351

Judy Gill

CÂNTECUL SIRENEI

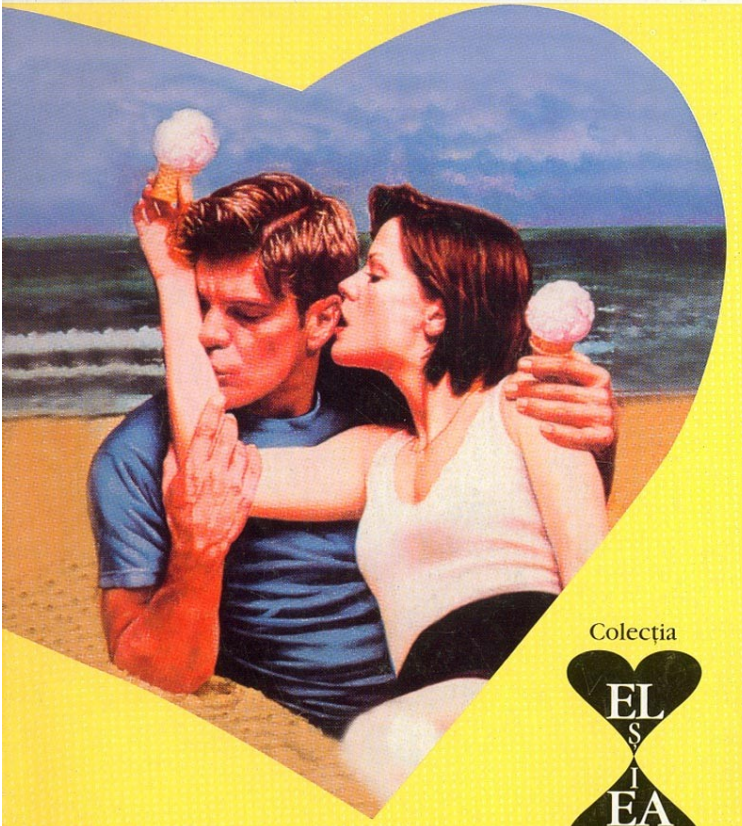

Colecția

EL S I EA

Editura ALCRIS

JUDY GILL

CÂNTECUL SIRENEI
Dorinţa ei scânteia ca diamantele în noapte…

Revenind după cincisprezece ani pe plaja izolată unde vin să se joace balenele orca, Don Jacobs se simte din nou sedus – de locuri şi de amintirile unei tinere fete care i-a oferit inocenţa ei, un dar la care râvnea, dar pe care a fost nevoit să-l refuze. Tracy Maxwell continua să-l vrăjească, dar era oare această femeie atrăgătoare şi plină de secrete în sfârşit liberă să-şi dăruiască inima?

Desfăşurată într-un peisaj mirific, această povestire sugestivă explorează dulcele mister al dorului aşa cum numai ***Judy Gill*** *ştie s-o facă. Jinduise să guste o pasiune interzisă, când onoarea era mai puternică decât tentaţia. Oare femeia care i-a cucerit sufletul şi-l va însuşi în sfârşit?*

JUDY GILL

CÂNTECUL SIRENEI

Traducere de
MIHNEA COLUMBEANU

Capitolul unu

Era o formă de nebunie, presupunea Don, vârful de lance al crizei de la jumătatea vieţii. Din clipa când văzuse cererea de subvenţie a profesorului Maxwell, nu se mai putuse gândi la altceva decât la reîntoarcerea pe Insula Blackfish, în Strâmtoarea Johnstone – şi la revedera scenei unui eveniment pe care ani de zile reuşise să şi-l păstreze în afara conştientului.

Se întrebă dacă s-ar fi întors, chiar şi în cazul când consiliul de administraţie nu aproba subvenţia profesorului

Maxwell. Ca membru al acelui consiliu, se abţinuse de la vot, declarând un conflict de interese, pentru că lucrase cândva sub autoritatea profesorului. Aceasta era tradiţia, procedura cuvenită. Aceeaşi tradiţie dicta ca fiecare solicitant care primea o subvenţie să afle vestea direct de la unul dintre cei cinci membri ai consiliului. Aceste vizite se efectuau întotdeauna printr-un sistem de rotaţie strict.

Cunoştea tradiţiile şi procedurile la fel de bine ca oricine; lucra pentru fundaţie de aproape cinci ani. Şi totuşi, odată ce se încheiase votul, încălcase fără jenă ordinea stabilită şi îl rugase pe director să-i acorde privilegiul de a duce el însuşi vestea cea bună la *Research Station Blackfish Island Orca*. Încă se mai întreba în ce măsură se datora acea decizie dorinţei lui de a vizita din nou Staţiunea de Cercetări B.I.O. şi pe vechiul său profesor, şi în ce măsură nerăbdării permanent crescânde de a reînnoda legăturile cu fiica profesorului.

O întâlnire scurtă, cu şase ani în urmă, îi redeşteptase amintiri vechi, acum, de cincisprezece ani. Cererea de subvenţie a profesorului nu făcuse decât să le intensifice.

Oftă. Oare toţi bărbaţii de vârsta lui se pomeneau răscolindu-şi iarăşi nebuniile tinereţii? O fi fost un soi de masochism, bănuia, prin felul cum lăsa imaginea să-l bântuie în continuare.

Înaltă şi zveltă ca nuiaua, fusese o fată mult prea tânără ca să se atingă de ea. Longilină, puternică şi fermă, cu nişte ochi care puteau fi focoşi într-o clipă şi plini de toane tenebroase în următoarea, şi o gură roşie, bosumflată, care cerea să fie sărutată, plămădită, învăţată. Venise la el cu un trup copt, plin de hormoni tineri şi fierbinţi tânjind să fie canalizaţi şi cu acel gen de hotărâre care pur şi simplu nu acceptă răspunsurile negative, indiferent cu cât tact se încearcă a-i fi date. În cele din urmă, ajunsese la concluzia că putea rezolva cu o sperietură zdravănă ceea ce cu tactul nu reuşise. Iar faptele se întorseseră asupra lui atât de cumplit, încât nu credea că avea să-şi mai revină vreodată din nevoia pe

care i-o descătuşase acel sărut.

Ani de zile îşi refulase memoriile, deopotrivă cu ruşinea, într-un cotlon adânc al minţii, la fel cum vârâse o fotografie mică între paginile unei cărţi niciodată citite.

Până când o revăzuse, cu şase ani în urmă. Atunci, deschisese cartea fără greş la pagina potrivită, pentru a-i găsi fotografia.

Strânse în mâini plasticul dur al volanului, în timp ce cârmea şalupa peste apa agitată, cotind pe după Griffith Point, care se repezea spre sud-est ca un deget mare întins dinspre pumnul semiînchis al Insulei Blackfish. În golful de după promontoriu, apele erau calme, oglindind falezele aurii, pline de muşchi, ale ţărmului. Insula era înconjurată cu cedri înalţi, formând un fundal pentru casa joasă şi întinsă construită deasupra malului, la jumătatea distanţei dintre rădăcina „degetului mare" şi Lyon Head, care forma falanga „arătătorului" îndoit. Chiar şi după o absenţă de cincisprezece ani, avea un sentiment atoate-cuprinzător de familiaritate şi descrise automat o curbă largă, pentru a evita stratul de vareh ce însemna un recif de care sfărâmase cândva o barcă.

Când se apropie de debarcader, încetini, încruntându-se. Cheul părea complet pustiu; nicio ambarcaţiune nu era amarată la ponton sau ancorată în golf, pe mal nu se zărea nicio activitate, niciun grup de studenţi care să participe de bunăvoie la munci, în schimbul privilegiului de a trăi alături de balenele orca în sălbăticie. În acea perioadă a anului, zona ar fi trebuit să forfotească în aşteptarea sosirii balenelor, dacă nu cumva acest lucru se şi întâmplase. Unde era toată lumea?

Scrută ferestrele casei, nevăzând altceva decât lucirile albastre-argintii ale oceanului reflectat în geamuri, nicio faţă curioasă, nicio mână ridicată în semn de salut. Niciun ogar auriu mare nu veni alergând pe panta curţii, dând din coadă în timp ce fugea. Evident că nu. Trecuseră cincisprezece ani. Câinele se prăpădise de mult. Şi totuşi, trecerea timpului nu putea explica faptul că uşile hambarelor, ale atelierelor şi ale debarcaderului din

capătul golfului rămâneau închise.

Tracy auzi şalupa care se apropia şi simţi un fior încreţindu-i pielea braţelor, cu toată căldura după-amiezii de iunie. O privire pe fereastră îi dezvălui o ambarcaţiune închiriată, cu însemnele companiei de charter pentru pescuit Malcolm Island, îndreptându-se spre ea. Inima i se opri o secundă şi, momentan, genunchii i se înmuiară. Încercase să spere că totul era o confuzie, dar din nefericire nu era aşa. Don Jacobs venea cu adevărat. De fapt, aproape ajunsese. Nicio secundă nu nutrise nădejdea că barca avea să aducă pe altcineva, cum ar fi fost un pescar rătăcit sau un turist curios. Omul de la Fuller Brush.

În ultimii ani, norocul o ocolise cu încăpăţânare.

Nu avea idee de ce venea la Staţiunea de Cercetări B.I.O. Secretara lui, dimineaţă când telefonase, nu spusese decât că era „aşteptat” la staţiune în cursul acelei zile, lucru despre care Tracy ştia că era un neadevăr patentat. Acolo nu era aşteptat nimeni. Avea mare grijă să împiedice apariţia vizitatorilor nepoftiţi.

Fusese prea uluită pentru a cere detalii şi nu era decât recunoscătoare că femeia *dăduse* telefon, prevenind-o cu câteva ore în avans.

Timp suficient pentru a-i duce la o distanţă sigură pe sora ei, Edie, şi pe tatăl lor.

Tonalitatea motorului exterior se schimbă, din ţiuitul ascuţit într-un duduit gros, iar Tracy alergă la fereastra din colţ, pentru a vedea mai bine în interiorul golfului. Prova şalupei se aplecase, pe când motorul de la pupa se oprea. Trase aer în piept, adânc, nesigur, când văzu razele soarelui făcând să strălucească părul blond profilat pe albastrul apei.

O, da. Nu încăpea nicio îndoială. Categoric, cel de la volan era Don Jacobs, cu capul şi umerii deasupra parbrizului şi chipul întors spre mal, ca şi cum ar fi căutat un semn de viaţă omenească. Oare, dacă nu vedea niciunul, avea să se întoarcă din drum?

Ei, dar asta era o idee bună. Ea şi Con se puteau ascunde, dând impresia că nu era nimeni acasă.

Gândul o făcu să zâmbească. S-o ascundă pe Con? Slabe şanse. Mai întâi, ar fi avut nevoie de o doză mare de anestezic, administrat cu ajutorul unei puşti cu săgeţi-seringă, de la mare distanţă. Con nu era genul de femeie care ar fi considerat vreodată ascunzătoarea o posibilitate. Dacă depindea de ea, Edie şi profesorul s-ar mai fi aflat şi acum acolo şi toţi trei l-ar fi întâmpinat pe Don Jacobs ca un front unit. Con nici nu voia să audă de ascunzişuri, de prefăcătorii, dar din moment ce Tracy era aceea care hotăra…

Ieşi din casă. Un moment gura i se uscă, dar îşi îndreptă umerii, spunându-şi că era mai mult decât pregătită să-l vadă.

Tracy Maxwell nu se lăsa descurajată de un bărbat, nici de o amintire. *Ea* îi descuraja *pe bărbaţi*. Cu şase ani în urmă, îl văzuse pe Don Jacobs reacţionând faţă de ea la fel ca majoritatea bărbaţilor. Acea revedere fusese scurtă şi dezinvoltă, cu tatăl ei de faţă, dar ştiuse. Îi citise totul în ochi – regretul pentru ceea ce lăsase să-i scape, un val de interes reînnoit şi o dorinţă scurtă, rapid ascunsă, de a o lua de la capăt, în alt mod. Ceea ce, desigur, înaltul său simţ moral n-ar fi permis.

Nu trebuia decât să ţină minte acest lucru, să-l păstreze clar în planul întâi al gândurilor. Şi-n plus, Donald Jacobs n-avea să stea mult. I-o promisese ea însăşi surorii sale, iar Tracy se ţinea întotdeauna de cuvânt.

Ridicându-şi bărbia, porni cu pas vioi pe cărare, spre rampa care ducea în port. Zâmbi.

— Păzea că vin, Jacobs, spuse ea încet, pe când barca se apropia lunecând de cheu. Eu vin, iar tu, o-ntinzi de-aici.

Dacă nu făcea calea-ntoarsă din proprie iniţiativă, în clipa când auzea că tatăl ei nu era disponibil, avea un plan garantat ca să se descotorosească de el. Nu era nevoie decât să rămână cu mintea limpede şi avea să câştige şi această rundă.

Îşi şterse palmele umede pe şuviţele de păr care-i scăpau din coada împletită, apoi îşi îndesă degetele dintr-odată tremurătoare în buzunarele din faţă ale jeanşilor negri. Don coborî din barcă, ridică privirea spre ea în timp ce cobora rampa, apoi rămase încremenit, cu ochii holbaţi.

— Unu-zero pentru Maxwell, murmură Tracy şi porni cu paşi întinşi pe cheu, în întâmpinarea lui.

Când puse piciorul pe ponton, Don o văzu cum venea spre el cu unduiri, soarele strălucitor şiroindu-i pe bogăţia de păr castaniu-închis şi prefăcându-i pielea în aur lichid. *Tracy!* Totul, în fiinţa lui, se opri brusc, aşteptând ca lumea să-l ajungă din urmă.

Tracy mergea cu membrele relaxate, plină de încredere în sine, mişcându-şi graţios picioarele, ţinând braţele îndoite din coate, degetele vârâte în buzunarele din faţă ale pantalonilor şi scoţându-şi în relief sânii, prin tricoul roşu imprimat cu balene orca în plin salt şi sigla staţiunii. Rămase privind-o, cu frânghia moale în mână, uitată, fără să facă o mişcare.

Nu se putea clinti din loc.

La şaisprezece ani, fusese drăguţă, tulburător de atrăgătoare. La douăzeci şi cinci, fusese orbitoare, nu de o frumuseţe clasică, dar imens de tentantă. Iar acum, când se apropia de treizeci şi unu… Nu-şi mai găsea cuvintele.

În clipa următoare, ajunse în faţa lui, cu zâmbetul pe buze şi mâna întinsă. I se păru că simţea un iz din parfumul ei.

Îi luă mâna, găsind-o puternică şi rece într-a lui. Se strădui să nu facă nimic mai mult decât să i-o strângă cu fermitate blândă, în timp ce-şi înfrunta imboldul de a o ridica la faţă, pentru a-şi depune gura în mijlocul palmei şi a…

— Tracy… o salută, încercând să nu arate cât de răscolit se simţea. Reacţia provocată de ea îi umplea gâtlejul cu ceva vâscos, împiedicându-l să rostească mai mult decât numele ei.

Ca şi cum ar fi fost complet neştiutoare cu privire la vălmăşagul lui emoţional, Tracy continuă să-i surâdă, cu

ochii de culoarea ciocolatei luminoşi şi primitori, şi buzele, la fel de pline, la fel de roşii, la fel de ispititoare ca păcatul, întredeschise. Bretonul des îi cădea într-un val greu peste fruntea lată, acoperindu-i pe jumătate un ochi, până îşi azvârli părul într-o parte cu o mişcare nervoasă a capului, un manierism tipic pentru ea. Gestul îi aduse pe buze un zâmbet pe care şi-l simţea lătăreţ şi tâmp.

— Bună, Don, îl salută ea, umplându-l cu vocea ei caldă şi senzuală.

— Tracy, repetă Don.

— Bine ai venit din nou la B.I.O. Research.

Un moment, Tracy nu putu spune mai mult de-atât; nu putea decât să-l privească în ochi, captivată de ineditul situaţiei de a privi *în sus* un bărbat şi de a-i simţi căldura mâinii ce o cuprindea pe a ei, până îşi aminti să şi-o desprindă. Soarele strălucea în aurul brunat al părului lui, dăruind zeci de nuanţe diferite şuviţelor bogate şi dese, dintre care niciuna nu încărunţise.

Individul are peste patruzeci de ani, îi spusese ea cu convingere surorii sale, în aceeaşi dimineaţă. *Precis e chel, burtos şi poartă ochelari cu lentile groase.*

Zbârci, Tracy! Nu tu chelie, nu tu burtă. Nici lentile cât fundul sticlei.

De ce se aşteptase la aşa ceva? Cu şase ani în urmă, Don arătase aproape la fel ca acum. Singurul semn al trecerii timpului consta în ridurile de râs mai adânci, din jurul ochilor şi al gurii. Îşi reaminti că bărbaţii blonzi rareori îşi arătau vârsta. N-ar fi trebuit să uite asta. N-ar fi trebuit să încerce să uite, nicio clipă, impactul pe care putea să-l aibă asupra ei.

Ochii lui, ca două cioburi de albastru strălucitori, mijiţi în razele orbitoare ale soarelui reflectate din apă, o contemplară cu o încetineală atentă şi deliberată, ca şi cum ar fi căutat schimbări, deosebiri… progrese? Dintr-odată, preţ de-un cumplit moment, studiul său o făcu să se simtă stângace, urâtă, ciolănoasă şi lungă cât o prăjină. În clipa aceea, toţi anii în care admiraţia masculină îi cimentase orgoliul se risipiră, lăsând în urmă numai

amintirile amare ale respingerii. Respira mai greu. Lăsă privirea în jos.

— Mă bucur că te văd, Tracy, spuse el.

La fel de repede pe cât o cuprinsese, stinghereala trecu, Tracy redevenind stăpână pe sine însăşi.

— Mulţumesc. Şi eu mă bucur să te văd, spuse ea, continuând să-i susţină privirea până simţi că o lua cu ameţeli. Coborî repede genele, ghemuindu-se să lege frânghia şalupei de o bintă.

Preluând semnalul, Don îşi aminti că rămăsese cu funia în mână şi o prinse de un tachet, pe marginea bărcii.

— Nu… Nu mă prea aşteptam să te găsesc aici, spuse el, ridicându-se.

Îşi dorea ca glasul să-i fi răsunat mai puternic, nu atât de aproape de o şoaptă răguşită, dar pe moment nu era în stare de mai mult. De ce, când îşi amintea toate celelalte în legătură cu ea, uitase ce putea face cu genele acelea?

— Îmi pare foarte rău, răspunse Tracy, scuturându-şi palmele de scame. Ştiu că voiai să-l vezi pe tatăl meu.

Un moment, Don privi în gol, simţindu-se neaşteptat de încurcat şi penibil. Pe tatăl ei? A! Da, desigur. La profesor venise. Se încruntă. Nu trebuia să uite asta. Venise în calitate oficială, să discute cu profesorul Maxwell. Concentrarea asupra acestui scop putea contribui la anularea efectului devastator al lui Tracy Maxwell asupra echilibrului său. Sex appeal. Asta era. Avea un sex appeal incredibil.

Cu cincisprezece ani în urmă, reacţionase în acelaşi mod la prima întâlnire cu ea, nu? Şi, din nou, şase ani mai târziu. De ce sperase, fie şi vag, că de astă dată avea să fie altfel? Şi greşise: dacă speranţa era totuna cu aşteptarea, atunci se aşteptase s-o găsească aici.

— Păcat că ai făcut atâta drum, numai ca să ai o dezamăgire, spuse ea. Arăta atât de sinceră, încât Don fu nevoit să zâmbească din nou, după care cedă ispitei.

O atinse – cu un deget îndoit, urmărindu-i linia delicată a bărbiei.

— Am spus eu că sunt dezamăgit?

Tracy coborî privirea, apoi o ridică din nou repede, cu un uşor surâs pe buze, o lumină ciudat – şi fermecător – de sfioasă în ochi şi doi bujori roşii în obraji. O clipă, semănă atât de mult cu fata pe care o ţinea minte, încât se simţi vinovat că o atinsese.

— Nu, evident că nu, spuse ea. Sunt sigură că ai prea mult tact pentru aşa ceva. Dar ceea ce încerc să-ţi spun e că ar fi trebuit să-l anunţi pe tata că vii. Ştiu că s-ar fi bucurat să te vadă.

Don se încruntă din nou:

— Dar l-am anunţat. Am vorbit la telefon în primele zile ale lui februarie şi am stabilit perioada asta, amândoi având acum un program mai liber – şi existând toate şansele ca balenele’s se adune în strâmtoare.

Lui Tracy aproape că nu-i venea să-l creadă – excepţie făcând faptul că nu avea niciun motiv de a nu-l crede. De ce-ar fi minţit-o? Iar tatăl ei putea să-i fi telefonat lui Don – deşi de ce, şi în care interval de zece minute, nici nu-i putea trece prin minte.

— Mie… nu mi-a spus nimic. N-am ştiut că urma să vii până azi dimineaţă, când a telefonat secretara ta, lăsându-ţi mesajul s-o suni în cursul zilei.

Don zâmbi, iar stomacul ei făcu o tumbă.

— Sunt sigur că tatăl tău a vrut să-ţi spună, zise el cu blândeţe, ca şi cum ar fi vorbit cu un copil. Probabil că i-a ieşit din minte.

Tracy era absolut sigură.

— I-am şi scris, acum vreo săptămână, ca să i-o confirm, deşi n-am primit niciun răspuns de la el, continuă Don. Nici nu mă aşteptasem, decât dacă se ivea vreo problemă.

Se încruntă din nou:

— O fi uitat că urma să vin?

Tracy reuşi să ridice din umeri, chipurile cu nepăsare:

— Cred că e posibil – dacă, aşa cum spui, au trecut câteva luni de când aţi stabilit vizita. Iar dacă scrisoarea ta

de confirmare a sosit abia recent, n-avea cum s-o vadă. Îi păstrez toată corespondenţa până se întoarce.

— Înţeleg.

Sprâncenele i se îmbinară deasupra nasului, iar gura i se strânse.

— Înţeleg că s-ar putea să nu vină azi?

Tracy râse.

— Sfinte cerule, nu, spuse ea, lansându-se în povestea pe care o născocise împreună cu Edie, în timp ce făceau rapid bagajele pentru fugă. S-ar putea să nu se întoarcă încă vreo câteva săptămâni de-acum încolo. Ştii cum e. A plecat să urmărească o turmă de balene migratoare, în Alaska.

— În Alaska? repetă Don. Atunci, tu de ce ai rămas aici?

— Eu? luă ea o atitudine inocentă. M-am hotărât să stau acasă în vara asta, atâta tot.

— Mai predai la Islands West?

Tracy dădu din cap, surprinsă că ştia atât de multe despre viaţa ei.

— Iarna, predau. Îmi petrec timpul aşteptând cu dor vara, când mă întorc acasă. Aş prefera să lucrez cu balenele, decât să învăţ nişte studenţi ingraţi despre moluşte şi viermi tubulari.

Don chicoti. Şi el, după cum ştia Tracy, predase biologie marină.

— Din păcate, continuă ea, în vara asta balenele nu cooperează, deocamdată, apa că se pare că drumul tău va rămâne fără rezultat din mai multe puncte de vedere.

— Am…

Se întrerupse, întrebându-se cât de mult să-i spună.

— Contasem foarte serios pe întâlnirea cu tatăl tău, Tracy.

Fie şi doar aceste cuvinte ar fi fost de ajuns pentru a-i da de înţeles că se anunţa o subvenţie, dar n-avea ce face. Oricum avea s-o afle oficial, imediat ce Don vorbea cu profesorul.

— Aş putea lua în vreun fel legătura cu el, ca să

stabilim un loc de întâlnire?

Tracy clipi din ochi un moment, apoi spuse:

— Păi, nu. N-am cum să-l găsesc.

Don, însă, nu era dispus s-o creadă. Profesorul, aşa cum îl cunoscuse el, n-ar fi plecat fără a le lăsa celor dragi o modalitate de a-i da de urmă, cum nici Don n-ar fi făcut-o.

— Dar, cu siguranţă, te sună la intervale regulate?

Tracy zâmbi:

— Nu. Cel puţin, mă îndoiesc, dar dacă telefonează totuşi, sigur că am să-i spun că ai fost aici şi, poate, vom face unele… aranjamente.

Don îi privi expresia opacă. La naiba, îi punea în faţă un zid! Nu voia ca el şi profesorul să se întâlnească.

Oare dacă-i spunea de ce venise, avea să-şi amintească dintr-odată un mod de a lua legătura cu tatăl ei? se gândi serios să facă acest lucru, dar când genele ei coborâră fulgerător şi se ridicară iarăşi, respiraţia i se opri în gât. Pe vremuri, adolescentă fiind, tocmai învăţase cum să le folosească şi îl folosise de nenumărate ori ca material de exerciţii, flirtând fără milă. Desigur, acum n-o mai făcea. Cel mai probabil, şi le fâlfâia astfel inconştient, dar efectul era la fel de mortal.

Ar fi trebuit să se întoarcă şi să fugă, asta ar fi trebuit, şi să se înapoieze când era acasă profesorul, cu speranţa că între timp ea se întorsese la catedra ei universitară. Dar, în clipa următoare, Tracy spuse:

— Oricum, vino puţin în casă. Sunt sigură că-ţi va plăcea să arunci o privire în jur, să vizitezi vechile locuri.

Cu deliberare, se prefăcu a nu-l vedea când aruncă o privire spre geanta de voiaj care stătea la vedere, pe bancheta şalupei.

— Înţeleg că se cuvine să te felicit, continuă ea, luând-o înainte. Numirea în consiliul de administraţie al Fundaţiei Meteor e un pas important în cariera ta.

Probabil că-i dădu un răspuns de bun simţ la această declaraţie, căci Tracy continuă o discuţie de care Don nu era conştient decât pe jumătate, deşi participa la ea.

Faptul de a o urma, privind-o în mişcare, era o plăcere pe care se bucura că n-o ratase, cum s-ar fi întâmplat dacă se întorcea la bordul şalupei şi plecă. Părul îi atârna într-o coadă groasă pe spate. Îl mâncau degetele să i-o despletească, să elibereze şuviţele lucitoare. Se întrebă dacă părul ei mirosea la fel ca pe vremuri.

Încleştă pumnii, hotărât să nu cedeze impulsurilor puternice ale dorinţei pe care Tracy i le stârnea fără să încerce măcar. Cel puţin, nu înainte de a înţelege dacă propria lui reacţie era demnă de încredere, sau rămânea doar un ecou din trecut.

Purtase o cămaşă de noapte scurtă până la coapse, de satin, fără mâneci, atunci, când venise la el, sperând să-l seducă sau să fie sedusă. Părul îi era despletit, revărsat în bucle peste umeri, atât de închis la culoare încât părea aproape negru, cu un parfum delicat. Cu ochii ei ştrengăreşti, îl ademenise. Cu mâinile delicate şi gingaşe, îl atinsese. Cu râsul ei uşor, dulce, sufocat, aproape că-l vrăjise.

Când îi spusese să plece, pentru a aştepta să mai crească, ochii i se aprinseseră de îndârjire. Aproape că gemu, amintindu-şi cum îi simţise trupul lipit de al lui când ea i se aruncase în braţe, râzând de protestele lui şoptite, frenetice. Apoi, după ce o sărutase şi o desprinsese de el, acei ochi deveniseră două lacuri adânci, pline de mister şi derută, dar tulburate de dorinţa proaspăt aţâţată.

Iar acum, mergând în urma ei, se pomeni că dorea să-i pună mâinile pe talie pentru a vedea dacă era la fel de suplă şi tare cum i-o înfăţişa memoria. Încercă să vadă dacă avea vreun inel la mâna stângă, dar Tracy păşi într-o parte, ajunsă în capătul rampei, aşteptându-l să treacă lângă ea pe cărare. Don îşi potrivi pasul după al ei, alături, privindu-i faţa vibrantă şi ochii strălucitori de inteligenţă, în timp ce îl întreba cum fusese drumul.

Acum, ochii aceia nu mai arătau tulburi, nici aprigi, nici măcar ştrengăreşti. Erau ochii unei femei care ştia cine era, fără a se îndoi de locul ei în lume – o femeie care ştia ce dorea şi nu înţelegea să renunţe.

Deşi încercă să şi-l reprime, îl străbătu un nou val de excitaţie sexuală. Cum ar fi fost dacă *el* era unul dintre lucrurile pe care se hotărâse Tracy să le aibă, chiar şi după atâţia ani? Oare acum i-ar mai fi putut rezista seducţiei? Ar fi vrut? Ar fi *trebuit?*

Idiotul de el! Care seducţie? Nu era îmbrăcată ispititor, deşi, pe ea, un simplu tricou şi o pereche de jeanşi aveau o alură incontestabil de sexy. Seducţia… şi Tracy Maxwell. Simţi o adiere de parfum purtată de briză, simţi gustul dorinţei, cu amintirea acelei nopţi de demult şi senzaţia ei în braţele lui, lipită de trupul lui… satinul pielii, cămaşa.

Fu nevoit să facă un efort imens pentru a n-o cuprinde cu braţele, trăgând-o spre el, ca să vadă dacă simţea acelaşi lucru de-atunci. Să vadă dacă, ţinând-o în braţe, şi el simţea acelaşi lucru.

O, da, aceea trebuia neapărat să facă parte din sindromul crizei de la jumătatea vieţii, pofta după o femeie pe care nici măcar n-o cunoştea. Dar putea ajunge s-o cunoască. Putea ajunge să-i cunoască gura, să-i redescopere senzaţia sub a lui; gustul, textura ei. Putea ajunge să cunoască acei sâni abia ascunşi de tricou – greutatea lor, forma, ceea ce făcea sfârcurile să se ascută, încordate. Putea ajunge să afle ce o făcea să ofteze, ce o făcea să ţipe de plăcere şi dorinţă.

Putea ajunge să cunoască acele coapse prelungi şi zvelte, felul cum se simţeau încolăcite în jurul lui. Putea ajunge să-i descopere locul cel mai gingaş, să cunoască intim modul cum i-ar fi primit bărbăţia, cum s-ar fi unduit în jurul lui cu spasme strânse şi fierbinţi, când se apropia de…

— Cu ce vrei să începem? îl întrebă Tracy.

Capitolul doi

— *Să începem?*

Tracy îi întâlni privirea, clipind surprinsă de tonul lui.

— Plimbarea pe drumurile amintirilor, îi explică ea.

Vrei să intri în casă şi să vezi ce-am mai făcut în cabinet, sau ai prefera să mergem mai întâi pe-afară? Sper că poţi rămâne la masă.

Don dădu din cap, ca şi cum ar fi ştiut tot timpul despre ce era vorba.

— Aş… ăă, afară, aş crede, pentru început, dar vin cu plăcere în cabinet şi la masă, mai târziu.

Alesese această formulă pentru că, până se obişnuia din nou cu compania ei, bănuia că orizonturile mai largi aveau să-i uşureze sarcina de a se concentra să nu se crispeze – pentru a nu mai vorbi de anumite părţi ale anatomiei lui. Şi totuşi, abia aştepta prânzul. Să se aşeze la masă şi să mănânce împreună cu Tracy… ceva pregătit de ea… oare ştia să gătească? Sigur că ştia! Avea peste treizeci de ani, în vreo două luni împlinea treizeci şi unu. Probabil că făcea toate lucrurile la care se pricepeau cele mai multe dintre femei – şi le făcea mult mai bine.

La acest gând, i se uscă gura.

Porni alături de ea pe cărările bătătorite, neschimbate. Scoicile trosneau sub picioare, muşchiul aspru, ars de soare, se fărâmiţa pe stâncile negre şi calde pe unde călca. Mirosul de sare şi parfumul florilor perene se combinau cu aroma creozotului încălzit de soare, pentru a-l transporta pe Don în urmă cu cincisprezece ani, în tot atâtea secunde.

Conversaţia era fragmentară, intercalată cu tăceri prelungi, în timpul cărora Tracy îl lăsa să asilimeze şi să-şi amintească, fără a interveni.

Coborâră un povârniş de marnă în terase pe care glaciaţiunile le suprapuseseră asemenea unor perne coborând spre semnul de flux. Acolo, chiar în vârful Capului Griffith, vântul sufla cu putere, iar Don se opri la jumătatea distanţei, în timp ce Tracy continua să coboare.

Stătu pe loc, captivat de imaginea ei cu pielea înceţoşată de vaporii săraţi şi vântul lipindu-i tricoul de trup, fluturând şuviţele de păr scăpate din coadă şi abătându-i-le peste faţă, când se întoarse să privească în sus spre el.

— Vii? îl întrebă.

Îşi împinse părul înapoi şi se linse pe buze, ca pentru a gusta aroma salină, iar trupul lui reacţionă pe loc. Grăbit, simţind nevoia de a acţiona, coborî până lângă ea treptele enorme de piatră.

Tracy se îndepărtă puţin, răspunzându-i la întrebarea pe care încă nu i-o pusese. Îi răspundea cu licărul surescitat al ochilor, cu pulsaţiile vizibile din gât, cu pielea-de-găină care-i încreţea braţele, cu ridicările şi coborârile repezi ale sânilor. Preţ de-un nesfârşit moment, privirile li se întrepătrunseră, în vreme ce pe Don îl cotropeau amintirile, cum ştia că i se întâmpla şi ei.

— Îmi amintesc, spuse el în tăcerea risipită de vânt, cum stăteam cu toţii aici, în ziua sosirii mele, când o turmă de balene a venit prin Blackfish Sound. Era pentru prima oară când vedeam atât de multă putere adunată la un loc.

Dădu din cap, mutându-şi privirea, cu un zâmbet care lui Don i se păru nostalgic. Se întrebă ce anume îşi amintea cel mai bine din acea zi – şi din cele care urmaseră.

Pentru el, amintirea acelei prime zile era limpede şi vie, iar ceea ce reţinea cel mai clar era valul buimăcitor de mortificare prin care trecuse, graţie unei anumite Tracy Maxwell.

Se afla acolo de mai puţin de o oră, când răsunase strigătul:

— Blackfish!

Întregul colectiv al staţiunii se repezise spre promontoriul pe care stăteau ei acum, ovaţionând balenele care se apropiau, numărându-le, urându-le bun sosit, sub un cer înnorat din care burniţa. Vremea nenorocită de mai nu mohorâse în niciun fel starea de spirit a grupului, iar Don avsese aproape senzaţia că balenele îl onoraseră cu o urare de bun venit personală.

Totuşi, îi fusese dificil să aleagă între a privi balenele şi a o contempla pe fiica profesorului. Faţa ei era radioasă, sânii rotunzi palpitau, gâfâind după goana de acasă până în vârful promontoriului. Ploaia ceţoasă formase în buclele

ei închise broboane ca perlele. Câteva momente, Don uitase că se afla acolo pentru a observa balenele. Abia când apariţia unui pui de orca o încurajase să sară în loc, cu exclamaţii de încântare, înţelesese care era situaţia.

Profesorul îi adresase noului său asistent un zâmbet amuzat.

— Copiii, murmurase el. Ai crede că are aceeaşi vârstă cu sora ei, nu şaisprezece ani.

Şaisprezece? Acela fusese primul moment, plin de o dezamăgire nesuferită, când Don îşi dăduse seama că era mai bine să rămână cu ochii şi gândurile cât mai departe de fata brunetă, rămânând cât mai concentrat asupra balenelor.

Acum, însă, nu mai exista nicio balenă spre care să-şi îndrepte atenţia. Don o privi din nou pe Tracy, care coborâse până pe marginea celei mai de jos stânci, unde stătea aşezată cu picioarele atârnând în gol şi privirea peste întinderea albastră de apă unde un vultur pleşuv se prăvălea în picaj din cer, până la o palmă de suprafaţă. Se străduia să se înalţe din nou, cu un peşte argintiu prins în gheare, bătând din aripile sale enorme şi puternice.

La fel ca în urmă cu atâţia ani, lui Don îi era extrem de greu să aleagă între femeie şi viaţa animalelor sălbatice. Când se aşează lângă ea, Tracy îşi rezemă mâinile la câţiva centimetri în spatele şoldurilor, se aplecă pe spate şi-şi înclină faţa în sus, urmărind zborul vulturului.

Privirea lui Don se aţinti spre curbura gâtului ei, linia delicată a bărbiei, perfecţiunea de scoică a urechii înroşite gingaş de vântul puternic. Apoi, când vulturul se făcu nevăzut după copacii înalţi care încununau insula, privirea lui Tracy se contopi cu a lui.

Îi zâmbi.

Zâmbi şi el.

Pentru Tracy, era un moment atemporal, umplut cu valuri zgomotoase, cu mirosuri marine bogate… şi cu Don. Îi susţinu privirea, încercând să i-o descifreze, dar aceasta nu era decât uşor enigmatică, ascunzând mistere pe care nu putea să le descifreze şi întrebări cărora nu le putea

răspunde. Se simţea într-un echilibru precar, nu numai pe faleză, deasupra mării cu valuri furioase, ci în pragul a ceva imens, copleşitor şi, întrucâtva, ameninţător. Fu nevoită să-şi mute privirea dinspre el, înapoi spre mare, scrutând, scrutând mereu, în căutarea unui panaş de fum, a lucirii unei dorsale negre argintate de apă şi soare.

Balenele. Rostul ei în viaţă. Ar fi făcut bine să se concentreze asupra lor, dându-l uitării pe omul de lângă ea.

A, sigur! Omul de lângă ea era de neiertat. Timpul o dovedise mai presus de orice îndoială.

Deşi nu-l privea, era suprem de conştientă de lăţimea umerilor lui Don, de puterea coapselor lui, dintre care cea stângă aproape i-o atingea pe a ei. Inspirând adânc, Don se lăsă pe spate, formând din braţe şi tors un trepied, cu capul înclinat înapoi şi ochii închişi.

Într-o singură zi, se deplasase din preajma latitudinii treizeci şi trei până la jumătatea distanţei dintre paralelele cincizeci şi cincizeci şi unu. Tracy se întreba dacă simţea mai slab pe faţă căldura soarelui nordic, dacă-i era dor de casa lui din San Diego, de familia lui. Se mai mira şi de forţa atracţiei pe care o împărtăşeau şi dacă le era într-adevăr comună amândurora. Dacă aşa era, atunci de ce n-o lua la fugă? Don cel pe care îl cunoscuse înainte ar fi făcut-o negreşit.

Încet, se ridică în picioare şi se îndepărtă pe furiş, simţind nevoia să stea la distanţă de el. Se aşeză pe o piatră, destul de departe în susul falezei, şi rămase doar privind, admirând priveliştea, dorindu-şi ca faptul de a-l vedea integrat în scena din faţa ei să nu-i dea o senzaţie atât de firească, să nu-i inspire o asemenea… satisfacţie. Era atât naiv, zadarnic şi sub demnitatea ei să-şi facă fie şi doar vise secrete cu un bărbat pe care ştia că nu putea să-l aibă, cu o *viaţă* pe care ştia că n-ar fi putut-o trăi, încât nu-i venea să creadă că făcea tocmai acel lucru.

Şi totuşi, chiar din clipa când ştiuse că Don Jacobs venea într-acolo, se gândise la el într-un mod cu totul deosebit, deşi în acelaşi timp îşi spunea că avea să se

folosească de atracţia lor reciprocă – dacă mai exista – numai ca de un mijloc pentru atingerea unui scop.

Îşi amintea conversaţia de dimineaţă, cu Edie, imediat după primirea apelului telefonic.

— S-o faci pe vampa? repetase Edie formula prin care Tracy, râzând, îi explicase ce avea să facă pentru a scăpa de Don Jacobs. Asta ce mai înseamnă?

Tracy azvârlise din cap, astfel încât părul să-i cadă peste un ochi, luând o poziţie provocatoare.

— Înseamnă, draga şi inocenta mea surioară, că am să mă dau la el atât de tare, încât o să se uite cruciş, i se vor înmuia genunchii şi-o s-o ia la fugă să scape, la fel cum a făcut şi data trecută.

Şi porni prin camera lui Edie, cu o eşarfă străvezie drapată în jurul feţei, de unde atârna ademenitor, fredonând melodia *„The Stripper”*.

— Cum adică, data trecută? Data trecută când l-am văzut, eram mici, şi n-a fugit nicăieri. A plecat pentru că nu se înţelesese cu tata.

Tracy îşi aruncă părul de pe faţă. Cu zâmbetul înlocuit de o expresie serioasă, îşi privi sora drept în ochi:

— *Tu* erai mică în vara aia. Eu eram aproape femeie, fir-aş a naibii. *Voiam* să fiu femeie.

Ezită, apoi îi spuse surorii sale un lucru pe care nu-l mai mărturisise nici unui suflet de om:

— Doream ca Don Jacobs să mă facă femeie. M-am… aruncat la picioarele lui. De-aia a plecat atât de brusc. Sigur, s-ar putea să nu se fi înţeles perfect cu tata în privinţa atitudinii faţă de studiul balenelor orca, dar nu ăsta a fost adevăratul motiv pentru care a plecat. L-am sărutat, Edie, iar Don, împotriva propriei lui voinţe, m-a sărutat şi el.

O secundă, închise ochii.

— Şi *cum* m-a mai sărutat! Iar pe urmă, a plecat chiar a doua zi dimineaţă, ca mânat de draci. De-asta ştiu că o va face din nou.

Edie se holbă la ea, lăsându-se să cadă pe marginea patului.

— Dacă cu aveam zece ani, înseamnă că tu aveai cincisprezece! Sigur că a fugit! Trace, trebuie să fi avut vreo treizeci, sau cam atâta! Ce bărbat cu mintea întreagă şi-ar fi dorit o puştoaică de cinşpe ani?

Tracy se rezemă cu pumnii pe scrin, privindu-şi sora prin oglindă.

— Tocmai împlinise douăzeci şi şase, când a sosit. Eu mi-am sărbătorit a şaisprezecea aniversare două luni mai târziu. Dar mă simţeam de douăzeci şi cinci şi arătam de douăzeci şi unu, iar el o ştia. Şi mă dorea. Crede-mă. Rău mă mai dorea. Luni de zile îl aţâţasem.

Înghiţi un nod, lăsând capul în piept, cu ochii închişi strâns.

Deşi o căutase, nu ştiuse exact ce anume dorea. Iar ceea ce căpătase nici nu se compara cu bâjbâielile repezite şi stângace pe care le schimbase la petreceri cu băieţii de vârsta ei. Don Jacobs era *bărbat* şi, chiar ştiind asta, nu era pe deplin pregătită pentru puterea sentimentelor pe care le dezlănţuise în ea însăşi, ca şi în el. Manifestarea dorinţei lui o speriase în acelaşi timp în care o fascina, provocându-i un îmbătător simţământ de putere care contravenea în chip ciudat slăbiciunii din membre. Era o stare pe care n-o uitase niciodată, cum nu uitase nici furia lui arzătoare, revolta cu care îi condamnase faptele – şi pe ale lui. Şi nu-i uitase nici refuzul ferm, nu numai la adresa ei, ci şi a propriei lui reacţii.

— O, da, continuă Tracy, mai mult pentru sine, decât vorbindu-i surorii sale. Mă dorea.

Ridică privirea.

— Tata şi cu mine l-am revăzut acum şase ani, în San Diego, când ne-am dus la o conferinţă. Şi atunci m-a dorit, şi mi-a întors spatele. Ştiu, deci, că nu trebuie decât să mă dau la el iarăşi, şi-o să se piardă complet.

— Eşti nebună! se dilatară ochii albaştri ai lui Edie. Şi dacă *nu* fuge? Atunci vom da de-un necaz şi mai mare, fiindcă dacă reacţionează ca oricare alt bărbat în faţa ta, va refuza să mai plece. Trace, foloseşte-ţi capul, o imploră ea. Nu poate fugi, dacă i se înmoaie genunchii. Sări pe el,

şi-ai să rămâi agăţată – şi *amândouă* ne vom pomeni cu *el* agăţat de noi!

— O să fugă. Ai încredere-n mine. Îl cunosc eu pe Donald Jacobs.

— De ce să fugă? Acum nu mai ai şaişpe ani. Vârsta nu mai e un obstacol.

Îndreptându-se de spate, Tracy se întoarse spre ea.

— N-o fi, dar un obstacol tot există. S-a căsătorit la nici şase săptămâni după ce a plecat de-aici.

— Şi nu i-ai iertat-o niciodată?

Privirea lui Edie, cu ochii îngustaţi, şi întrebarea ei iscoditoare, o surprinseră pe Tracy.

— Ce? izbucni ea într-un râs cu hohote. Ba fii sigură că l-am iertat! Sfinte cerule, cum spuneai, eram un copil. De la vara aia, a trecut aproape jumătate din viaţa mea.

Totuşi, sinceritatea ei înnăscută o silea să recunoască, fie şi numai în sinea sa, că fusese distrusă de căsătoria lui atât de grabnică, după plecarea de pe Blackfish Island. Însurătoarea anulase câteva fantezii minunat de pitoreşti, cu Don în genunchi, cerându-şi iertare şi cerşind o a doua şansă, în timp ce ea îl făcea să sufere – scurt, dar intens.

— Ceea ce mă îngrijorează e ipoteza că, conştient sau inconştient, jumătate din viaţa ta ai visat să-ţi încerci din nou şansele cu el, spuse Edie. Mi-l amintesc, să ştii, şi arăta foarte bine. Şi dacă nu mă înşel, era un om extrem de drăguţ.

— Da, şi una şi alta. Nu era genul care să se încurce cu o adolescentă, şi nici cel care, acum, să-şi înşele soţia. De-asta mi-a întors spatele atât de repede, în San Diego. Aşa că, am să flirtez cu el o vreme, amintindu-i subtil de modul cum a reacţionat faţă de mine în vara aceea, când probabil era deja logodit. Îi voi spune ce încântată am fost să-l revăd în San Diego şi cât mi-am dorit să fi putut petrece un timp împreună.

Asta avea să fie uşor de spus. Era adevărul adevărat. O dorise.

— Şi pe urmă, continuă Tracy, cu un zâmbet care nu

reuşi să smulgă nicio reacţie din partea surorii sale, voi pomeni de soţia lui – la fel cum am făcut în San Diego – şi-am să-l privesc cum va pleca de-aici zburând pe covorul magic al vinovăţiei.

— Succes, replică Edie, pe un ton amar. Dacă-ţi închipui că însurătoarea a fost vreodată un obstacol în calea unui bărbat care doreşte ceva – mai ales când i se oferă de la sine – atunci ai dat de dracu'.

Iar acum, aşezată pe o lespede de marnă, la vreo treizeci de metri distanţă de Don Jacobs, care părea mulţumit de comuniunea lui cu marea, Tracy ştia că sora ei avusese dreptate. Era clar că intrase în belea, dar nu din motivele de care se temuse Edie. Nu Don Jacobs era în pericol să cedeze ispitei. Nu, câtuşi de puţin Don Jacobs. Şi tocmai din acest motiv, ideea că putea scăpa de el „făcând pe vampa" avea nevoie de o revizuire serioasă.

Şi totuşi, trebuia să-l expedize.

După un timp, Don îşi dădu seama că Tracy nu mai era lângă el, deşi n-ar fi putut spune de câtă vreme plecase. Stătuse cu ochii închişi, respirând calm şi regulat, fără a face altceva decât să-i savureze apropierea, să se bucure la gândul că oricând putea să deschidă ochii şi să întoarcă puţin capul, pentru a-i vedea profilul. Că, dacă voia, putea vorbi, iar ea avea să-i răspundă cu vocea ei senzuală de alcov, privindu-l printre genele ei dese şi bogate. Îşi închipuia că, în clipa când deschidea ochii, urma să aibă dreptul de a se apleca spre ea şi a-i atinge gura cu a lui, de a-i despărţi buzele pline şi savuroase şi a-i simţi gustul.

Când deschise ochii în sfârşit şi constată că plecase, fu câteva clipe dezorientat, gata să se întrebe dacă nu cumva visase toată călătoria. Dar, nu. Aerul era tăios de rece, faţă de cel cu care se obişnuise, şi atât de limpede încât putea distinge fiecare copac de pe Insula Hansen, aflată cam la un kilometru şi jumătate distanţă.

O pietricită lovi stânca de lângă el şi, întorcându-se pentru a privi în urmă, o văzu, la treizeci de metri mai sus.

Stătea pe un pliu negru de marnă, în faţa unui desiş

galben-viu de mătură scoţiană, un cerc de copaci formând un fundal verde-închis sub cerul albastru, cu nori ca vata de zahăr. Luă încă o pietricică şi o aruncă de-a rostogolul peste stânci, spre el, după care se ridică şi-i făcu cu mâna. Îl aşteptă în picioare, pe când Don urca săltat straturile de lespezi, spre ea, râzând.

O trase de coadă:

— Va să zică, arunci cu pietre-n mine?

— Orice, numai să-ţi atrag atenţia.

Pe-asta ai reuşit-o, domnişoară, se mărgini el să răspundă în sinea lui, dar convins că şi ea o ştia.

Îşi mai zâmbiră o dată, apoi o luară din loc. De pe piscul insulei, printr-o deschizătură între cedrii maiestuoşi, Don văzu o pereche de canotori în trecere printre două insule, jucându-se cu valurile. Zâmbi, amintindu-şi cum săltau pe apele strânsorii el, Tracy şi câţiva studenţi, în mici caiace asemănătoare, printre balene. Aceasta era amintirea pe care o păstrase singura lui fotografie cu ea.

Tracy, cu ochii scăpărând de încântare, vâslea alături, în timp ce de jur-împrejurul lor înotau balenele orca. Tracy, strălucitoare în lumina verii, dulceaţa tinereţii şi vraja descoperirii de sine, cu un pui de balenă sărind în planul doi. Balena ar fi trebuit să fie subiectul principal al fotografiei, dar obiectivul aparatului foto nu minte. Era clar că se concentrase asupra fetei.

— Îţi mai aduci aminte? întrebă Tracy, după ce coborâră cărarea în zigzag până la nivelul casei. Sunetul vocii ei, senzaţia mâinii pe cot, îl smulseră din meditaţie.

— Pădurea bonsai! clipi Don din ochi, dându-şi seama că intraseră într-o grădină adăpostită. Era mărginită din două laturi de o protuberanţă stâncoasă curbă, iar în cea de-a treia avea un zid de piatră înalte de aproape doi metri, cu muşchi deasupra, care bloca vânturile oceanice. Calcanul casei ferea a patra latură. Ştii, spuse el, uitasem de hobby-ul mamei tale.

— Acum e al meu, spuse încet Tracy.

— Sigur că da. Îmi pare rău. Ar fi trebuit să-ţi prezint mai devreme condoleanţele. Iartă-mă.

— Nu face nimic. Oricum, nu eram sigură că aflaseşi. Dar îţi mulţumesc.

— Am plăcut-o şi am respectat-o pe mama ta, continuă Don. S-a purtat frumos cu mine, în vara aceea pe care am petrecut-o aici. Cu siguranţă, decesul ei a fost o lovitură cumplită pentru tatăl tău. Era prea tânără ca să moară.

Bănuia că profesorul fusese cu aproape douăzeci de ani mai vârstnic decât soţia sa. Cel mai probabil, se aşteptase să moară cu mult timp înaintea ei.

— Da, dădu din cap Tracy. Acum, ar fi avut cincizeci şi cinci de ani. Încă mai mi-este un dor îngrozitor de ea.

Când înclină capul, Don cedă impulsului de a-i atinge ceafa, simţind cum şuviţele de păr îi mângâiau dosul mâinii.

— Îmi pare atât de rău, Tracy. Ştiu că asta nu ajută cu nimic, dar aşa e.

Deşi amândoi părinţii lui erau vii şi sănătoşi, putea s-o înţeleagă prea bine.

Tracy dădu din cap, mai mult pentru a scăpa de atingerea uşoară a lui Don înainte ca aceasta să-i ardă pielea, ca o confirmare.

— Îţi mulţumesc, murmură ea din nou.

Se lăsă pe vine şi potrivi cu atenţie o creangă de azalee miniaturizată, îndoind-o cu un centimetru în direcţia încotro dorea să crească, împreună cu sârma care o susţinea. Apoi oftă şi ridică ghiveciul cu planta pe o masă prelungă şi îngustă, înlăturând un mic hamac din pânză de păianjen întins între două rămurele.

— Ce face sora ta mai mică? întrebă Don. Nu-i mai ţin minte numele. Acum cu ce se ocupă?

— Edie.

De fapt, nici nu avusese nevoie să i se amintească despre planul ei de a-l expedia, nici de motivul acestuia, dar întrebarea lui i-l readuse limpede în minte.

— E plecată cu tata.

— De ce a plecat ea şi nu tu? Tu eşti cea care a colaborat cel mai îndeaproape cu el, în toţi anii ăştia, nu-i

aşa?

Tracy ridică din umeri, neglijent.

— Colaborăm cu toţii, mai mult sau mai puţin. Trebuia să rămână cineva aici, ca să se ocupe de a aparatură, aşa că de ce n-aş fi făcut-o eu?

— Fiindcă tu…

Lăsă fraza în aer; nu era treaba lui. Dar nu putu să nu se întrebe dacă nu cumva relaţiile dintre ea şi tatăl ei se răciseră oarecum. Ar fi vrut s-o facă să-i vorbească, dorea să spargă caraapaccea invizibilă a reţinerii despre care îşi dădea seama acum că o înconjura, ţinând-o la distanţă de el pe plan afectiv, indiferent cât de binevoitoare părea ca gazdă şi ghid.

Trecutul stătea între ei ca o poartă zăvorâtă. Poate că, dacă reuşea să treacă peste acel obstacol, avea să li se deschidă o cale de a ajunge dincolo de vechile amintiri, pentru a începe să-şi făurească altele, noi.

Tracy îi aruncă o privire, întrebându-se oare ce gânduri îi aduceau în ochi o meditaţie atât de intensă. Apoi, parcă devenind conştient că îl studia, Don clătină din cap, cu un zâmbet:

— Nu pot spune că te acuz pentru că ai rămas aici, aşteptând să vină balenele la tine. Probabil e mai comod să faci cercetări din curtea casei, decât de pe puntea unui vapor legănat de valuri.

— Este, într-adevăr, confirmă ea, gata să pornească mai departe, dar Don o prinse de mână, ţinând-o lângă el.

— Îmi amintesc ce încântată erai de balene în vara aceea, cum le personalizai, până la a le da nume, lor şi puilor lor, în loc de ea rămâne la sistemul etichetării cu litere şi numere, folosit de alţi cercetători.

Ridicând din umeri, Tracy coborî privirea. Ar fi dat orice ca să nu discute despre vara aceea. Nu depista nimic din vinovăţia care crezuse că avea să-l inhibe, nimic din ruşinea pe care ea însăşi o suferise de-atunci, în momentele de slăbiciune.

— În vara aia, eram o puştoaică aameţită, îşi trase ea uşurel mâna, într-o încercare zadarnică de a şi-o elibera.

Experimentele ştiinţifice nu mă prea fascinau.

— Îmi amintesc, spuse Don, cu pleoapele coborându-i peste ochi, în timp ce-i atingea obrazul cu vârful unui deget, uşoara mângâiere făcând-o să ridice faţa, până când privirile li se întâlniră. Îmi amintesc multe din vara aceea. Şi despre un anumit „experiment" pe care *erai* dispusă să-l încerci.

Tracy trase adânc aer în piept, după care expiră încet, fără zgomot.

— Deci, am ajuns în sfârşit şi la asta.

Nu-şi dădu seama că vorbise cu voce tare, până când Don îi răspunse:

— Credeai că n-aveam să ajungem? Amândoi ne-am gândit încontinuu la asta, de când am debarcat pe cheu.

Cum, necum, Tracy izbuti un râs uşor.

— Dar s-ar putea să ne amintim în mod diferit, să punem mai mult accentul pe alte… aspecte ale situaţiei, îşi smulse ea mâna. Vrei să ne comparăm însemnările, la masă?

Don îi învălui umerii cu mâinile, ţinând-o pe loc pentru a nu se întoarce să plece. Tracy nu mai putu vorbi, nu putu decât să stea acolo, privindu-i ochii albaştri intenşi, în timp ce auzea ciocanul lui Con făcând *zang! zang! zang!* după cum lovea un obiect de emetal în atelierul mecanic, nu departe.

— Nu sunt gata pentru masă, spuse el. Hai mai bine să facem o plimbare şi să vorbim.

Îşi lăsă mâinile să cadă de pe umerii ei, în urma lor rămânând două neaşteptate locuri reci pe piele.

— Bine, se strădui Tracy să-i susţină privirea iscoditoare, păstrându-şi-o pe a ei candidă şi deschisă, în timp ce se retrăgea cu un pas, doi. Despre ce anume vrei să discutăm?

Îi văzu gura crispându-se.

— Nu te ţine de jocuri, Tracy. Nu mai eşti un copil. Poate… poate că de-asta descopăr că mi-e şi mai dificil decât prevăzusem.

Tracy îşi dădu seama că îi citise întrebarea în ochi,

când adăugă cu nervozitate:

— Să-mi prezint scuzele, Tracy.

Glasul îi coborî în cel mai de jos registru, pe când privirea îi devenea sumbră.

— Am vrut s-o fac la acea conferinţă, acum şase ani, când aţi venit la San Diego. Dar, cu tatăl tău stând la aceeaşi masă, n-am putut.

Înghiţi, făcând să-i salte mărul lui Adam.

— A doua zi, ăă, am telefonat în camera ta, gândindu-mă că poate reuşeam să ieşim la o cafea, sau aşa ceva, dar plecaseşi deja. Aşa că dă-mi voie s-o spun acum. Te rog să mă scuzi pentru faptele mele. Pentru ceea ce-am făcut, şi ce-am spus, pentru felul cum am încercat să dau vina pe tine. Am greşit şi de-atunci regret tot timpul.

Sinceritatea lui o mişca mai adânc decât ar fi vrut să se observe. Speră ca râsul să-i ascundă surprinderea şi valul de emoţii stârnite de cuvintele lui. Se mai îndepărtă cu câţiva paşi. Don o urmă.

— Nu e nevoie să te scuzi, Don, îi spuse, cu vocea prea subţire, prea înaltă. Pentru un simplu sărut?

— N-a fost deloc simplu. Ai venit la mine, inocentă, dornică şi convinsă că aveam să te primesc cu braţele deschise. M-am gândit de multe ori că, probabil, îţi dădusem motive de a crede asta, şi pe urmă te-am…

Se întrerupse o clipă, cu chipul părându-i dintr-odată mai îmbătrânit.

— Te-am rănit.

Tracy ridică din umeri, pentru a arăta cât de puţină importanţă prezenta pentru ea un eveniment vechi de cincisprezece ani.

— Nu mi-ai rănit decât amorul propriu. M-ai lăsat nesatisfăcută, exact aşa cum era firesc. Şi ce-i cu asta?

— Te-am lăsat cu mai mult decât o simplă insatisfacţie. Am fost destul de ăă…

— Ai fost prea dur? completă Tracy, râzând din nou. Aluzia ei deliberată fu răsplătită cu o roşeaţă închisă care îmbujoră pielea întinsă de pe pomeţii lui Don.

Culoarea îi accentua albastrul ochilor, adăugându-le

profunzime şi mister şi dezvăluind o undă de furie care trimise până la ea un val de surescitare intensă.

— A, fii sigur că aşa ai fost, dar nu contează. Scuzele se acceptă, deşi n-au fost cerute. Sper că le vei accepta şi tu pe ale mele.

Şi, răsucindu-se pe călcâie, reuşi să evadeze.

— Tracy…

Glasul lui era răguşit, iar Tracy fu cât peste se întoarcă, dar instinctul de conservare o propulsă mai departe. Porni cu paşi mari pe o cărare întortocheată prin pădurea bonsai, pe lângă copacii şi arbuştii miniaturali, unii în ghivece, alţii în mici pungi naturale cu pământ din structura de bazalt a solului, având senzaţia că şi rădăcinile şi dezvoltarea ei erau la fel de constrânse ca ale plantelor. Şi-ar fi dorit aripi, jinduia să zboare, sau să aibă înotătoare şi să se poată cufunda în adânc, spre a înota până departe. Îşi dorea spaţiu, distanţă, faţă de toate aspectele tulburătoare ale vieţii ei – inclusiv acesta, recent apărut.

Mai presus de orice, nu voia să retrăiască vara aceea.

Don stătu pe loc o secundă, privindu-i şoldurile care se unduiau, picioarele lungi şi ispititoare. Bătea în retragere, fugea de el. Sau de ea însăşi?

Fugea oare fiindcă şi ea simţea că între ei rămăseseră vreo două capitole neterminate? Oare gândul de a redeschide acele pagini o speria şi o surescita la fel de mult ca pe el?

Porni după ea.

— Cred că e nevoie să discutăm despre acel incident, spuse el, când o ajunse din urmă.

— De ce? îi înfruntă ea privirea, sfidătoare. S-a terminat. Ţi-ai prezentat scuzele. M-am scuzat şi eu. Nu mai avem nimic de discutat.

— Nu sunt de acord. Am de spus anumite lucruri, chiar dacă tu nu ai. Vrei să-mi dai posibilitatea s-o fac?

Nu avea nici cea mai vagă idee ce-ar mai fi putut spune, dar nu se putea gândi la alt motiv pentru a prelungi discuţia.

— În regulă, acceptă Tracy, aşezându-se pe o bancă, la umbra unui brad-de-Canada cu trunchiul gros şi bătând cu palma lespezile vopsite în verde, lângă ea. Dacă insişti. Sunt sigură că avem timp pentru asta, înainte de a alerga înapoi ca să prinzi bacul.

Don se aşează pe bancă, întinzându-şi un braţ de-a lungul spătarului. Inspiră mirosul de conifere, aroma de pământ a muşchiului, izul tare de aer sărat şi parfumul mai gingaş pe care-l recunoştea ca fiind neîndoielnic al lui Tracy. Îi strânse coada în pumn şi trase uşurel, ridicându-i faţa spre a lui.

— Ei, întrebă el încet, dar ce anume ţi-a dat impresia că trebuie să prind bacul?

Capitolul trei

Tracy îşi ascunse stinghereala sub gene. Nimic din toate astea nu făcuse parte din planul ei! Trebuia să-şi recâştige controlul – presupunând că-l avusese vreodată. Încet, deliberat, deschise larg ochii, susţinând privirea lui Don, i-o văzu tulburându-se şi îmblânzindu-se într-un mod aproape imposibil de definit, dar în care recunoscu expresia unul bărbat pe punctul să cadă sub imperiul unei vrăji. Aşa era mai bine.

— Întrucât tata nu e aici, spuse ea, n-am presupus niciun moment că ai avea vreun motiv să rămâi.

— Nu?

Glasul lui era profund, scăzut, părând să se infiltreze în toate ungherele făpturii ei.

— Poate că întâlnirea cu tatăl tău era… colaterală, pe lângă adevăratul meu motiv de a veni aici.

— Aşa? făcu ea, concentrându-se să-şi păstreze calmul. Acea respiraţie întretăiată, bătăile nebuneşti ale inimii, erau nu puţin deconcrtante. Îşi trecu vârful limbii peste buzele dintr-odată uscate.

— Şi care să fie acest adevărat motiv?

— Poate doar să-ţi dau bună ziua.

— Aha, alese Tracy calea umorului. Atunci, bună ziua.

— Uite-*aşa* se spune corect „bună ziua”.

Pe neaşteptate, îşi înclină capul şi-i cotropi gura cu un sărut care-i trimise de-a berbeleacul toate simţurile, blocându-i respiraţia în piept şi făcând-o să se bucure că stătea jos.

Complet incapabilă să se stăpânească şi fără a se gândi un moment la consecinţe, Tracy deschise gura la chemarea lui tăcută, topindu-se la pieptul său. Don îşi permitea libertăţi pe care niciun bărbat nu şi le îngăduise vreodată la cel dintâi sărut şi doar vag reuşi să-şi aducă aminte că acel sărut nu era primul. O fi fost el al doilea, dar niciunul dintre ei nu uitase cum anume să-şi potrivească gurile laolaltă pentru cel mai pustiitor efect, nu uitase valul brusc de dorinţă care năvălea între ei, aducând sângele în clocot.

Don gemu, în timp ce braţele i se încleştau împrejurul ei, trăgând-o spre suprafaţa tare a pieptului, cu sânii lipiţi de el. Cu un oftat, Tracy îşi ridică braţele peste umerii lui, degetele unei mâini scurmându-i prin desişul satinat al părului. El îi mângâia faţa cu vârfurile degetelor, lunecând în josul gâtului şi peste umăr.

Când începu să-i maseze creasta şirei spinării, Tracy se moleşi complet, cu capul căzându-i pe umărul lui, ochii închişi şi buzele despărţite, scoţând sunete slabe din gât. O sărută pe faţă, pe pleoape, pe obraji, pe colţurile buzelor. Tracy ţipă sonor, cutremurându-se de plăcere sub senzaţia buzelor lui pe gâtul ei.

Apoi, Don se opri, îşi înclină capul şi-şi îngropă faţa în umărul ei, inspirând atât de tare de parcă ar fi alergat kilometri întregi. Mâinile lui îi cutreierau neliniştite spatele, frământându-i talia, şoldurile, coapsele.

Dar sărutul, se părea, luase sfârşit. Tocmai la timp.

Tracy se desprinse din îmbrăţişase, cu un zâmbet, şi se lăsă pe spate, încrucişându-şi picioarele.

— Ei! exclamă ea. Dumnezeule. E clar că cincisprezece ani de căsnicie au făcut minuni cu tehnica ta erotică. Transmite-i soţiei tale complimentele mele.

Tehnică? Don o privi lung, încercând să-i descifreze

ochii dincolo de perdeaua deasă a genelor care-i umbreau expresia. Dacă n-ar fi fost pulsul rapid încă vizibil în vena de la gât, roşeaţa delicată ce se înălţa spre a-i acoperi faţa, ar fi putut-o crede complet neafectată de sărutul pe care-l împărtăşiseră. Dar ştia. Iar acum, mai ştia şi ce urmărise.

Scuzele lui nu fuseseră de ajuns. Aceasta trebuia să fie pedeapsa pentru un păcat trecut.

Dar care păcat? Cel de a săruta o fecioară de şaisprezece ani ca şi cum ar fi fost femeia cu experienţă care se dorea a fi? Sau cel de a se fi oprit până nu era prea târziu?

— Aş face-o, răspunse el, presupunând că aş avea o soţie.

Ochii lui Tracy se holbară o clipă, şi rămase cu gura căscată.

— Nu… ai?

Consternarea ce-i inundase faţa aproape că-l făcu să râdă. Ar fi fost o expresie mult mai potrivită dacă, după ce o sărutase în acel mod, ar fi anunţat-o brusc că avea una.

— Dar ai…

Se întrerupse, închise un moment ochii, apoi îi deschise din nou, în acelaşi timp cu pumnii pe care şi-i ţinea încleştaţi în poală.

O privi cum îşi aduna gândurile împrăştiate, regăsindu-şi controlul deplin, şi îi admiră iuţeala cu care reuşise s-o facă. Tracy îşi îndreptă umerii, îşi repezi bărbia înainte şi se ridică în picioare, îndesându-şi mâinile în buzunarele de la spate ale jeanşilor.

— Atunci, complimentele mele… ţie, spuse ea. Voi avea grijă să mă grăbesc cu masa, ca să poţi mânca înainte de plecare.

Se răsuci pe călcâie şi porni cu paşi mari spre uşa din spatele casei, lăsându-l pe Don cu privirea după ea.

Închise în urma ei uşa, cu mare, mare grijă, conştientă de presiunea care clocotea într-însa, temându-se să se mişte prea repede, ca să provoace o erupţie.

Edie avusese dreptate. Se schimbaseră mulţi factori: Don nu mai era căsătorit. N-avea şanse să-l sperie. Şi

părea să-şi fi pierdut complet controlul asupra propriului ei trup, până şi asupra emoţiilor, care o tot îndemnau să se întoarcă şi să mai primească. La naiba, era nebună. Greşea, dacă dorea mai mult.

Şi totuşi, susţinea o altă parte a ei, cum ar fi putut să fie greşit, când se simţea atât de firesc? Dorise acel sărut la fel de mult cum îl dorise pe cel primit cu cincisprezece ani în urmă şi, din nou, dorise să continue până când absorbea ultimul strop de plăcere senzuală pe care-l putea obţine din contactul fizic cu Don.

Dacă ar fi fost pe placul trupului ei, ştia prea bine unde putea duce un asemenea sărut şi n-ar fi avut nicio putere să se oprească. N-ar fi dorit să se oprească. Niciodată nu mai dorise să facă dragoste cu un bărbat aşa cum o dorea cu Don Jacobs.

Ştia bine că era mult, mult mai mult decât o simplă reminiscenţă a trecutului. Îl dorea pe bărbatul de acum. Chiar şi fără a şti nimic despre el pe lângă faptul că, dacă ştia despre boala profesorului, putea distruge involuntar tot ce construise ea – totuşi îl dorea.

Dar aceasta nu era decât latura fizică a relaţiei. Cum rămânea cu aspectul emoţional al celor ce se întâmplau între ei? Cum rămânea cu încrederea? Putea să i-o acorde? Dar angajamentul? Putea să accepte eliberarea fizică pe care ştia că i-o putea acorda Don, fără a se simţi complet legată de el, fără a şti încotro se puteau îndrepta adevăratele lui loialităţi?

Se reculese. Era mult prea devreme pentru a se lăsa purtată de hormoni spre o relaţie fizică, şi mult prea devreme ca să se gândească la chestiuni atât de serioase ca angajamentele emoţionale. Trebuia să facă un pas înapoi, să ia puţină distanţă şi să rămână astfel cât timp chibzuia totul temeinic.

Căci, orice altceva s-ar fi întâmplat, trebuia să-şi apere tatăl; să nu ajungă la urechile publicului nici cea mai mică aluzie că nu mai era în toate minţile.

Asta avea de făcut, asupra acestui lucru trebuia să se concentreze, să nu-l uite nicio clipă.

Poate… cu timpul, îşi putea făuri o viaţă proprie, dar pe moment viaţa ei era dedicată protecţiei tatălui său, încheierii studiilor lui şi publicarea lor sub numele lui.

Înainte de a fi nevoită s-o facă postum.

Pentru altceva nu avea timp.

Se întoarse cu faţa spre uşă, când Don o deschise, urmând-o înăuntru. Spre tristeţea ei, în loc de a se ţine tare pe poziţie, descoperi prea târziu că fugise până în mijlocul bucătăriei şi, ajunsă acolo, nu mai avea unde să se adăpostească. Se opri brusc şi rămase pe loc, privindu-l.

Don îi descifră expresia surprinsă şi zâmbi.

— Sperai să fi plecat? o întrebă, chicotind apoi la adresa nemulţumirii ei vizibile. Regret, continuă el, deloc pe un ton de scuză. Nu plănuisem să mă grăbesc nicăieri.

Porni spre ea. Tracy făcu doi paşi înapoi, numai pentru a fi oprită de uşa frigiderului.

Don îşi rezemă mâinile de o parte şi de alta ale capului ei, aplecându-se, fără s-o atingă dar totuşi foarte aproape. Ridică o mână de pe suprafaţa lucioasă şi rece a frigiderului, i-o puse sub bărbie şi-i înclină faţa în sus, încântat de contrast, de netezimea caldă a pielii.

Ca şi cum, sub mâna lui, pulsul n-ar fi galopat cu o sută treizeci de kilometri pe oră, ca şi cum acei doi bujori de culoar vie nu i-ar fi luminat obrajii ca două steguleţe roşii, ca şi cum respiraţia ei n-ar fi fost la fel de rapidă şi subţiată ca a lui, Tracy vorbi cu nepăsare.

— Îi poţi da telefon secretarei de-aici, spuse ea, arătând aparatul de pe bufet, sau din casă.

Gesticulă spre cabinetul-atelier, pe hol, vis-à-vis de bucătărie.

— Poate că încă n-am s-o sun, răspunse Don.

— Cum vrei. Dar părea să fie vorba de ceva destul de… urgent.

Don îşi aplecă şi mai aproape capul.

— Nu cred că ştie sensul acestui termen.

Îi atinse gura cu a lui, simţindu-i tremurul uşor al buzelor.

— Dar eu îl cunosc, adăugă.

Ochii ei se întunecară, tulburi, printre gene. Don zâmbi:

— Şi cred că s-ar putea să-l cunoşti şi tu.

O sărută din nou, la fel de uşor, simţind că pulsul i se accelera cam la o sută şaizeci, viteză comparabilă cu a inimii lui.

Tracy strecură o mână între trupurile lor, proptindu-i-o pe piept, dar înainte de a afla dacă dorea să-l respingă, uşa din spatele lui se deschise brusc, lovindu-se de proptea.

— Ia te uită! bubui o voce pe care Don şi-o aminti într-o clipă. Da' ştiu că nu pierzi vremea, este, Jacobs?

Se răsuci în loc, simţindu-se la fel de vinovat ca şi cum ar fi fost surprins de cineva sărutând-o pe Tracy cu cincisprezece ani în urmă.

— Connie! exclamă el, privind-o pe bătrâna din uşă. Pentru numele lui Dumnezeu! Nu mă aşteptam să mai fi aici!

Con se apropie de el, cu mâinile masive proptite în şolduri, peste salopetă, măsurându-l dintr-o privire lungă, atentă.

— După cum am văzut că-nceroi să intri-n frigider prin tânăra Tracy, cred că ai de gând să ne mănânci cu casă cu tot.

— Sigur, dacă am ocazia, aruncă el o privire spre Tracy, care continua să stea rezemată cu spatele de frigider. Mi s-a trezit o poftă grozavă, adăugă, chiar înainte de a reveni cu ochii la Con. Înţeleg că ai rămas bucătăreasă-şefă şi maistru mecanic? mai întrebă el, adulmecând aroma oalei cu supă care fierbea la foc mic pe aragaz.

Con dădu scurt din cap.

— Mă bucur că te revăd, Connie. În viaţa mea n-am mai mâncat prăjituri ca ale tale.

— Hmmph! pufni Con. Nu te osteni să mă iei cu binişorul. N-am să-ţi cumpăra nimica. Şi nu-mi mai zi pe numele ăsta de mironosiţă.

Don zâmbi:

— Ştii, eram *foarte* speriat de tine, Con.

— Rămâi aşa, băieţaş, că-i mai bine.

Râzând, Don o cuprinse într-o îmbrăţişare trosnitoare.

— De mult nu mi-a mai spus nimeni „băieţaş”.

— Hmmph! făcu din nou Con, dar cu privirea mai blândă, în timp ce-i dădea braţele la o parte. Iar pe mine, de şi mai mult nu m-a mai strâns în braţe un ţap tinerel.

Tracy îi lăsă zâmbindu-şi şi se strecură în cabinet. Avu nevoie de câteva minute, pentru ca pulsul şi respiraţia să-i revină la normal. Simplul fapt de a-i asculta râsul, murmurul glasului, o tulbura. Ar fi trebuit să acorde mai multă atenţie celor spuse de sora sa. Lipsa unei soţii, lipsa impedimentului pe care se bazase, schimba totul, sporind enorm riscurile.

Se încruntă. Nu era vorba de niciun risc. Don urma să plece după masă.

— Mulţumesc, Con, spuse el, iar Tracy îşi dădu seama că traversase holul şi-i vorbea bătrânei din uşa cabinetului. Îţi sunt foarte recunoscător.

— Pentru ce-i eşti recunoscător? îl întrebă Tracy, când intră.

— O să-mi facă patul, în vechea mea cabană.

La naiba! Atâta despre speranţele pe care le nutrise de a beneficia de ajutorul lui Con ca să scape cât mai curând de Don Jacobs. În regulă, deci totul depindea de ea. Îl privi, contemplând ochii aceia albaştri, albaştri ca marea, în timp ce-şi simţea uzul raţiunii scurgându-se în spirală ca apa într-o conductă. *Fă-o!* îşi spuse. *Acum s-o faci. Spune-i că nu poate rămâne.* Nu trebuia decât să-i spună că o incomoda să aibă un vizitator de durată. Don era un om bine crescut. Avea să înţeleagă şi să renunţe, cu eleganţă. Oricine ar fi făcut-o.

Când colo, deschise gura şi spuse:

— N-a mai fost locuită de cel puţin trei ani. Şi va trebui să fie şi aerisită.

— Sunt sigur că se va îngriji Con de asta.

Tracy îi văzu privirea cutreierând atelierul pe care îl

împărţise atât de multă vreme cu tatăl ei – o zonă de lucru folosită şi de el, cândva, în comun cu profesorul Maxwell. Evident, avea să observe multe schimbări.

— Mă mir să văd aici telefoane propriu-zise, comentă Don. Înainte, nu exista decât staţia radio.

Tracy se întoarse, îndepărtându-se de căldura care emana din trupul lui, la câţiva metri distanţă.

— Edie ştie să scrie cereri de subvenţii. Ne-a obţinut una acum câţiva ani, de la guvernul federal, pentru modernizarea instalaţiilor. O parte din bani s-au cheltuit pe tragerea cablurilor submarine pentru telefon şi energia electrică, de pe Malcolm Island.

Trase scaunul de sub birou şi, ţinându-l de spătar, îl roti pe ax.

— Aşa, putem avea fax, şi un sistem de computer mult mai sofisticat. Aveam mare nevoie de el.

Don dădu din cap şi se apropie, aşezându-se cu un şold pe birou. Îşi scosese hanoracul subţire pe care-l purta la venire. Mânecile scurte ale bluzei polo albastre îi dezvăluiauntebraţele musculoase, presărate din belşug cu păr auriu, înălbit de soare, prinn care se vedea pielea puternic bronzată. Conştientă că se uita lung, Tracy coborî privirea, gesticulând spre telefonul de pe birou.

— Hai, sună, spuse ea, ridicând apoi din nou ochii spre el, cu un zâmbet. Eu merg s-o ajut pe Con cu masa.

Îl auzi cum inspira rapid şi, înainte de a apuca să facă o mişcare, mâna lui i se strecură sub cosiţă, îi cuprinse ceafa şi-i ridică faţa spre el. Îi răpi buzele într-un sărut ce-i topi genunchii, făcând-o să se clatine la pieptul lui. Peste câteva momente, săltă capul, o potrivi bine pe picioare şi-i zâmbi nostalgic.

— Aş vrea să încetezi cu chestia asta, spuse el, făcând-o să râdă, surprinsă:

— Cu ce chestie? N-am făcut nimic. *Tu* ai făcut.

— Felul cum te uiţi la mine. Cu ochii mari, întunecoşi şi senzuali, iar în clipa următoare, timizi şi ascunşi sub genele astea ale tale. Ademenitoare, flirtând, ispitindu-mă.

— Dar… eu… n-am… protestă Tracy, însă Don nu făcu

decât să râdă şi-şi retrase mâna de sub părul ei, lăsându-şi degetele să-i coboare încet pe umăr, în josul braţului şi peste mână, spre vârful degetelor, până când contactul se rupse.

Rămaseră tăcuţi, privindu-se.

În acel moment, Con anunţă că masa era gata. Spre surprinderea lui Don, Tracy îi întinse mâna:

— Vii? Sunt sigură că ţi-e la fel de foame ca mie.

Don îi prinse degetele, privirea, ţinându-le bine pe amândouă.

— Probabil chiar mai mult.

Un moment, îl privi în ochi, apoi îşi coborî sfioasă genele, îşi retrase degetele dintre ale lui şi se răsuci să iasă. Dar nu înainte ca Don să fi văzut o părere de zâmbet arcuindu-i buzele. Oare chiar murmurase: „Nu fi aşa de sigur…”?

Înainte de a-i putea cere să repete ceea ce spusese, Tracy ieşi. La fel ca prima dată, o urmă fără ezitare. Abia mult, mult mai târziu, îşi aminti că nu telefonase la birou.

— Delicioasă supa, Con, o lăudă Tracy, deşi abia reuşea să-i simtă savoarea, de atâtea amintiri ale gustului sărutărilor lui Don. Cumva, trebuia să se abţină să mai stăruie asupra lor. Nu aşa ar fi trebuit să se întâmple. Într-un fel sau altul, era nevoită să încerce menţinerea unei conversaţii rezonabile, altfel Con începea imediat cu comentariile aluzive.

— Sigur că e o supă delicioasă, îşi trase nasul Con. Am făcut eu vreodată altfel de supă?

— Dacă tot veni vorba, ai încercat odată să ne faci să mâncăm o salată de cod, replică Tracy. Ei bine, continuă ea, adresându-i-se lui Don, aia ştiu că a fost oribilă.

Şi începu s-o descrie în amănunt, încreţindu-şi nasul şi făcând fel de fel de mutre dezgustate, în timp ce eschiva remarcile acerbe ale lui Con despre copiii nerecunoscători şi ameninţările de a accepta oferia unei tabere locale care căuta un bucătar şi om-la-toate.

În sfârşit, pufnind, Con îşi împinse scaunul înapoi şi

se ridică, întrerupând una dintre cele mai sinistre descrieri ale lui Don despre nişte mâncăruri pe care le gătise pentru el şi fiul lui, după divorţ.

— Dacă voi, copii, vreţi să şedeţi aci toată dup-amiaza şi să-ndrugaţi la poveşti de groază despre mâncări, n-aveţi decât. Eu am treburi mai importante de făcut.

Şi trânti în faţa lor două farfurii cu prăjituri de ghimbir calde, aromate şi îmbrăcate în frişcă bătută.

— Johnson-u unu-optzeci s-a reparat şi merge, spuse ea. L-am pus pe Zodiacu roşu, ca să-l puteţi scoate din hambar de cum aţi terminat de mâncat. Poţi să-i dai şi tu o mână de ajutor, îl arătă ea pe Don cu degetul.

Apoi adăugă, cu o privire spre Tracy:

— I-am spus că poate sta aci la noapte.

Tracy o privi în ochi, cu subînţeles. Dar dădu din cap afirmativ, întrucât pe moment nu prea avea ce altceva să facă.

— La noapte e perfect, dar pe urmă, dacă nu apar balenele, eu plec la Campbell River, în weekend.

Pentru prima oară în viaţa ei, avea să se roage pentru absenţa balenelor. Întorcându-se spre Don, adăugă:

— Sper să mă ierţi, dar n-ai ales deloc bine momentul să vii.

Înainte ca Don să poată răspunde, Con spuse:

— Am să vă pregătesc ceva pentru micul dejun, în caz că vă treziţi cu noaptea-n cap, ca pe vremuri.

Puse într-un coş o pungă cu cafea şi una cu zahăr, şi deschise uşa frigiderului ca să scoată ouăle.

„Să *vă* pregătesc”? La plural? Dintr-odată, Tracy înţelese că bătrâna intenţiona să-l ajute pe Don să stea foarte, foarte confortabil în cabana aceea, ca şi cum tare ar mai fi dorit să se instaleze pentru o perioadă îndelungată. Femeia era smintită! Dar, în fond, dintotdeauna fusese ca un stat în stat, doar dacă nu reuşea s-o înduplece.

— Con, în casă sunt destule paturi libere şi, numai pentru o singură noap… începu ea, dar Con scoase un pufnet cum nu se poate mai feroce.

— Ha! Ţi-ai închipuit, o clipă măcar, că te las să petreci noaptea în casa asta cu un bărbat, fără nimeni altcineva?

După care, ca şi cum Don ar fi făcut remarca despre paturile libere, se răsuci spre el, încruntată:

— Nu cât mai sunt de partea asta a mormântului, băieţică! Pricepuşi?

— Pricepui, confirmă el, îndreptându-se puţin de spate.

— Bun-aşa. Şi când termin cu cabana, am să mă duc acasă să trag un pui de somn, copilaşi, aşa că gălăgia mică!

Şi ieşi cu paşi apăsaţi, înainte ca Tracy să-i fi putut aminti că avea două aparate auditive, pe care nu trebuia decât să le închidă, când voia să nu fie deranjată.

— Ei, nu te repezi, interveni Don, apucând-o pe Con de mână în timp ce trecea pe lângă el şi trăgând-o pe genunchi; bătrâna scase un chiţăit surprins, amestecat cu furie glumeaţă, dar el îi închise gura cu o pupătură zgomotoasă pe obraz. Îţi mulţumesc, Connie. Masa a fost grozavă. Ce faci, îţi notezi deserturile favorite ale tuturor oamenilor pe care-i cunoşti?

— N-am cunoscut în viaţa mea un om căruia să nu-i placă prăjitura de ghimbir cu frişcă bătută, replică ea, arţăgoasă. Şi-acuma, lasă-mă să mă duc, băi prostălău mare ce eşti! Mi-s prea bătrână şi grasă ca să şed pe genunchii unui bărbat.

— Gogoşi. Nu eşti decât o bucăţică dolofană şi drăguţă.

O mai sărută o dată, la fel de tare, pe buze, şi-i dădu drumul. Spre amuzamentul lui Tracy, Con se înroşise ca focul.

— Nu râde, o admonestă bătrâna. Nu faci decât să-l încurajezi.

— Da, să trăiţi, zâmbi Tracy cu gura până la urechi, împotriva propriei voinţe. Nu râdeam. Sincer. Nici eu nu cred mai mult ca tine în încurajarea prostălăilor mari. Nici în ruptul capului! Cine, eu?

Con se prefăcu a-i rade o palmă peste creştet şi ieşi intempestiv, dar Tracy ştia că era încântată de atenţia lui Don. Perfect. Con nu avea mari pretenţii, iar aceea era şi casa ei. Dacă voia ca Don să rămână peste noapte, atunci n-avea decât. În plus, Edie nu avea nicio posibilitate de a-l aduce înapoi pe tatăl lor în aceeaşi zi. Avea nevoie de cel puţin o noapte de odihnă. Şi Edie de asemenea, după un drum ca acela, cu tatăl ei, până la Campbell River.

— Mulţumesc, spuse ea, când Con ajunse suficient de departe ca să n-o mai audă. Nu sunt sigură dacă vreunul dintre noi îşi exprimă destul de des recunoştinţa faţă de ea. Cred că ai fericit-o pentru toată luna.

Don chicoti:

— Ea pe mine, cu siguranţă. „Prostălău mare", auzi acolo, şi să mă cazeze în cabană, ca să te poată închide pe tine în casă. M-a făcut să mă simt iarăşi de douăzeci de ani.

— Nu arăţi mult mai bătrân decât data trecută când ai fost aici, răspunse Tracy, atacând prăjitura de ghimbir. Deci, şi ea crede că trebuie să se poarte cu tine la fel.

— Dar *sunt* cu mult mai bătrân, o privi el ferm în ochi. Crede-mă că sunt.

Tăcu un moment, semnificativ, apoi adăugă încet:

— Şi nici tu nu mai eşti o puştoaică. Poate că nu-i rea ideea cu uşa aia încuiată.

Câteva minute, mâncară în tăcere, apoi Don îi aruncă o privire piezişă.

— Nu te-ai măritat niciodată, Tracy?

Clătinând din cap, Tracy se ridică, strânse farfuriile şi le duse la chiuvetă.

— Am ajuns o dată cât pe ce dar… n-a fost să fie.

Deschise robinetul, stoarse detergent de vase în apă şi privi cum se forma spuma.

— Şi ce s-a întâmplat? o întrebă el, dând-o la o parte cu umărul, pentru a arunca în apă o mână de tacâmuri.

Tracy îl împinse la loc. Parcă ar fi încercat să urnească un munte.

— Nu e nevoie.

— Ba e nevoie. Aşa a spus Con.

Clăti tacâmurile sub apa de la robinet şi le puse pe fundul coşului de uscat.

— Tu le ştergi şi le pui le loc, de vreme ce ştii unde anume.

După ce spălă ultima farfurie de prăjitură, o aşeză în coş şi întrebă:

— Cât de aproape ajunseseşi?

Tracy ridică din umeri. Nu avea niciun rost să nu-i spună.

— Cam cât de aproape se poate. Am aşteptat în sacristia bisericii, gătită toată în mătăsuri şi dantele albe, timp de patruzeci şi cinci de minute, până a avut bunul simţ, sau curajul, sau ce-o fi fost, să-i telefoneze pastorului şi să-i spună că era undeva la sud de Seattle, în drum spre tărâmuri necunoscute.

Don îi întoarse faţa spre el, cu mâna sa mare, plină de detergent. În ochii lui se citeau compasiune, prietenie, furie, toate la un loc.

— Ai reuşit să treci peste durerea de-atunci?

Tracy se şterse pe bărbie, cu un umăr:

— Au trecut aproape zece ani. Aşa că, da, am lăsat totul în urmă.

— Bine, zâmbi el.

Şi scoase dopul chiuvetei, lăsând apa murdară să se scurgă; o priviră împreună cum dispărea, după care Don ridică iarăşi ochii direct spre ea, spunând încet, semnificativ:

— Şi eu.

Un val puternic de nevoie sexuală o izbi atât de neaşteptat, încât se retrase de lângă el, împleticită. Agăţă prosopul de bucătărie, îşi înfundă degetele în buzunarele de la spate şi ieşi agale, sperând că dădea impresia unei femei complet stăpână pe emoţiile sale. Ajunsese la jumătatea drmului spre debarcader, când Don o ajunse din urmă, pentru a spune doar atât:

— Con e o femeie uimitor de versatilă, nu-i aşa? De când lucrează la voi?

Tracy zâmbi recunoscătoare. Îi era mult mai uşor să vorbească despre Con, decât despre motivul care-l obligase pe Don să spună ceea ce spusese.

„Pss… *şiuuu*!”

La auzul primului sunet, Don se trezi pe jumătate. Mijind ochii în întunericul de cerneală, nefamiliar, auzi următorul şuierat:

„Pss… *şiuuu*!”

Un al treilea sunet fâşâit-exploziv îl ridică în capul oaselor, iar la următorul era jos din pat, căutându-şi blugii pe care-i aruncase cine ştie unde, la culcare. Trăgându-şi pantalonii pe el, ţopăi până la fereastra salonului şi dădu la o parte draperiile. Luna încă nu apusese, iar în lumina ei văzu şase… nu, opt, zece, poate chiar mai multe balene, în trei grupuri diferite, împroşcând cu apă în timp ce înaintau maiestuos prin Cormorant Channel, spre Blackfish Sound. Vântul de la apus contenise şi, odată cu el, şi valurile, lăsând suprafaţa canalului netedă ca oglinda, cu excepţia undelor mici stârnite de balenele care-i străbăteau capătul sticlos, argintat de lună.

Îl străbătu un fior, o stare elementară şi atavică, de parcă ar fi fost un vânător preistoric care a zărit prada. În acel moment, îşi spuse că-i înţelegea pe băştinaşii vânători de balene, de pe vremuri.

Oare cum era să atace acele fiare fără nicio armă mai ucigătoare decât firavele lor canoe monoxile şi harpoanele de os? Înfruntându-se cu o asemenea magnificenţă crudă, îşi asumaseră într-un fel puterea masivă a balenelor. Legendele şi totemurile lor reprezentau adesea balenele ucigaşe cu un respect şi o veneraţie pe care, în adâncul sufletului, le împărtăşea şi el.

Era veşnic recunoscător pentru că nu mai exista nevoie care să le vâneze din nevoia de hrană şi ulei. Cel puţin, nu în apele acelea. Vederea lor îi trezea un sentiment crescând de solidaritate cu toţi aceia care combăteau ţinerea balenelor în captivitate, deşi Don era pe deplin conştient de numeroasele avantaje pedagogice ale

expunerii animalelor.

Următorul gând i se îndreptă spre Tracy, una dintre cele mai înverşunate adversare ale acestei practici. Unde era? Nu ştia că veniseră balenele? Se trezise? Dorea să împărtăşească împreună cu ea acele prime momente ale sosirii turmelor.

Se încălţă cu pantofii direct în picioarele goale, înhăţă o cămaşă groasă şi se repezi afară. Râse. Tracy ştia. Era trează. În toată casa ardeau luminile. Avea să sosească din clipă-n clipă. Sau, poate, se afla deja în vârful Capului Griffith, privind parada.

Trăgându-şi bluza peste cap, se retrase în casă şi-şi luă camera video din geantă, după care porni la trap pe o cărare denivelată, până ajunse pe promontoriul de unde se vedea cel mai bine apropierea animalelor. Tracy încă nu sosise, dar ştia că avea să fie şi ea acolo, curând. Nimeni care ţinea la balenele orca nu putea pierde acel spectacol.

Ridicând camera, începu să filmeze, sprând că luna răspândea suficientă lumină. Voia să imortalizeze fiecare moment, pentru fiul lui.

Dorsalele înalte despicau apele. Spinări negre uriaşe, lucioase, cu pete palide, se ridicau lin în curbe prelungi, hidrodinamice, şi luecau sub suprafaţa liniştită fără să stârnească aproape niciun val care le-ar fi vădit trecerea. La fiecare ieşire, trâmbe de vapori albi ţâşneau în sus, răsfirându-se peste apă, pentru a se risipi în fuioare de ceaţă sub razele lunii.

Pe neaşteptate, ochii lui Don se umplură de lacrimi, deşi nu ştia dacă datorită grandorii pure a animalelor, sau din cauza părerii de rău că stătea singur în acel moment emoţionant.

Asta dorise să-i arate fiului său. *Asta* voise să cunoască Eric din proprie exprinţă. Dracu’ s-o ia pe Muriel cu tot neamul ei! Dacă n-ar fi fost atât de obsedată să-i demonstreze lui Don cine avea întotdeauna ultimul cuvânt, acum Eric s-ar fi aflat lângă el. Lua-o-ar toţi dracii, pentru că-i lipsea pe amândoi de o experienţă în comun pe care de mult i-o făgăduise fiului său.

Îşi îndreptă din nou gândurile, precum şi camera, asupra balenelor, hotărât să filmeze totul pentru Eric.

Veneau, veneau mereu, înaintarea maiestuoasă şi constantă a unei civilizaţii străvechi în mişcare. Înotau în grupuri puţin numeroase. Şase balene ici, nouă colo, departe spre malul celălalt; cine, sau poate şapte, intrau în Trecătoarea Weynston, dispărând printre siluetele negre şi aglomerate ale Insulelor Plumper. Un alt grup sparse suprafaţa apei, se scufundă şi nu mai apăru, dar Don ştia că aveau să revină, când şi unde preferau ele.

Nu dădeau un spectacol anume pentru el. Balenele orca obişnuiseră să vină şi să plece prin Blackfish Sound încă dinainte de a fi existat oameni, care să le atribuie denumirea greşită de „peşti negri”; dinainte ca băştinaşii să-şi fi lansat la apă primele pirogi; poate chiar dinainte ca omul să se fi târât afară din clisă. Apele acelea le aparţinuseră balenelor orca încă de la începutul timpurilor şi pentru totdeauna aveau să le aparţină.

Sau, cel puţin, atâta vreme cât existau oameni devotaţi ca familia Maxwell, care să le susşină cauza, să le păzească trecătoarea şi să le protejeze habitatul.

Profesorul… şi Tracy. Unde naiba era? Nu-i venea să creadă că dormise în timp ce se reîntorceau balenele.

Încruntat, panoramă încet înapoi, gândindu-se la un crâmpei de conversaţie pe care-l auzise involuntar seara, când revenise în casă la cină. Bănuia că Tracy o certase pe Con pentru că-i permisese să rămână peste noapte.

— Ce naiba ai de gând, că-l faci să se simtă aşa de comod încât în veci n-o să mai scăpăm de el? spusese ea. Cuvintele îl opriseră pe loc, suficient timp ca să audă răspunsul ursuz al lui Con, care spunea că nu vedea nicio logică în „insistenţa nebunească” a lui Tracy de a da curs visului unui bătrân.

— Cum rămâne cu visul tău? întrebase Con.

— Ce-i cu el? replicase Tracy, cu voce guturală, ca şi cum ar fi fost pe punctul de a izbucni în plâns; în acel moment, Don ar fi putut să se retragă, să-şi dreagă glasul sau să facă orice altceva pentru a le da de veste că auzea.

Sunt tânără. Visul meu poate să mai aştepte. Şi s-ar putea ca împlinirea visului lui tata să-l facă şi pe al meu mai uşor de realizat. Dar trebuie să merg înainte, nu să-mi pierd vremea cu musafirii. Poate că, dacă nu te amestecai, până acum ar fi plecat.

— Chiar vrei să plece? întrebă Con. Nu uita, fetiţo, ştiu eu bine când minţi.

Tracy râse:

— Dacă-i vorba de Don Jacobs, nici nu mai ştiu ce vreau cu adevărat.

— Exact. Un motiv mai mult ca să-l laşi să se-nvârtească pe-aici până afli. Şi să-i spui adevărul, Tracy. Ăsta-i sfatul meu. Spune-i omului adevărul.

Care adevăr? se întrebă iarăşi Don, în timp ce ultimele balene din apropiere se scufundau.

Opri aparatul şi se întoarse spre casă, scrutând cărarea ca să vadă dacă Tracy nu apăruse. Din nou, nu văzu decât luminile aprinse la ferestre. Încruntându-se, aruncă o ultimă privire către balene. Acum, că sosiseră, aveau să rămână săptămâni de zile, dacă nu chiar luni. Urma să le mai vadă.

Lui Tracy nu i-ar fi stat în fire să rateze o asemenea ocazie. Trebuia să se fi întâmplat ceva.

Capitolul patru

— Con! Trezeşte-te!

Pentru a treia oară, Tracy bătu cu pumnii în uşa căsuţei lui Con.

— Haide, Con! Am nevoie de tine!

Cu un mârâit de deznădejde, se lăsă păgubaşă. Fără aparatele ei auditive, Con era aproape imposibil de trezit înainte de ora nouă dimineaţa. De asemenea, după ani de zile când gătise în tabere pline cu tăietori de lemne, „ţapi neruşinaţi”, cum îi numea ea, îşi formase obiceiul strict de a nu se mai duce niciodată la culcare fără a-şi încuia toate uşile şi ferestrele.

Cu balenele suflând vapori peste tot în jur, Tracy

alergă spre casă, aruncându-se asupra echipamentelor din atelier. Trebuia să se descurce fără ajutorul lui Con.

Înainte de a se duce s-o cheme, pusese în funcţiune toate recorderele, acţionând automat, în urma anilor îndelungaţi de practică. Acum, traversând încăperea, dădu mai încet volumul difuzoarelor până când vocalizările balenelor scăzură la nivelul unui murmur slab, aproape pierdut în fundalul sonor, printre diversele murmure ale aparatelor electronice în funcţiune.

Cu adrenalina pulsându-i puternic prin organism, Tracy se duse să verifice benzile de hârtie unde acele indicatoarelor trasau încontinuu suişurile şi coborâşurile manifestărilor vizibile ale sunetelor scoase de balene şi să regleze diferitele aparate de înregistrat. La fiecare post de lucru din cameră, îşi puse căştile, urmărind care turmă în ce loc se afla, însemnând poziţiile, momentele şi viteza probabilă de deplasare.

Informaţiile îi formau o idee aproximativă a momentului când ar fi fost de aşteptat ca fiecare grup să atingă o poziţie deja stabilită a călătoriei, uşurându-i astfel sarcina de a aştepta la faţa locului, ca să monitorizeze hidrofonul potrivit la momentul potrivit.

Turmele A-1 şi A-3 înaintau printre Cormorant Island şi Malcolm Island. Recunoştea uşor diversele dialecte, ţistuielile, piuiturile şi şuierele speciale adresate de mamele orca puilor, configuraţii de vorbire care nu se schimbau şi nuanţau decât subtil, de la an la an. Turma R, sau poate doar o parte din ea, glisa spre locul ei stabil din Queen Charlotte Strait, la est de Malcolm Island. Tocmai se apropia de cele mai îndepărtate hidrofoane, la suficientă distanţă pentru ca Tracy să se poată concentra deocamdată asupra turmelor mai apropiate.

Îşi scoase căştile şi reglă nivelurile de înregistrare cât putea de bine, reţinând să se întoarcă pentru a le ajuta cât mai curând posibil.

Nimic nu rămânea nemişcat când se adunau şase sau opt turme pentru a forma o supra-turmă, situaţie relativ rară, care nu se mai întâmplase de trei ani. Nu-şi putea

permite să piardă niciun moment al adunării; fiecare secundă era doldora de informaţii ştiinţifice care trebuia să fie înregistrate, analizate şi sistematizate la o dată ulterioară. Cât îşi mai dorea să fi avut personalul necesar pentru a putea părăsi aparatura, ca să iasă în larg, printre balene!

Acum, când se adunau, iar Tracy bănuia că erau cel mai fin acordate între ele, comunicând formule de salut de la o turmă la alta, după cum era ferm convinsă, avea cea mai mare nevoie să fie prezentă în mijlocul lor. Se simţea legată de mâini, ocupându-se de o activitate pe care ar fi putut-o desfăşura Edie, cu ajutorul lui Con, astfel lăsându-i pe Tracy şi tatăl ei liberi să încerce comunicarea directă cu balenele.

Doar dacă…

Oftă. „Doar dacă”-urile n-aveau ce să caute acolo. Cu „doar dacă” nu se rezolva nicio treabă. Con era de vină, prin felul cum o tot îmboldise, cum o sâcâise că să-şi trăiască viaţa, să-şi împlinească propriul vis. Ştiau amândouă că acesta trebuia să mai aştepte, şi ştiau şi de ce.

Uneori, avea bănuieli faţă de Con, întrebându-se cui îi era mai locală. Ce voia să facă, să abandoneze tot ceea ce-şi dorise tatăl ei, o viaţă întreagă? Ce fel de fiică ar fi făcut una ca asta? Şi totuşi, o rodea frustrarea, o frustrare pe care nu-şi putea permite s-o simtă. Perfect, atunci, avea s-o lase pe Con s-o simtă în locul ei, cât timp făcea ea ceea ce era necesar.

Strânse din dinţi, spunându-şi că şi acel lucru era important – elementele esenţiale ale muncii de cercetare, urmărirea animalelor, menţinerea unei evidenţe permanente, încercarea de a aprecia sănătatea şi viabilitatea fiecărei turme în parte şi ale tuturor turmelor în general. De acord, poate că toate acestea erau duplicate şi în alte staţiuni de cercetare, din Attu până în Tierra del Fuego, dar ceea ce-i scăpa unui cercetător, putea capta altul. Compilate şi comparate, datele alcătuiau o imagine cuprinzătoare a situaţiei balenelor orca din nordul

Pacificului.

Dacă populaţia îşi menţinea o rată constantă de creştere, părea de presupus că oceanul era încă un mediu sănătos. O reducere neaşteptată ar fi putut anunţa un dezastru, căci dacă oceanele Terrei deveneau periculos de nesănătoase pentru mamiferele care le ocupau, aceasta putea însemna că Pământul însuşi era periculos de nesănătos pentru mamiferele care trăiau pe uscat, inclusiv specia umană.

Prin urmare, *acest* lucru era important, iar slăbiciunea particulară a tatălui ei putea aştepta până se lumina de ziuă.

A ei, desigur, avea de aşteptat mult mai mult.

În timp ce se grăbea spre următorul set de recordere, îşi dori din nou, zadarnic, s-o aibă alături nu numai pe sora ei, ci şi vreo doi studenţi. La naiba, de o echipă completă avea nevoie, iar aşa ceva nu mai existase la Blackfish Station de ani de zile. Între timp, însă, chiar şi Con ar fi fost mai mult decât nimic.

Se gândi fugar la recrutarea celuilalt locuitor al Insulei Blackfish, apoi alungă ideea. Cu cât îi oferea mai puţine motive de a rămâne, cu atât mai curând avea să plece.

Oricât de delicios de tentante erau sărutările lui, oricât de mult îi plăcuse compania lui în timpul zilei şi al serii, dimineaţă trebuia să plece. Era obligatoriu, fiindcă nu le putea pretinde lui Edie şi tatălui ei să lipsească mai mult de o zi, două. După toate probabilităţile, Edie îşi petrecuse seara încercând să-şi calmeze tatăl şi blestemând-o pe Tracy pentru că nu dădea telefon ca să anunţe că se puteau întoarce acasă.

După o vreme, însă, în timp ce lucra, ascultând atentă ritmurile configuraţiilor de vorbire ale balenelor, orice gânduri străine de acest subiect i se risipiră, odată cu frustrarea. Se întâmplau prea multe pentru a-şi permite să nu se concentreze.

Tresări, surprinsă, când intră Don, aducând o cameră video miniaturală, cu degetul mare al celeilalte mâini

agăţat într-o gaică a pantalonilor, un zâmbet pe buze şi o întrebare în ochi.

— Ce faci aici? o întrebă, rezemându-se de tocul uşii. Mă aşteptam să te văd afară, pe promontoriu.

— Păi... lucrez, răspunse ea, apoi tăcu. Vocea era pe punctul s-o dea de gol. Prea multe emoţii îi contractau gâtlejul, dintre care nu cea mai slabă era copleşitoarea uimire faţă de farmecul lui, chiar şi în toiul nopţii. Nu-şi mai putea găsi graiul, nu putea decât să-l privească. Părul auriu-închis îi era ciufulit, şireturile dezlegate. Pe bărbie îi sclipeau roşiatic ţepii neraşi, astfel încât ar fi trebuit să arate ca un derbedeu. Şi aşa arăta, dar un derbedeu ai cărui ochi străluceau de emoţie, în timp ce-şi îndrepta umerii în uşă, pornind spre ea.

— Crezusem că eşti acolo, Trace! continuă. Cum ai putut pierde ocazia? De ani de zile n-am mai văzut ceva atât de spectaculos.

— Am destule de făcut aici, replică ea, gesticulând spre deordinea din jur, hârtiile împrăştiate pe birou, prinse deasupra pe perete şi înşirate chiar şi pe podea. Dintr-odată, prosteşte, vru să-şi adune toate însemnările, să le ascundă, să nege că avea cunoştinţă de ele.

Toate simţurile ei strigau: „Alarmă! Un intrus!”, dar înainte de a apuca să mai scoată o vorbă, Don ajunse lângă ea, cu ochii aţintiţi spre paginile de pe birou. Îi căută pe faţă un semn că era gata să se repeadă, arătând acuzator cu degetul: „Cine a scris *de fapt* ultimul articol de la B.I.O. Research Station?”

Nu spuse decât atât:

— Se pare că ţi-ar fi de folos un analizor de spectru mai modern.

— Sigur, răspunse ea, străduindu-se să vorbească pe un ton firesc. Multe mi-ar fi de folos. N-ai cumva nişte elicoptere cu rază lungă de acţiune, în geantă? Înţeleg că sunt excelente pentru urmăritul balenelor.

Don râse, luând un teanc de coli pe care Tracy le îngrămădise lângă imprimantă, şi se aşeză pe colţul biroului, ca să le răsfoiască.

— S-ar putea să te miri, dacă afli ce anume am în geantă, spuse el, aruncându-i o privire oblică.

— S-ar putea, îi dădu Tracy dreptate, suspectând o aluzie indecentă pe care era hotărâtă s-o ignore.

Îl ocoli pentru a lua o pereche de căşti, ca să poată monitoriza unde sonore recepţionate şi transmise de unul dintre hidrofoanele pe care le ancorase anul trecut, muncind săptămâni de zile. Când balenele pe care le asculta ieşiră din raza de acţiune, îşi scoase căştile şi-i zâmbi.

— Dar, din moment ce printre articolele astea din geantă *nu* se numără şi un analizor de spectru în timp real, va trebui să mă mulţumesc cu metodele de modă veche ale tatii, ceea ce-nseamnă că am nevoie de birou – dacă eşti atât de bun.

— Dacă insişti… se ridică Don, învârtind scaunul, pentru a i-l oferi. În timp ce-ţi desenezi pozele astea drăguţe despre ceea ce concepi tu a fi limba scrisă a neamului orca, n-ai nevoie de o mână de ajutor ca să faci ordine în balamucul ăsta?

Tracy clătină din cap:

— Nu, mulţumesc. Sunt perfect capabilă să-mi fac treburile fără asistenţă. Mai bine du-te la culcare. Mâine ai de mers cale lungă, dacă vrei să ajungi acasă într-o singură zi.

— Nu-ţi puneam la îndoială competenţa, Tracy, spuse el, fără intonaţie.

Tracy îşi strânse buzele, nemulţumită că vorbise pe un ton defensiv.

— Ştiu. Scuză-mă.

— Iar în ceea ce priveşte călătoria mea, continuă el, am uitat cumva să menţioneze că tocmai încep săptămâna a doua dintr-o vacanţă de trei săptămâni?

— Da, păi…

Dacă ăsta nu era cel mai neruşinat à propos la o invitaţie pe care-l auzise în viaţa ei, nu ştia ce era. Şi nu ştia nici ce să spună. În sfârşit, ridicând din umeri, răspunse cât putea de nepăsătoare:

— Bine, ajută-mă dacă vrei.

N-ar fi avut niciun rost, nu-i aşa, să-ncerce să ţină un om cu trecutul lui departe de ceea ce se întâmpla în acele momente? Chiar dacă renunţase la cercetările active, în urmă cu câţiva ani, Tracy ştia că ţinuse pasul cu evoluţiile din domeniu. Altfel nu se putea, din moment ce Fundaţia Meteor acorda atât de multe fonduri cercetărilor asupra mamiferelor marine din lumea întreagă.

Şi, într-adevăr, avea nevoie de tot ajutorul posibil.

— Dacă ţii neapărat, mai bine zis, adăugă, nevrând să creadă că era obligat s-o asiste numai fiindcă se afla acolo; arătă spre camera de pe colţul biroului. Dar n-ai prefera să stai afară şi să le filmezi în acţiune, în loc de a le asculta aici sunetele?

Don arcui o sprânceană:

— Adică, să mă port ca un turist?

— Asta şi eşti, replică ea pe un ton ponderat, îndreptându-se spre un instrument din cealaltă parte a camerei. Ai venit în vacanţă. Şi de vreme ce timpul tău aici e atât de limitat, normal ar fi să-l foloseşti la maximum.

— Curios, răspunse Don, în spatele ei. Credeam că ne-am înţeles. Nu mă grăbesc să plec nicăieri, şi ai spus că te duci la Campbell River numai dacă nu vin balenele. Din moment ce au venit, şi nu mai pleci, de ce să nu mai rămân şi eu un timp? Oare am abuzat atât de curând de bunăvoinţa ta ca gazdă? Ai nevoie de cabană pentru altcineva? Plătesc bucuros masa şi cazarea, dacă e nevoie. Tracy, nu mă alunga, tocmai acum, când au venit balenele. Îţi promit că n-am să te deranjez.

Tare ar mai fi vrut să spună că da, prelungise vizita prea mult, sau da, avea nevoie de locul pe care-l ocupa, dar cum ar fi putut? Numai de spaţiu nu duceau lipsă. Nici cu mâncarea nu stăteau prost, iar Don era perfect capabil să-şi facă de lucru în timp ce ea era ocupată cu treburile. Ca musafir de durată, n-ar fi creat nicio problemă – în împrejurări normale.

Atâta doar că acele împrejurări numai normale nu erau.

— N-ar strica, spuse, dacă ai face o cană mare de cafea.

Don porni spre bucătărie, gândindu-se la alte nopţi când stătuse în acelaşi atelier, bând cafea cu profesorul şi, uneori, cu tânăra Tracy, până când tatăl ei o expedia la culcare.

Reveni cu cafetiera şi două ceşti, vârî steckerul în priză ca să menţină cafeaua caldă şi-i turnă o porţie.

— Mulţumesc, îi răspunse Tracy cu un zâmbet scurt şi o privire pe sub gene. Dacă ai vrea să verifici semnalele primite de recorderele alea, lângă peretele de la răsărit, ar trebui să auzi turma R. Data trecută când am ascultat, tocmai trecea prin Queen Charlotte Strait, aproape de hidrofoanele de lângă Numas Islands, aşa că de-acum ar trebui să fi ajuns prin apropierea celor de lângă Twin Islets, probabil depăşind limitele de recepţie.

— Perfect.

Don traversă camera spre recorderele pe care i le indicase. Acele săltau haotic, intrând mult prea des în zona roşie. Reglă unul, apoi altul, până când toate trei ajunseră să înregistreze în limitele optime stabilite de Dolby, dar Don ştia că n-aveau să rămână aşa. Pe măsură ce alte balene treceau prin dreptul hidrofoanelor care transmiteau semnalele recorderelor, aveau să fie necesare noi reglaje.

Fără a aştepta să fie rugat, trecu la următorul set de aparate, observând diagramele marine de deasupra şi corelaţia dintre ele şi ceea ce se întâmpla cu recorderele şi în ocean. Zonele numerotate de pe hărţi corespundeau cu numerele de pe recordere, indicându-i unde era amplasat fiecare hidrofon. În vara când lucrase cu profesorul Maxwell, se repeziseră în larg cu hidrofoanele la bordul bărcilor, ori de câte ori apărea o turmă. Acum, se părea, sunetele erau preluate cu instalaţii permanente, ancorate la diferite adâncimi şi în multe locuri de pe traseele cunoscute ale balenelor, transmiţându-le semnalele pe benzi de frecvenţe înguste.

— Când ai început să plantezi hidrofoane? întrebă Don, dar nu primi niciun răspuns.

Aruncă o privire spre Tracy. Era atentă la ceea ce lucra, cu căştile aplicate pe urechi, părând să fi uitat de prezenţa lui.

Purta alte haine decât ultima oară când o văzuse, ceea ce însemna că probabil se dusese la culcare şi fusese trezită, la fel ca el, de primul sunet al balenelor. Pantalonii largi de bumbac şi bluza tricotată cu guler larg îi dădeau o înfăţişare de copil găsit, purtând haine de căpătat.

Părul, despletit, i se revărsa împrejurul umerilor, ajungând până la jumătatea spatelui. Sub ochii lui, şi-l împinse în lături din dreptul feţei, îl agăţă după casca de la urechea stângă şi, parcă simţindu-i privirea, întoarse capul pentru a se uita un moment la el. Îşi descoperi urechile.

— Scuză-mă. Ai spus ceva?

Don repetă întrebarea.

— Acum doi ani, răspunse ea. Le instalăm în aprilie şi le aducem înapoi pe la sfârşitul lui august, cu speranţa că între timp nu au loc prea multe furtuni. Sunt destul de delicate, iar înlocuirea lor costă scump.

O privi lung, încercând să-i citească gândurile, să decidă dacă urmărea să afle informaţii despre situaţia cererii de subvenţie a tatălui ei. Îl intriga faptul că nu întrebase despre asta, nici măcar în treacăt sau aluziv. Omisiunea îl făcea să se întrebe din nou dacă nu cumva Tracy şi tatăl ei se certaseră, dacă se putea ca bătrânul nici măcar să nu-i fi spus despre posibilitatea unor noi finanţări ale activităţii lor.

Cu încă un zâmbet slab, îşi mută privirea şi îl lăsă din nou singur, aplecându-se asupra simbolurilor complicate care păreau să-i capteze toată atenţia. Oare concentrarea ei totală provenea din pasiunea pentru ceea ce făcea, sau se străduia atât de tare într-o tentativă de a învinge obstacolul echipamentelor inferioare şi al lipsei de asistenţă?

Echipamentele inferioare şi lipsa de ajutor care în curând aveau să devină o amintire din trecutul Staţiunii de Cercetări B.I.O.

Se gândi din nou să-i spună adevăratul motiv pentru

care venise. Ce-ar fi fost rău în asta? Şi, cugetă el, dacă o putea smulge ceva din refuzul de a încerca să ia legătura cu tatăl ei, acesta era cu siguranţă argumentul necesar. Atunci, profesorul, atras de sumele pe care Don le avea de oferit, se putea hotărî să se întoarcă foarte curând. Ceea ce, desigur, însemna că Don trebuia să-l aştepte. Merita să-i spună, fie şi numai din acest motiv.

Se mai gândi câteva minute. Trebuia neapărat să-i dea vestea profesorului înainte de a-i mai spune oricui altcuiva dar, la dracu', Tracy era asistenta bătrânului. Lucrau împreună de ani de zile. Cine avea mai mult decât ea dreptul să ştie?

Încerca oare, se întrebă în sfârşit Don, să justifice faptul de a i-o spune fiindcă se gândea că vestea îl putea plasa într-o poziţie avantajoasă la nivelul relaţiei personale cu Tracy? Izgoni ideea, pufnind încet, nervos. Nu era de demnitatea lui. Şi nici de a lui Tracy.

Următoarele câteva tentative de conversaţie fură întâmpinate cu răspunsuri monosilabice, aşa că renunţă, devenind curând el însuşi atât de captivat, încât aproape că uită unde se afla, inconştient de noţiunea timpului. Periodic, câte unul dintre ei observa că se golise cafetiera şi mai făcea făcea, dar aceasta se răcea cel mai adesea în ceşti şi era aruncată.

Abia când Tracy se rezemă de scaunul rotativ, cu un geamăt, masându-şi ceafa, Don îşi dădu seama că se luminase de ziuă. După unghiul razelor de soare, presupuse că acesta răsărise de câteva ore. Fu cât pe ce să geamă şi el, în timp ce Tracy îşi întindea în sus braţele, arcuindu-şi spatele, cu sânii înainte. Nu purta sutien.

Probabil scosese vreun sunet, căci întoarse capul şi îl privi surprinsă, după care încremeni în acea poziţie.

Un moment, însuşi aerul rămase neclintit, iar sunetele emise de aparate scăzură, se estompară, până când Don nu mai putu auzi decât vuietul sângelui prin urechi, nu mai putu simţi decât nevoia grea şi crescândă dintr-însul şi n-o mai putu vedea decât pe Tracy, cu ochii ei mari, căprui şi luminoşi, implorându-l să… să ce? Să se

apropie de ea? Să păstreze distanţa?

Îl birui o poftă dureroasă de a o atinge, de ea-i simţi gustul, de a face dragoste cu ea. Făcu un pas, iar Tracy îşi coborî braţele, cuprinzându-şi protector cu ele trupul şi aplecând capul, cu părul peste faţă. Îi acoperea obrazul, în timp ce se lăsa peste birou ca pentru a studia hârtiile ce-i acopereau toată suprafaţa.

Totul, în făptura lui Don, se revoltă contra modului rapid cum respinsese cele petrecute tăcut dar cu putere între ei. Îl izola din nou, ascunzându-se după exigenţele unei munci fabricate. Balenele aproape că nu se mai mişcau, majoritatea turmelor odihnindu-se după lungul drum şi lansând doar ocazional câte un semnal sonor. La naiba, că rău îl mai intriga! Totul, la ea, ridica atât de multe întrebări, încât nu putea concepe că li s-ar fi răspuns nici în două vieţi de om.

Încă aplecată peste birou, Tracy îşi masă ceafa, apoi un umăr, şi-şi aruncă părul pe spate, înainte de a se concentra din nou asupra activităţii.

Imaginea degetelor ei prelungi şi suple pe pielea gâtului îl făcea să-l ardă şi propria lui piele. Din câţiva paşi întinşi ajunse în spatele ei, înfigându-şi arătătoarele în perdeaua mătăsoasă a pletelor, despărţind-o, împingând-o la o parte din drum.

La atingerea lui, Tracy tresări şi-şi azvârli capul înapoi. Din părul ei începu să se înalţe un parfum uşor, gingaş, în timp ce degetele lui îi mângâiau pielea de satin a cefei.

— Ţi s-a încordat complet gâtul, spuse el, apăsându-i blând muşchii de lângă coloana vertebrală. Lasă-mă să ţi-l pun la punct.

Îi auzi şi-i şi simţi oftatul, în timp ce-i masa muşchii încordaţi ai umerilor. Apăsă şi mai tare, simţind cum începea să se destindă.

— Lasă-te pe spate, îi spuse, înclinându-i capul peste abdomenul lui şi masându-i în jos braţele, apoi îndărăt spre umeri. Parcurse o zonă sensibilă de pe gât până după urechi, încercindu-i ferm cu degetele articulaţiile

maxilarului, apoi tâmplele.

Când Tracy dădu să se mişte, o linişti:

— Nu, lasă-mă să termin. Stai cuminte.

Aerul îi scăpă din piept într-o răsuflare prelungă şi tremurată, iar pleoapele i se deschiseră pentru a-l privi scurt, cu genele tresărind la jumătatea distanţei înainte de a coborî să se închidă din nou, pe când mâinile lui coborau din nou spre vârfurile umerilor.

— Doamne… zău că ştii ce ai de făcut, nu?

— Te simţi bine? o întrebă el.

Tracy murmură a încuviinţare, lăsându-l să continue, dar după un timp înălţă capul, răsucindu-l într-o parte şi-n alta, şi ridică din umeri în strânsoarea lui.

— Mulţumesc, spuse ea înviorată. Aveam nevoie de asta. Stai jos, să te masez şi eu pe tine.

— Nicio şansă, murmură Don.

Faptul că o atingea era o tortură suficientă, deşi nu s-ar fi lipsit de ea. Să-l atingă şi ea pe el ar fi fost prea mult.

— Încă n-am terminat.

Şi începu s-o bată uşurel cu pumnii peste capetele umerilor.

Tracy nu se mai împotrivi, lăsându-l să continue.

— De unde-ai învăţat tehnica asta? murmură, deschizând somnoros ochii, când Don începu să-i maseze pielea capului.

— Secret profesional, zâmbi el, dar într-o bună zi, dacă eşti cuminte, am să-ţi fac un masaj corporal complet.

— Mmmm, gânguri ea peste cinci minute, când Don începu din nou să coboare în lungul braţelor. Auzi, scumpi, nu vrei să te muţi cu mine? continuă, în glumă.

Întrebarea ei neaşteptată îi smulse un hohot de râs, după care redeveni serios aproape la fel de repede ca şi imboldul brusc de a răspunde afirmativ. În schimb, spuse:

— Nu trebuie să-mi ceri asta până nu-ţi termin masajul corporal complet.

Îi privi buzele arcuindu-se într-un zâmbet de plăcere, în timp ce-şi plimba degetele pe sub bărbia ei şi peste obraji, cu mângâieri uşoare ca fulgul.

— Nu cred c-aş putea să suport, spuse ea.

— Eu sunt sigur că ai putea.

Nu-l contrazise.

Îi simţea oasele faciale delicate şi fine sub mâini; ar fi dorit să exploreze mult mai mult din fiinţa ei. Se îndoia că s-ar fi săturat vreodată s-o atingă pe acea femeie. *Lasă-mă să termin.* Aproape că izbucni în râs. Dacă acel masaj o ajuta să se relaxeze, totul era în regulă, mai puţin el însuşi, în niciun caz el, care i-l făcea – şi îl găsea oricum, numai relaxant nu.

Nu-şi dorea decât să-l lase s-o atingă în continuare, ziua întreagă. Închise ochii şi începu să memoreze senzaţia pielii ei sub mâinile lui.

— Tracy, spuse, numai fiindcă îi plăcea să-i pronunţe numele. Dar, ca şi cum rostirea acestuia ar fi risipit o vrajă, Tracy se smulse de sub mâinile lui, îşi roti scaunul în semicerc şi sări în picioare:

— Simt miros de şuncă. Hai să mergem, să apucăm şi noi puţină, până n-o mănâncă pe toată Con.

Şi, cu o privire aproape cuprinsă de panică, peste umăr, în direcţia lui, se repezi spre bucătărie.

Frână patinând pe podele, în bucătăria care trăsnea a şuncă prăjită, dându-şi seama dintr-odată că fugise aproape mâncând pământul. Nu mai alergase prin casă de la vârsta de zece ani. Secomporta ca o descreierată, şi numai din cauza modului în care Don îi rostise numele. Şi datorită expresiei pe care, deschizând ochii, i-o surprinsese pe faţă.

Dumnezeule! Când mai văzuse o asemenea poftă pe chipul unui bărbat? Dorinţa lui flagrantă o irita, fiindcă semăna îndeaproape cu jinduirea care o rodea pe ea însăşi. Îi fusese mult prea uşor să-l lase să intre în atelier şi să-i ofere ajutorul de care avea atâta nevoie, la fel de simplu îi fusese să-l lase să rămână, să lucreze alături de ea, ore întregi pe parcursul nopţii.

Vorbiseră sporadic. Cel mai adesea, conversaţia lor constase din răspunsurile ei calme la întrebările lui şi, uneori, din răspunsuri la întrebări pe care ea i le punea –

numai probleme profesionale, ca între colegi. Şi totuşi, fusese una din cele mai intense nopţi pe plan emoţional din viaţa ei, propria sa conştiinţă personală a prezenţei lui crescând cu fiecare ceas.

Astfel s-ar fi putut explica de ce i se păruse atât de firesc să se lase în voia mâinilor lui care o masau, alungându-i durerea din umerii anchilozaţi. Era o nebunie, acea dorinţă de a-l lăsa s-o atingă, de a tânji după atingerea lui, de a se plasa într-o postură unde ştia că era inevitabilă!

La fel ca data trecută, dorea ca Don s-o dorească.

Dacă îşi descătuşau vreodată pasiunile reciproce, unde aveau să ajungă?

Nu era sigură că dorea să ştie.

— Bună dimineaţa, Con, salută ea cu grijă, în timp ce bătrâna cea voinică ieşea din cămară, aducând două sticle de sirop şi o fructieră cu mere sub un braţ, iar sub celălalt, o halcă de carne congelată ce părea să aibă cel puţin cinci kilograme.

Con îi aruncă o privire nemulţumită şi-şi trânti poverile pe bufet, înainte de a începe să ungă cu grăsime grătarul.

— Ce naiba a fost tărăboiu de-azi-noapte? vru ea să ştie; Con nu era niciodată în apele ei înainte de ora nouă dimineaţa, deşi, spre surprindrea ei, Tracy observă că se făcuse aproape zece. Mi-au bubuit unii-n uşă, răcnind că cică să mă scol.

— Unii? repetă Tracy. Ce naiba, Con, nu erau „unii”. *Eu* eram. Şi strigam să te scoli fiindcă aveam nevoie de tine.

— Phe! N-aveai nicio nevoie de mine.

— Ba poţi să fii sigură că aveam! Nu-mi vine să cred c-ai rămas nepăsătoare, Con. Dacă strigam la tine să te scoli fiindcă luase casa foc?

Con ridică din umerii ei masivi:

— Nu luase.

— Nu, dar azi-noapte au sosit şase turme, iar eu săream în sus ca toate broaştele dintr-o baltă, încercând să

le rezolv pe toate de una singură.

Ridică feliile de şuncă din tigaie şi le puse să se scurgă de untură pe un platou cu şerveţele de hârtie.

— De una singură, hai? pufni Con. Ştiam eu că până la urmă aveai să-ţi aminteşti că te aşteaptă în culise un asistent mai bun decât mine.

— Don e musafir. Doar nu era să-l trezesc din somn la trei jumate dimineaţa şi să-l pun la treabă, protestă Tracy.

— Nu? zâmbi strengăreşte Con. Mie nu mi s-a părut deloc aşa când am vârât capul pe uşă, acu o juma de oră. Băiatu' ăla muncea pe *brânci* – şi-i mai şi plăcea!

Mutându-şi privirea dincolo de Tracy, râse complice:

— Ia-n te uită ce-am mai roşit noi!

Tracy se întoarse instinctiv, pentru a descoperi că Don se înroşise într-adevăr la faţă.

— Ce-i cu tine, băieţaş? continuă Con. Da groaznic de vinovat mai arăţi. Socot că gândurile nu-ţi fură la fel de curate pe cât s-ar fi căzut, hai? Să cazi aşa-n limbă la cel mai mic fâlfâit din gene! Phe! Aveam o părere mai bună despre matale.

Ceea ce vedea Tracy pe chipul lui Don nu era vinovăţie, ci o combinaţie de amuzament şi amărăciune. Nu-şi putu stăpâni râsul. Îi era milă de el. *Aproape.*

Con bătu din palme:

— Şi-acuma, ia veniţi încoace, fraţilor. Pierdem vremea de pomană.

Nimeni nu se clinti. Tracy continua să râdă în tăcere, privindu-l în ochi pe Don, după care îşi flutură genele scandalos de ispititor. În ochii lui licări o scânteie, ameninţătoare, prevenind-o ce pedepse îi rezerva dacă nu stătea cuminte, dar Tracy nu se mai putea opri din râs.

— Pune masa, lătră Con, iar cei doi se ciocniră în mijlocul bucătăriei, repezindu-se simultan să se conformeze.

— Ţi-*„era”* frică de ea, mm? murmură Tracy, în timp ce mâinile lui Don o apucau de umeri, ţinând-o să nu cadă.

Don zâmbi, o îmbrăţişă strâns o fracţiune de secundă, apoi îi dădu drumul. Dintr-odată, lumea era

frumoasă cum de mult, de foarte mult timp nu mai fusese.

Capitolul cinci

Puseră masa împreună, Tracy scoţând obiectele din dulapuri şi sertare, pentru a i le preda lui Don.

Peste trei sferturi de oră, după ce refuzase clătinând din cap o nouă ceaşcă din delicioasa cafea a lui Con, Don o urmă pe Tracy pe terasa bucătăriei.

— Ce planuri ai pentru ziua de azi? o întrebă.

Ce planuri… În primul rând, Tracy trebuia să-i telefoneze lui Edie, pentru a afla ce făceau, dar acest lucru necesita câteva minute de discreţie.

— Mai întâi, spuse ea, fac un duş şi mă schimb, iar apoi mă duc acolo… adăugă, arătând o turmă de balene care înotau între insulele Blackfish şi Hansen.

— Pare interesant. Pot veni şi eu? se interesă Don, arcuind o sprânceană, cu un surâs insolent.

— La prima activitate, nu.

Nu era sigură nici dacă să-l primească în barcă.

— Ei fir-ar al dracului. Nici chiar dacă-ţi promit masajul ăla complet?

Zâmbetul lui era mult prea molipsitor.

— Nici chiar atunci.

— Ce femeie dură eşti, Tracy Maxwell.

— Mi s-a mai spus.

Îi plăcea modul cum juca veselia în ochii ei.

— Dar pari delicată, continuă, mângâindu-i cu un deget pielea ca satinul încălzit de soare a obrazului, peste bărbie, pentru ca apoi să-i frece buza de jos cu perniţa degetului mare. Şi la atingere eşti delicată.

Îşi coborî degetul sub bărbia ei, pe cealaltă parte a maxilarului, privind-o cum trăgea adânc aer în piept. Zâmbetul i se şterse de pe buze. Ochii căprui îi deveniră aproape negri. Genele se lăsară tremurătoare în jos, spre obrajii înroşiţi dintr-odată.

Mâna lui Don tremura. Şi-o smulse, zguduit de profunzimea agitaţiei pe care i-o stârnise.

— Bine, acceptă el. Mai întâi faci tu duş şi te schimbi. Pe urmă, fac duş, mă bărbieresc şi mă schimb eu. Cred că suntem pe aceeaşi lungime de undă.

Tracy era de aceeaşi părere, şi căută în minte o scăpare. Problema era mai gravă decât crezuse, fie şi doar cu o oră în urmă. Fiecare moment în compania lui Don nu făcea decât să sporească atracţia nebună pe care o simţise întotdeauna pentru el. Dar, altfel decât spunându-i să plece – ceea ce nu era deloc sigură că ar fi făcut – probabil cel mai potrivit era să-l lase în preajma ei, ţinându-l însă la distanţă pe plan fizic.

Un costum de scafandru ar fi fost perfect.

— Brevetul tău de scufundător mai e valabil?

Pe chipul lui se lăţi un zâmbet încântat:

— Pe bune că da! O să ne *scufundăm* printre balene?

— Eu, da, şi de vreme ce tot eşti aici, pot foarte bine să te pun la muncă. Ai realizat vreodată filmări subacvatice?

— De mai multe ori, se aprinse în ochii lui o scânteie de interes. Deşi, niciodată cu balene orca sălbatice.

— Ai acum ocazia. În regulă, ne vedem la ecluză peste…

Se uită la ceas.

— … douăzeci de minute?

Don dădu din cap, iar Tracy reveni în casă, pe când el o lua la trap pe trepte, spre cărarea de jos.

Edie răspunse imediat la telefon, cu veşti bune. Tatăl lor se adaptase surprinzător de uşor la noul program.

— E bine. Mai mult decât bine, de fapt, spuse ea. I-a recunoscut pe Wanda şi Harry, iar acum curăţă încântat mazăre de coajă, pe verandă, cu Harry. Aseară, a bătut-o pe Wanda la şah.

Tracy se bucură nespus să audă. De cele mai multe ori, Wanda era imbatabilă.

— Mâine, tata şi Harry plănuiesc să se ducă la pescuit. Harry i-a promis un somon, chiar dacă durează toată săptămâna viitoare până-l prind. Dacă rămâne la fel de lucid ca azi, nicio şansă să uite.

— Excelent! răspunse Tracy, după care începu să-i povestească surorii sale despre formarea supra-turmei şi despre dorinţa ei arzătoare de a ieşi în larg, să tragă cu urechea şi poate chiar să intervină în conversaţiile cetaceelor, precum şi să mai filmeze nişte imagini.

— Tracy, nu care cumva să te scufunzi singură! o preveni Edie, cu voce ascuţită, Tracy înţelegând perfect motivul de teamă al surorii sale.

— Nu merg singură, răspunse ea. Ştii bine că n-am s-o fac. Ţi-am promis înainte de a pleca, Edie. Nicio grijă. N-ai să mă pierzi şi pe mine.

— Ştiu că ai promis, dar mai ştiu şi cât de mult te tentează. O supra-turmă!

— Există destule date care se pot culeg de la suprafaţă, îi aminti Tracy surorii sale, însă pe Edie n-o prea interesa.

— Şi cum a mers vizita marelui tip trăsnet Don Jacobs? întrebă ea. Ai făcut-o pe vampa până a căzut în genunchi, după care ai râs de el în timp ce pleca târâş?

— N-am făcut-o pe nicio vampă. Ascultă, Edie, acum trebuie să te las. Am atâtea treburi aici.

— Of, Trace, mă simt aşa de vinovată, să-ţi las toată munca pe cap, în timp ce eu stau degeaba şi mănânc fragi proaspăt culeşi din grădina Wandei. Poate ar fi mai bine să ne întoarcem acasă azi.

— Şi să-l laşi pe tata fără primul lui somon mare, după atâţia ani? protestă Tracy. Nici să nu te gândeşti!

— Nu trebuie să faci tu singură toate muncile.

— N-am să ăă, fiu singură. Cel puţin, nu azi. Don… adică, ştii, Con l-a invitat oarecum să rămână peste noapte, dar el n-a dormit aproape deloc, ajutându-mă să înregistrez sosirea balenelor, aşa că n-am inimă să-l dau pe uşă afară azi. Ştiu cât de dezamăgit e că nu l-a văzut pe tata. Probabil că sosirea balenelor tocmai acum îi va compensa decepţia. Tocmai urmează să mergem împreună la o scufundare.

— Íăuu!

— Ia nu mă lua pe mine cu „ă-auu! E exact aşa cum

am spus. Nu eu l-am invitat, ci Con. Dar trebuie să spun că-i sunt recunoscătoare pentru ajutorul pe care mi-l dă azi, ca şi pentru cel de azi-noapte. Sunt sigură că mâine va pleca, după care tu şi tata veţi putea veni acasă imediat ce-aţi pus la gheaţă somonul ăla uriaş.

Peste câteva momente, închise telefonul şi se repezi la duş, dar cu inima uşoară cum de-o veşnicie nu şi-o mai simţise.

Trecuse mult timp de când tatăl lor nu mai dăduse niciun semn că i-ar fi plăcut ceva. Înghiţi un nod, dorindu-şi să poată spera că toţi medicii pe la care-l purtaseră se înşelau, că uneori se mai întâmplau şi miracole.

Ştia, însă, că nu exista nicio speranţă. Şi totuşi, deşi se putea să nu aibă speranţe de însănătoşire, dacă degradarea se desfăşura într-un ritm mai puţin precipitat, puteau să păstreze puţin mai mult ceea ce le rămăsese din tatăl lor.

Tracy încetini Zodiac-ul imediat ce zări jeturile de vapori ale balenelor, manevrând până ajunseră la opt sute de metri în faţa unei turme ce înainta încet. Cu un ochi la balenele care înotau alene, părând să se odihnească, doar puii comportându-se cu mai multă animaţie, Don o privi cum pregătea echipamentul, cu o eficienţă rapidă, îndelung exersată.

Tracy îi aruncă o privire.

— În caz că te întrebi, da, ceea ce facem azi e o încercare de a dovedi năstruşnica teorie „cheamă-le şi vor veni” a profesorului Maxwell. Pariez că nu te-ai aşteptat să participi vreodată la unul dintre experimentele lui.

— Am luat parte la câteva, dacă-ţi mai aminteşti, replică el, atent să vorbească pe un ton ponderat, având în vedere atitudinea ei defensivă. Inclusiv unele care au încercat să lămurească tocmai această idee „năstruşnică”. Îmi dau seama, însă, că nu eşti de acord cu un asemenea calificativ, aşa că dacă vrei să-ţi petreci timpul încercând să dovedeşti că visul tatălui tău se poate adeveri, sunt dispus să mi-l petrec şi eu dându-ţi o mână de ajutor.

Mai ales dacă asta înseamnă să stau mai mult cu tine. Şi cu balenele, bineînţeles.

— E mai mult decât un simplu vis, răspunse ea scurt, pe când descheia fermoarul genţii în care se aflau multe dintre piesele mai mici ale echipamentului. Amintindu-şi cum o întrebase Con: „Dar cu visul tău cum rămâne?”, Don vru să-i pună şi el aceeaşi întrebare.

Dar, înainte de a apuca să vorbească, Tracy îşi aplică o pereche de căşti şi se întoarse spre bordul bărcii, lăsând în apă un hidrofon. Don luă cealaltă pereche, începând să asculte atent cântecul balenelor care-i plutea ireal prin minte. Oare dincolo de celebrele lor vocalizări se ascundea o anume inteligenţă? Ar fi putut oamenii să interpreteze vreodată sunetele, să le descifreze chiar şi să folosească propriile expresii ale animalelor, sau oricare alt limbaj, pentru a comunica?

Într-un interval nu mai lung decât propria viaţă a lui Don, omul învăţase să comunice cu primatele, folosind limbajul semnelor şi echipamentele electronice. Balenele şi delfinii captivi – iar Don ştia că balenele ucigaşe reprezintă de fapt cea mai mare specie de delfini – respectau comenzile, interacţionau cu oamenii şi păreau să le placă aceste lucruri. Şi totul, fără altă răsplată decât vreo câteva zeci de kilograme de peşte pe zi.

Balenele orca sălbatice, însă, nu aveau nevoie de asemenea trataţii şi era improbabil să mulţumească dacă li se ofereau. Prin urmare, încercarea de a comunica la orice nivel semnificativ cu ele era, după părerea lui, aproape o pierdere de timp. Din fericire pentru profesorul Maxwell, majoritatea membrilor din consiliul de administraţie al Fundaţiei Meteor ajunseseră la convingerea că teoria lui, atât de des luată în râs, merita studii mai profundate, de unde şi decernarea subvenţiei.

Dar Don ştia că aceasta era doar o ipoteză speculativă; putea să nu se dovedească niciodată mai mult decât atât, şi nu suporta gândul de a o vedea pe Tracy irosindu-şi viaţa şi talentele pe urmele unui vis – mai ales al unuia care nici măcar nu era al ei propriu.

După câteva minute de ascultare, Tracy îşi scoase căştile. Când şi Don făcu acelaşi lucru, îi spuse:

— Asta A-l. Îmi dai cutia cu benzi, te rog?

Alese o înregistrare pregătită dinainte, o introduse în player şi reglă transmiţătorul pentru a o difuza pe frecvenţă îngustă.

— Iar acum, urmează partea distractivă, declară ea, cu ochii strălucitori. Ia-ţi costumul pe tine.

Don îşi scoase pantofii şi se conformă, nerăbdător, trăgându-şi costumul de neopren gros peste blugi. Avea să fie prima lui scufundare printre balene. Sacrificând o secundăă pentru a privi spre formele imense de care îi mai despărţeau doar câteva zeci de metri, nu-şi putu învinge un fior de teama A.

— Nu ne vor face niciun rău, spuse Tracy, înţelegându-i expresia. Am fost de multe ori cu ele în apă. Nu exprimă decât o oarecare curiozitate.

— Nu mă îndoiesc să aşa e, replică el, răsucind-o în loc ca să-i încheie costumul cu fermoarul gros de la spate. Dar nu degeaba li se spune „balene ucigaşe”.

— Sigur, motivul fiind acela că, atunci când li s-a atribuit denumirea asta, nimeni nu le înţelegea. Nu diferă cu nimic de multe alte animale de pradă care trăiesc pe uscat, ca leii sau lupii. Ucid ca să mănânce. Bine, de acord, ridică ea o mână, pentru a-i opri argumentul pe care i-l văzuse anunţându-se în ochi. Au fost văzute jucându-se cu prada, ore întregi uneori, înainte de a o omorî. Cred, cum crede şi tatăl meu, şi mulţi alţii, că îşi învaţă puii cum să vâneze.

Apoi îl întoarse la rândul ei, pentru a-i trage fermoarul până în dreptul umerilor. După ce controlă vestele cu flotoare ale amândurora, îi dădu o centură lestată şi îşi aplică şi ea una. Deşi verificase rezervoarele şi regulatoarele de oxigen înainte de a părăsi cheul, le mai făcu un control.

Don îi ţinu buteliile, în timp ce-şi trăgea hamurile pe umeri, apoi şi le luă şi pe ale lui.

În sfârşit, ridică şi controlă camera video

subacvatică.

— Gata? întrebă Tracy, iar el dădu din cap. Îi făcu semn, la care Don sări în apă, de-a-ndărătelea. Peste câteva secunde, înainte de a se fi stabilizat suficient pentru a îndrepta camera spre ea, îl urmă.

Ţinea în mână un mic emiţător subacvaytic, cablat la o baterie de acumulatori pe care o ţinea într-o plasă pentru mostre prinsă cu un inel de costum. La trei metri adâncime, cu faţa spre el, îl întrebă din gesturi dacă totul era în ordine, primind răspunsul cu degetul mare în sus. Făcu acelaşi semn şi porni. Înotau împreună, într-o direcţie care sperau să-i ducă spre interceptarea balenelor, Don rămânând la câţiva metri în urma ei, pentru a o filma în timp ce înota.

Peste umăr, Tracy văzu că Don panorama încet cu camera de la stânga la dreapta, în sus şi-n jos, căutând, mereu căutând. Şi ea făcea acelaşi lucru, din ochi, atentă tot timpul la mişcările de orice fel, ştiind cât de uşor ar fi fost să rateze o turmă întreagă de balene, în pofida dimensiunilor enorme. Vizibilitatea era redusă cam la zece metri, iar balenele înotau pe sub apă cu o discreţie aproape incredibilă.

Din când în când, apăsa pe butonul de activare a emiţătorului, lansând câte o scurtă rafală se sunete ascuţite. Spera ca, auzindu-se „chemate”, să răspundă. În timp ce înota, transmitea la intervle regulate expresia pe care o alesese pentru ziua respectivă. Această metodă de a încerca să ia legătura cu balenele mai fusese încercată de mulţi cercetători, dar formula anume pe care o folosea Tracy era aleasă de ea însăşi, cu mare atenţie, izolată dintre zeci de înregistrări realizate ani de-a rândul. Era folosită exclusiv de acea turmă, frecvent; se schimba foarte puţin de la un an la altul.

Trebuia să afle dacă îi răspundeau, auzind-o nu din mijlocul lor, ci de la distanţă, şi dacă veneau să vadă despre ce era vorba.

Don se minuna de persistenţa ei, de tăria convingerii că profesorul Maxwell avea dreptate.

În timp ce se apropiau de un recif ce se înălţa ascuţit sub ei, înclină camera, urmărind deplasarea unui merlucius, până când acesta dispăru după o ieşitură acoperită cu alge. Peşti mici săgetau printre frunzele unduitoare, un banc de bibani, un cod de stâncă singuratic, atât de bune camuflat de coloratura mimetică a solzilor, încât nu putea fi văzut decât atunci când se mişca.

Încă mai încerca să-l urmărească, în momentul când mâna înmănuşată a lui Tracy trecu prin faţa obiectivului, iar Don se opri brusc, văzând o balenă care apărea pe neaşteptate din penumbră.

Lui Tracy i se opri respiraţia, când enorma siluetă neagră cu alb se înălţă în faţa ei la nici zece metri distanţă. Cu mâna ridicată pentru a-l opri pe Don, abia mişcând din labele înotătoare ca să-şi menţină poziţia, închise transmiţătorul, aşteptând un răspuns, privind atentă, în timp ce balena se apropia spectral. I se alătură o alta. Deşi era greu de spus, i se păru că erau doi masculi tineri.

Cu grijă, atinse butonul, emiţând din nou formula sonoră. Balenele din faţa ei se opriră complet şi, încet, atât de încet încât abia dacă se observa, începură să coboare spre fund, fiecare cu câte un ochi aţintit atent spre ea şi Don. Reglă valvele care-i controlau flotabilitatea, îl văzu şi pe el făcând acelaşi lucru şi prinseră a se scufunda şi ei, rămânând la acelaşi nivel cu animalele. Don îşi ţinea camera îndreptată spre ele.

Periodic, Tracy mai lansa câte o serie de sunete înregistrate, cu îndoielile rozându-i tot mai mult încrederea, pe când balenele continuau să plutească nemişcate, fără nicio reacţie.

Oare sunetul pe care-l transmitea – şi majoritatea expresiilor folosite de balene – nu reprezenta altceva decât o formulă de identificare, aşa cum credeaua majoritatea cercetătorilor specialişti în orca, sau ceva mai complex, cum prefera să speculeze tatăl ei?

Pe neaşteptate, văzu că balenele ajunseseră mai aproape, fără ca ea să le fi observat mişcarea; dintr-odată, erau mult, mult mai mari, şi continuau s-o privească foarte

atente. Le mai adresă un semnal şi se opriră concomitent, cu o expresie, după cum i se părea ei, întrebător-surprinsă.

Schimbă o privire cu Don, venindu-i să râdă de stupefacţia din ochii lui, şi zâmbi pe lângă tubul de oxigen.

La adâncimea de cincisprezece metri, balenele îşi încetară scufundarea, întorcându-se amândouă cu capetele îndreptate direct spre oameni, ca şi cum s-ar fi pregătit să atace.

Pe Don îl străbătu un frison, aproape de spaimă, oricât de bine ştia că nicio relatare despre atacuri ale balenelor orca sălbatice asupra oamenilor nu se confirmase vreodată. Da şi cum i-ar fi bănuit reacţia nervoasă faţă de atitudinea animalelor, sau poate împărtăşindu-i-o, Tracy întinse mâna înmănuşată şi i-o apucă pe a lui. Îi strânse cu putere degetele, fără a-şi lua o clipă ochii de la balene.

Dacă, se întrebă el, apelul înregistrat şi transmis de Tracy însemnase ceva în genul „Masa e gata, haideţi şi vă înfruptaţi”, iar cele două balene îi luau pe el şi Tracy drept felurile întâi şi doi?

Dar, nu. Nu simţea din partea lor nimic mai mult decât o curiozitate benignă. Continuau să-i privească, întrebându-se fără îndoială ce erau acei doi mici înotători şi cum de o chemare în limba lor ajunsese să provină de la doi străini.

Tracy lansă din nou semnalul şi – să fi fost oare doar imaginaţia lor, ceva din antropomorfismul pe care se străduia din răsputeri să-l înăbuşe ori de câte ori reapărea, sau una dintre balene ridică într-adevăr capul, în semn de răspuns?

O neaşteptată izbucnire sonoră prin apă o făcu să tresară, deşi mai auzise de multe ori asemenea sunete. Dar niciodată nu le percepuse de la atât de mică distanţă. Îi răsunau în urechi, păreau să-i vibreze prin sinusuri şi prin toate oasele, iar în timp ce se estompau, activă încă o dată transmiţătorul. După o pauză, chemarea iniţială fu repetată. Nu se îndoia că se repeta întocmai.

O, numai de-ar fi ştiut ce spuneau! Încet, continuând

să-l ţină pe Don de mână, fără a-şi lua un moment ochii de la ele, începu să înoate înapoi, mărind treptat distanţa. Apăsă din nou butonul emiţătorului. Încă odată, unul dintre animale răspunse vocal. Tracy rămase nemişcată, aşteptând, impunându-le în tăcere să vină la ea, să vină cu ea.

Balenele stăteau pe loc. Lansă din nou apelul. Rămaseră absolut nemişcate.

De astă dată, răspunsul ca un *squee-ee-ee!* pe care-l primi i se păru că avea un ton întrebător clar. Inima începu să-i bată cu putere, când una dintre balene se mişcă, ca pentru a o urma, iar apoi, parcă răzgândindu-se, păru să leviteze, ridicându-se prin apă până când nu se mai văzu decât ca o imensă pată neagră cu alb, pierdută printre bulele de aer care se înălţau de la ea şi Don.

Din depărtare, Tracy auzi un alt strigăt şi-şi dădu seama că răsuna de la o distanţă şi mai mare. Cealaltă balenă mai stătu puţin suspendată deasupra ei, privind-o, după care şi ea se îndepărtă, fără a se propulsa în niciun mod vizibil, pentru a se pierde în aura verde difuză a apei din jur.

Câteva momente, Tracy rămase pe loc, privind cu jind prin apă, în speranţa că balenele aveau să se întoarcă. Fuseseră curioase, ştia acest lucru. Ultima dorise să rămână, să afle mai multe despre ea şi Don. Şi pe asta o ştia. Nici chiar un copil chemat acasă de mama lui nu s-ar fi despărţit de tovarăşii noi de joacă – sau de o atracţie de circ – cu o mai vizibilă părere de rău.

Nu-ţi face griji, îi răspunse ea. *Mă voi întoarce.*

Dar avea să se întoarcă şi *balena*? Oare fusese într-adevăr un pui chemat de mama hotărâtă să-l apere de orice pericol posibil?

Oftatul ei expedie încă un nor de bule şi-şi dădu seama că încă se mai ţinea de mâna lui Don. Se priviră lung prin vizoarele costumelor, după care Tracy făcu semn spre suprafaţă şi porniră în sus ca unul.

Îşi urmau coloanele de bule, revenind pe acelaşi drum pe care coborâseră, până ajunseră la trei metri sub

suprafaţa apei. Acolo, Tracy îl opri pe Don, cu o mână pe cablul de ancorare al Zodiac-ului, în timp ce aşteptau să treacă perioada de decompresiune a azotului din sânge.

Când în sfârşit ieşiră prin valurile argintii, nicăieri nu se mai zărea nicio balenă.

La bord, mâncară gustarea, aruncându-le coji de pâine pescăruşilor. Don se rezemă cu spatele de bordul bărcii pneumatice, îşi întinse picioarele şi rămase cu privirea spre cerul albastru, norii albi pufoşi şi pescăruşii care dădeau târcoale, ţipând.

— Plăcută ar mai fi o viaţă ca asta, murmură el. Uşoară şi expeditivă.

Închise ochii, ascultând balenele care respirau la diverse distanţe, peste tot în jurul lor.

— Don!

Şoapta lui Tracy şi atingerea degetelor ei de la picioare pe gleznă îl făcură să ridice capul.

— Şşşş, îl temperă ea, arătându-i ceva din spatele lui.

Încet, Don se săltă în capul oaselor şi se întoarse, iar în clipa următoare i se opri respiraţia, la vederea unui pui de balenă care-şi scosese capul şi jumătate de trup din apă şi se învârtea rapid în cerc, cu bătăi din înotătoarele anterioare, „sărind să tragă cu ochiul”, cum se numea acea activitate. Soarele îi făcea să lucească burta de un alb imaculat, atrăgând atenţia spre limita netă dintre negrul grupului şi albul din jurul ochilor şi aşternând un curcubeu în vaporii respiraţiei.

Tracy ridică aparatul de fotografiat şi luă două instantanee rapide. Don puse în funcţiune camera video, în timp ce animalul se înălţa tot mai sus din apă, până ajunse aproape să stea rezemat pe puternicele aripioare ale cozii. În acel moment, se aruncă într-o parte, căzând în apă cu un plescăit enorm care azvârli cu stropi în toate direcţiile.

Îşi zâmbiră şi, un moment, când îl văzu cum îşi ridica mâna să-i şteargă apa sărată de pe obraji, Tracy crezu că Don avea s-o sărute. O furnicau buzele, sfârcurile i se întăriră şi simţi un nod în gât, dar deşi ochii lui se adumbriră, nu făcu decât să-şi plimbe vârfurile degetelor

pe obrazul ei, dându-i apoi un pumn uşor în bărbie.

— Cât m-ar costa o parte din secvenţele tale submarine? o întrebă. Alături de ce am aici, bătu el cu palma în camera video, după care şterse de pe ea câţiva stropi de apă, mă va ajuta mult ca să mă achit faţă de fiul meu, pentru că nu l-am adus cu mine.

— Nu te costă nimic. Cred că ţi se cuvine, zâmbi Tracy, scoţând capacul unei cutii de răcoritoare, pe care i-o întinse. Vorbeşte-mi despre Eric.

— E un puşti extraordinar, începu Don şi, spre tristeţea sa de mai târziu, nu se mai întrerupse timp de treizeci de minute. Când în sfârşit se opri, cu scuze, Tracy nu făcu decât să râdă.

— Orice tată are dreptul să fie entuziasmat de fiul său.

— Dar tu, Tracy? Pe tine ce te entuziasmează?

Îl privi de parcă i-ar mai fi crescut un nas lângă primul.

— Balenele. Ce altceva?

— Ce altceva...? murmură Don, cu un surâs, în timp ce Tracy pornea motorul, punând barca în mişcare. Pe când navigau încet în căutarea altei turme, Don îşi aminti entuziasmul cu care îi vorbise Tracy despre planurile ei de viitor, când luase masa cu ea şi cu profesorul, la conferinţa din San Diego.

— Într-o bună zi, am să plec în turneu cu toată tărăşenia, spusese ea, rezemându-se de masă, cu faţa luminată şi ochii strălucitori. Am literlamente mile întregi de imagini video pe care vreau să le montez într-un film de lung metraj, pe care să-l pot proiecta în şcoli elementare, licee, colegii, centre comerciale, biserici, săli de cinema. Vreau să-l arăt organizaţiilor guvernamentale şi persoanelor care nu urmăresc niciodată canalul P.B.S. Vreau să îi conving pe cei care n-au auzit niciodată de Jacques Cousteau, Paul Spong sau Graeme Ellis. Să cunoască emoţia scufundărilor printre balene. Să le arăt mistica plajei de frecat, să asiste împreună cu mine când se strâng acolo balenele. Vreau să privească turmele

intrând în Johntsone Strait ca unităţi separate, apoi să vadă cum se unesc în supra-turme, la fel cum se întrunesc sindicatele sau alte organizaţii separate ale instalatorilor, psihiatrilor ori scriitorilor, la conferinţele naţionale din fiecare an.

Se opri, râzând, în timp ce privea prin jur.

— Şi cum fac şi biologii marini.

Lui Don îi venea să-i cucerească gura care râdea şi s-o sărute până la sufocare, dar era de faţă şi tatăl ei. Iar el avea o soţie.

— Vreau ca oamenii să vadă că balenele au o cultură, un stil de viaţă, continuă Tracy, atrăgându-i din nou atenţia spre cuvintele ei. Aş vrea ca toată lumea să ştie că există turme rezidente, ca acelea din Johnstone Strait, care se hrănesc aproape exclusiv cu somon. Astfel, când oamenii politici alocă stocurile de somon – atâta pentru industria pescuitului sportiv, atâta pentru pescăriile comerciale, atâta pentru băştinaşii americani – vor şti că trebuie să pună deoparte şi pentru balene. Vreau să ies în lume şi să le arăt oamenilor o balenă de alt gen decât aceea care sare prin cercuri sau duce un om în cârcă, învârtindu-se cu el prin bazin. Vreau să ştie că balenele orca sălbatice au dorsale înalte şi maiestuoase, nu aripioarele alea pleoştite şi jalnice pe care le văd când se duc la grădina zoologică.

Vocea îi coborî, tremurând, iar ochii i se umplură de lacrimi, când adăugă încet:

— Vreau să nu le mai numească balene ucigaşe, numai pentru a justifica în sinea lor faptul că le închid. Vreau ca oamenii să simtă aceeaşi părere de rău, aceeaşi durere care mă chinuie pe mine când văd o orcă prizonieră, despărţită de familie, când o aud chemând, chemând, chemând, fără a primi niciun răspuns.

La sfârşitul monologului, vocea i se stinse şi lăsă bărbia în piept, cuprinzându-şi trupul cu braţele, după care clătină din cap cu tristeţe.

— O, Doamne, ridică ea o privire rugătoare spre tatăl ei. Tată, de ce nu mi-ai dat un picior pe sub masă, sau ceva? Ştii cum mă ambalez pe subiectul ăsta.

Apoi, aruncă o privire ruşinată spre Don:

— Am auzit studenţii numind toate ideile astea „Evanghelia de la Tracy citire”. Te rog să mă ierţi.

Înainte ca Don să poată forma o propoziţie articulată, profesorul râse, bătând-o pe umăr.

— Lasă, iubito, spuse el, indulgent. Oricine are dreptul la un vis, iar al tău e unul dintre cele mai nobile. Într-o bună zi, îl vom vedea adeverit. Probabil înainte să se adeverească al meu.

Tracy îi prezentă din nou lui Don scuzele ei şi, nu peste mult, de despărţiră, plecând fiecare spre câte un alt seminar.

De-atunci, n-o mai văzuse până cu o zi în urmă.

Dar nu se schimbase nimic. Îşi amintea limpede pasiunea cuvântării ei, o pasiune pe care ştia că trebuia s-o manifeste şi în alte aspecte ale vieţii, iar el dorea s-o înhame, s-o îndrume spre sine însuşi. Cât îl mai ispitise gura lui Tracy în ziua aceea. Şi încă îl mai ispitea, iar genele ei continuau să-l scoată din minţi şi acum. Îşi spuse din nou să păstreze distanţa. Tracy îi uşura sarcina, făcând acelaşi lucru, iar seara se retrase devreme, acuzând noaptea nedormită dinainte.

Duminică, lucrară împreună toată ziua, Don având impresia că era atentă să-l trateze numai ca pe un coleg respectabil, din moment ce şi el trebuia să se poarte la fel. Petrecură orele de lumină a zilei efectuând încă o scufundare şi instalând o cameră cu telecomandă pe mal, în Robson Bight, unde Tracy spera să obţină imagini cu balenele orca frecându-şi de pietre spatele şi coastele.

Era o activitate exclusivă a turmelor rezidente din Johnstone Strait.

Pa parcursul lunilor estivale, balenele reveneau aproape zilnic pe plăji, pentru a se freca de pietricelele lucioase, aliniate de-a lungul ţărmului, în apa mică. Acolo, fiecare putea petrece până la două ore cu această activitate misterioasă, înainte de a se retrage pentru a-i face loc alteia. Se ştiau foarte puţine despre

particularitatea respectivă, care nu mai fusese observată nicăieri, în niciun alt grup de balene orca. La intrarea în apa mică de la mal, fiecare balenă expira pentru a-şi reduce flotabilitatea, după care, propulsându-se cu ajutorul cozii, începea să-şi mişte spatele şi flancurile pe pietrele ce se rostogoleau. Oamenii de ştiinţă încă nu descoperiseră dacă o făceau pentru a se curăţi de paraziţi şi de straturile moarte ale pielii, sau numai din simplă plăcere.

Duminică seară, abia, Don aduse din nou vorba despre dorinţa ei de a-şi făuri o carieră pedagogică orientată spre cinematografie.

— Ce s-a întâmplat cu acea idee, Tracy? o întrebă el. Am fost foarte impresionat de entuziasmul tău, să ştii, vorbeai cu atâta aprindere, cu atâta însufleţire. Multe dintre lucrurile pe care le-ai spus în ziua aceea m-au făcut să gândesc într-un mod nou. Cu siguranţă, la ora actuală ai adunat destule filme şi ai putea începe să le montezi.

Apoi, îi aminti despre ceea ce spusese tatăl ei, în legătură cu visul care urma să se împlinească înainte de al lui.

Tracy ridică din umeri, cu o clătinare a capului, fără a-l privi, în timp ce-şi făcea de lucru cu telecomanda.

— S-a risipit, la fel ca majoritatea viselor, cred. Probabil oricum n-aş fi schimbat opiniile nimănui, şi cine are nevoie de o asemenea publicitate?

— În primul rând, tu.

Dar, deşi îi aruncă o privire surprinsă, Tracy râse, începând să deruleze banda înapoi. Aparatul video era vechi şi derula încet. La fel ca aproape toate celelalte echipamente de la B.I.O. Research, trebuia să fie înlocuit.

— Ba noi n-avem deloc nevoie, replică ea, apăsând comanda Play, pentru a privi din nou balenele în acţiune. O ducem perfect, aşa cum suntem.

Don zâmbi, cu gândul la finanţele pe care urma să le verse fundaţia, întrebându-se ce ar fi însemnat nu pentru profesorul Maxwell, ci pentru Tracy. Oare aveau să-i ofere libertatea de a pleca, de a-şi urma steaua? Numai lipsa de

bani o ţinea izolată aici în fiecare vară şi o silea să-şi petreacă restul anului predându-le studenţilor de la colegiu cursuri despre scoici şi viermi inelaţi?

Se rezemă de spătarul canapelei, cu privirea spre profilul ei.

— Probabil că n-ar trebui să ţi-o spun, dar o fac oricum, începu el.

Tracy îi aruncă o privire piezişă.

— Tu, continuă el, tu personal, şi B.I.O. Research în general, o veţi duce mult mai bine în viitor. Tracy. Şi, îţi convine, nu-ţi convine, veţi avea parte cu prisosinţă de publicitate.

Aceste cuvinte îi atraseră în sfârşit atenţia. Opri caseta şi întoarse capul spre el.

— Ce publicitate?

Don zâmbi, emoţionat, nerăbdător să vadă încântarea prilejuită de vestea pe care i-o dădea, s-o împărtăşească şi el.

— Ştii, am venit să-i spun tatălui tău că Meteor Foundation i-a aprobat staţiunii subvenţia pe care a cerut-o el cu luni în urmă.

Îi spuse care era suma şi-i văzu faţa pierzându-şi orice umbră de culoare.

Apoi, Tracy izbucni în râs.

Capitolul şase

— Ascultă, îi apucă el mâinile, strângându-le cu putere. Crezi că glumesc. Nu glumesc. E adevărat, Tracy.

— Nu… se poate.

Părea în pragul lacrimilor. Don nu voia s-o facă să plângă, nici măcar de bucurie. Dacă plângea, ar fi trebuit să-i şteargă lacrimile cu sărutări, iar dacă începea s-o sărute, n-avea să se mai oprească. Ispita ar fi fost prea mare şi…

— Ba da. Şi zâmbeşte, ce naiba, continuă el, schimbându-şi cu forţa direcţia gândurilor. Nu ţi-am dat cea mai bună veste din viaţa ta?

În simţi mâinile, în strânsoarea alor lui, devenind reci şi umede. Tracy clătină din cap.

— Nu, şopti ea.

Ochii lui Don se dilatară enorm, sticloşi din cauza şocului, abia reuşind să mai exprime o neîncredere stupefiată. Nu se aşteptase la o asemenea reacţie.

— Haide, Tracy! Deşteptarea! o îndemnă el, încercând să treacă peste straniul răspuns cu o glumă. E vorba de finanţare, pentru numele lui Dumnezeu, nu de o execuţie.

Trăgând aer în piept, tremurător, Tracy îl slobozi exploziv, apoi îşi smulse mâinile dintr-ale lui şi sări în picioare.

— N-am cerut nicio subvenţie! strigă. N-avem nevoie!

Don se ridică, încruntat.

— A cerut-o tatăl tău, Tracy. Ascultă, îmi pare rău că am omis să-ţi spun. Îmi dau seama că e un şoc pentru tine, dar am primit cererea în decembrie trecut. În principiu, s-a aprobat. Nu mai trebuia decât să vin aici, să arunc o privire, să pun câteva întrebări şi să înmânez primul cec, cu toată pompa şi ceremonia de rigoare. La publicitatea asta mă refeream.

— Doamne *Dumnezeule*! se smulse Tracy de lângă el, retrăgându-se spre uşă, cu braţele strânse în jurul pieptului; îl privea de parcă ar fi instalat un tun cu harpon pe Lyon Head, începând să tragă în balene. Nu! Nicio subvenţie. Niciun fel de publicitate! Ia-o înapoi! strigă ea. Nu ne trebuie!

— S-o iau *înapoi?* La dracu', ce naiba te-a apucat? Tatăl tău a cerut-o. I s-a decernat. N-o pot lua înapoi!

— Trebui s-o iei! Tatăl meu n-a cerut nimic! N-avea cum! Dar dacă a făcut-o, a fost o greşeală şi trebuie să existe o cale de a o lua înapoi! N-avem nevoie de ea, Don. Crede-mă, pur şi simplu *n-o vrem*. Nu vrem decât să pleci şi să ne laşi în pace, să ne lase în pace toată lumea! Ia-ţi publicitatea şi…

Se răsuci pe călcâie şi ieşi val-vârtej, îndepărtându-se pe culoar. Don auzi uşa dormitorului ei trântindu-se.

Aproape ajunsese acolo, când încuietoarea ţăcăni sonor, tăindu-i drumul. Ce mama dracului? Publicitatea era cea care o speria, nu banii. Tocmai femeia care dorise să plece „în turneu cu toată tărăşenia”. N-avea niciun sens.

Bătu cu pumnul în uşă.

— Tracy! strigă el, după care îşi dădu seama că se zbuciuma degeaba. Fugise, îl încuiase afară, respinsese vestea pe care el o crezuse atât de minunată. Cine era nebunul de savant care să respingă vreodată o subvenţie? Ce fel de instituţie de cercetare – mai ales una atât de învechită, degradată şi vizibil nevoiaşă ca aceasta – ar fi întors spatele unei finanţări? Mai ales după ce ea însăşi o ceruse!

Îşi rezemă fruntea de perete. Era clar că încurcase borcanele. Nu *Tracy* înaintase petiţia. Tatăl ei o trimisese. Iar el procedase complet deplasat spunându-i. Poate că avusese dreptate înainte. Cine ştie cum, relaţiile dintre ea şi bătrân se răciseră într-un fel.

Dar, dacă aşa era, atunci de ce se ostenea să continue cercetările în locul lui?

Of, la naiba! Ce se întâmpla acolo?

După un moment, se îndreptă din spate şi plecă. Stinse luminile, ieşi din casă şi se întinse pe patul său din cabană, privind o rază de lună cum luneca dintr-o parte a peretelui spre cealaltă, înainte de a adormi.

* * *

— Proasto! Proasto! Proasto! se dojenea Tracy, printre dinţi, bătând cu pumnii în tăblia patului. Idioato!

Îşi îngropă faţa în mâini. Ce Dumnezeu făcuse? Probabil nu fusese în toate minţile. Cum avea să-i explice reacţia aceea peste măsură de exagerată? gemu şi închise ochii, atât de strâns încât începu să vadă spirale roşii şi verzi, în bezna de sub pleoape. Ar fi trebuit să-i mulţumească şi să-i explice, calm dar ferm, că nu era necesară nicio subvenţie, iar banii aveau să folosească mult mai mult în altă parte.

Să-i explice? Ce să explice? Cum să explice? Nu credea că s-ar fi lăsat convins prea uşor. Cu câteva momente în urmă, îi auzise pumnul bătând în uşă. O dată. O strigase pe nume. O singură dată. De-atunci, nu mai auzise altceva decât propriile sale mustrări bombănite la adresa ei însăşi.

Ar fi trebuit să găsească un mod de a refuza cu tact fondurile pe care le oferea Fundaţia Meteor. Nu-i venea în minte niciunul, dar dacă îşi ţinea gura până se consulta cu Edie, cu siguranţă că sora ei avea să găsească o cale de a scăpa din toată încurcătura. Edie îi era ca o mamă, din mai multe puncte de vedere. Ştia cum să rezolve situaţiile dificile.

O, Doamne! Cum naiba reuşise tatăl ei să scrie o cerere de subvenţionare? îi era aproape imposibil să creadă că o putuse face, într-unul dintre rarele lui momente, din vara trecută încoace.

În decembrie? Don spusese că petiţia se afla în posesia fundaţiei începând din decembrie trecut. Nu-şi amintea niciun moment din decembrie când tatăl ei s-o fi recunoscut măcar, necum să fi fost conştient de necesitatea finanţării.

Dacă era o cerere scrisă de mama ei, demult, şi apoi uitată, când ea se îmbolnăvise? Bănuia că era posibil ca tatăl ei s-o fi găsit şi s-o fi pus cumva la poştă. Perfect. Asta trebuia să fie explicaţia. Era singura care-i putea trece prin minte. Cea mai simplă. Aşa avea să-i explice situaţia şi lui Don, iar el urma să înţeleagă că era imposibil ca…

Na, că iar se întorsese la punctul de plecare. Ce să-i explice? Ce-i păsa lui, sau celor de la Fundaţia Meteor, cine scrisese efectiv solicitarea, şi când? Aprobaseră bursa bazându-se pe modul cum era redactată petiţia. O consideraseră valabilă.

Gemu din nou şi-şi scoase hainele, tremurând, deşi nu era o noapte răcoroasă. Luă pe ea o cămaşă de noapte din flanelă şi se vârî în aşternut dar, cu toate acestea, continuă să tremure de frig – un frig pornit dinlăuntrul ei.

Poate că nici nu era nevoie să explice. Avea să se

scoale devreme şi să plece pe furiş. Era posibil să-l fi jignit atât de tare, încât Don să dispară înainte ca ea să-şi fi terminat ziua de lucru.

I se contractă gâtlejul. *Fără să-şi ia rămas bun?*

Sigur că avea să plece fără a-şi lua rămas bun. La fel făcuse şi ultima oară, când se purtase cu el ca o ţoapă. Iar acum, se comportase ca o dementă, urlase la el ca o precupeaţă, fusese cea mai nesuferită mitocancă din lume. Şi de ce? Din cauza unei panici atât de mari, încât i se făcea rău de la ficat, de frică.

Publicitate. Fusese efectul acestui cuvânt.

Nu putuse vedea decât o imagine mintală a tatălui ei, în faţa unei baterii întregi de camere de luat vederi, primind cecul de la Don.

Şi curgându-i balele.

Acest lucru o tulbura mai presus de orice. Profesorul Maxwell n-ar fi putut suferi o asemenea pierdere a demnităţii, dacă ar fi fost conştient de ceea ce i se întâmpla. Lacrimile îi ardeau ochii. Îi curseseră balele şi în dimineaţa când telefonase secretara Fundaţiei Meteor, anunţând-o de sosirea iminentă a lui Don.

Scena i se reluă în ochiul minţii.

Tocmai terminase să-i promită lui Edie că avea să scape de Donald Jacobs într-un timp record…

— Aici, mă ocup eu de toate. Tu ai doar grijă de…

— Agnes… Agnes, unde eşti?

La auzul glasului arţăgos, se întoarseră amândouă.

— Aici sunt, dragă, răspunse Edie, pornind spre tatăl ei, care tocmai apăruse în hol, cu părul alb zburlit în jurul capului. Se clătina uşor pe picioare.

Tracy îşi privi sora cuprinzându-şi tatăl de mijloc cu un braţ, ca să-l sprijine. Când îşi confunda fiica mai tânără cu soţia lui, niciuna dintre ele nu-l corecta. N-ar fi făcut decât să-l zăpăcească şi să-l enerveze.

Un fir de salivă i se prelingea peste ţepii bărbii. Tracy îl şterse, cu un şerveţel scos din buzunar. Profesorul se smuci înapoi, cu o privire suspicioasă pe chipul său

scofâlcit, cu ţepi albi.

— Tu cine eşti? Ce cauţi în casa mea?

Tracy strânse din dinţi, înfruntând durerea de a nu fi recunoscută, deşi ştia că această stare putea să dureze doar un moment ori două – sau o săptămână, două. Inima i se frângea puţin mai mult de fiecare dată, privindu-l cum se degrada.

Avea aceiaşi umeri laţi, aceeaşi constituţie puternică – dar arăta oarecum… împuţinat. Avea acelaşi chip dintotdeauna – însă ochii îi erau goi.

Robertson Ennis Maxwell, fost profesor emerit de studii oceanice la Islands West University, renumit pentru cercetările sale asupra speciilor de cetacee, dar mai ales privind balenele orca, avea chiloţii de boxer traşi peste pantalonii de pijama. Un picior îi era stânjenit de breteaua unei veste de salvare, pe care o târa în urma lui pe jos.

Amintindu-şi acea scenă, Tracy îşi spunea că avusese toate motivele să-i refuze lui Don surprinzătoarea ofertă de finanţare. Ceea ce nu se justifica era modul în care i-o spusese.

Şi totuşi, considera că îşi ţinuse promisiunea faţă de Edie. Scăpase de el.

Promisiuni. Loialităţi. Îndatoriri.

Cu siguranţă, puteau încurca viaţa unui om.

Încă nu era ora şase, când Don se trezi. Încă nu se mai sculase nimeni, dar se ridică din pat, cu mintea deja limpede, clocotind de întrebări, toate în legătură cu Tracy.

Pregăti cafeaua pusă la dispoziţie de Con şi, în timp ce-şi turna prima ceaşcă, aruncă o privire pe fereastră. Tracy, mergând cu paşi hotărâţi, cu un termos şi un obiect pe care nu-l distingea, urca panta colinei spre Lyon Head.

Unde se ducea? Era clar că nu la barcă, aşa cum se aşteptase. Bănuise că avea să încerce să scape de el, dimineaţă, să fugă şi să se ascundă într-un loc unde n-o putea urma, la fel cum se închisese în camera ei, încuind uşa. Şi-o imaginase petrecând ziua în Robson Bight, unde

ea avea acces, în calitate de cercetătoare la o staţiune prestigioasă, dar el nu – cel puţin, nu într-o ambarcaţiune cu însemnele unei firme locale de închirieri.

Îşi termină prima ceaşcă de cafea. Oare faptul că rămânea pe Blackfish Island, aproape de el, însemna că era dispusă să-i vorbească? Dorea să-i explice incredibila reacţie faţă de vestea adusă de el? Era momentul să afle. Îşi umplu din nou cana, luă în picioare tenişii şi porni după ea.

Era o dimineaţă minunată. Tracy mergea grăbită, cu ochii mijiţi în soare – o dimineaţă minunată pe care nu avea niciun chef s-o savureze.

Deşi era atât de devreme, vorbise cu Edie în urmă cu zece minute. Noroc că Edie şi Wanda se treziseră amândouă, aşa că nu deranjase pe nimeni. Profesorul Maxwell şi Harry plecaseră deja în expediţia de pescuit promisă. Tracy telefonase pentru a-i spune lui Edie despre cererea de subvenţie a tatălui lor, dar după ce auzise vocea veselă a surorii sale, se abţinuse. Edie părea mai fericită şi mai relaxată decât oricând, de multă vreme. Ar fi fost o cruzime s-o tulbure tocmai acum. Părea complet nepreocupată de durata şederii lui Don, spunând doar atât:

— Procedează cum crezi tu că e mai bine. Noi ne simţim perfect aici.

Plănuia să-şi petreacă ziua ajutând la cusutul unei plăpumioare pentru noua nepoată a Wandei. Tracy bănuia că sora ei avea să mai beneficieze câteva zile de bunăvoinţa Wandei.

Edie, îşi spuse ea, în timp ce ajungea pe Lyon Head şi se aşeza pe locul ei favorit, cu vedere spre nemărginirea oceanului, merita o vacanţă. Îşi turnă o cafea din termos, sorbi rar din ea câteva minute, apoi îşi ridică flautul şi începu să cânte încet. Uneori, acest lucru o ajuta să mediteze, iar Tracy avea multe la care să se gândească. Foarte multe.

După o jumătate de oră şi încă o ceaşcă de cafea, lăsă flautul jos, pregătită să treacă la fapte. Don, la fel ca ea, era un matinal, sau cel puţin aşa fusese, cu

cincisprezece ani în urmă. Probabil că se trezise, de-acum. Era vremea să se ducă acasă, gata pentru un alt stil de muzică.

Problema era că încă nu ştia ce avea să-i spună.

În timp ce continua să tragă de timp, se gândi cu un scurt junghi junduitor la banii oferiţi de fundaţia lui şi la noile echipamente pe care le-ar fi putut cumpăra cu ei.

Un analizor de spectru în timp real! Analizorul vechi, pe care-l folosea de ani de zile, era un adevărat dinozaur, care petrecuse mult prea mult timp în atelier. Cu unul nou, nu mai era nevoie decât să introducă în aparat benzile audio şi să privească imaginile apărând pe ecranul unui monitor color, reprezentând spectrele tonale implicate. Astfel, putea să le oprească în stop-cadru şi să le compare, printându-le pentru a le studia pe îndelete.

O, da, pentru un asemenea aparat, ar fi făcut moarte de om.

Dar ar fi fost în stare să ucidă reputaţia de cercetător şi profesor a tatălui ei, câştigată atât de greu?

Nu. Nu, n-ar fi făcut-o. Ridică flautul la buze şi suflă în el din nou. Se părea că mai avea de chibzuit.

Don auzi muzica înainte de a o vedea pe Tracy. Stătea aşezată într-o mică adâncitură, puţin mai în josul pantei, exact lângă locul unde se înclina abrupt, pentru a coborî spre oceanul aflat cu treizeci de metri mai jos. Se opri în spatele ei, deasupra, ascultând-o cum cânta, privind cum îi răvăşea bruza buclele, observând lucirea soarelui pe capetele firelor de păr mătăsos, ca o flacără roşie-închisă.

Tracy cânta, în mod adecvat, *„Morning Has Broken”*, trecând apoi printr-o înlănţuire la *„Amazing Grace”*. Când ecourile ultimelor note se risipiră, şi puse flautul jos, Don înaintă.

— Bună dimineaţa, o salută, aşezându-se alături.

Surprinsă, ridică privirea, cu o expresie prudentă.

— Bună dimineaţa.

Don îşi strecură o mână spre ceafa ei, sub cascada deasă a părului.

— Cred că amândoi suntem în stare de mai mult

decât atât.

Văzu nedumerirea aşternându-se pe faţa ei, cu o întrebare conturându-se pe buzele trandafirii, înainte de a o rosti:

— Poftim?

Drept răspuns, îi acoperi gura cu un sărut gingaş, pe care ar fi dorit să-l continue la nesfârşit, dar se retrase la doar câteva secunde după ce buzele ei se deschiseră, tremurătoare, sub ale lui.

— Ei, da, ăsta e modul potrivit de a da bună dimineaţa într-o zi frumoasă ca asta.

Zâmbetul ei nu reuşi să strălucească şi din ochi.

— Am auzit că unii cercetători cântă la flaut şi la alte instrumente, pentru balenele captive, iar acestora pare să le placă. Le-ai cântat vreodată în libertate?

Tracy dădu din cap:

— Uneori. Doctorul Paul Spong, care conduce ORCALAB – uite, acolo e, arătă ea spre o insulă din depărtare – a fost primul care a făcut-o. A adus chiar şi o formaţie rock, la bordul unei nave, pe Johnstone Strait, ca să vadă dacă balenele reacţionează.

Don îşi înclină capul într-o parte:

— Şi? Au reacţionat?

Ridică din umeri:

— Cred că nimeni nu ştie sigur. Uneori, însă, când ies cu caiacul şi se apropie de mine, le cânt, şi cred că le place. Par să stea în preajmă mai mult, când le cânt. Sau, poate, mi se pare mie, fiindcă mi-aş dori să fie aşa.

— Poate, dădu din cap Don. Cântă-mi şi mie. Îţi garantez că mă vei ţine în apropiere. Desigur, voi rămâne şi fără asta, dar aş dori să te mai aud cântând.

Tracy îşi privi flautul.

— Îţi datorez o explicaţie.

— Nu-mi datorezi nimic, Tracy. Problemele mele oficiale aici îl privesc pe tatăl tău. Ar fi trebuit să aştept să vorbesc cu el. Voi sta aici cât pot, ca să rezolvăm probima. Dar problema cu tine şi…

— Opreşte-te, îl întrerupse ea. Te rog. Trebuie să-ţi

spun un lucru.

Îi studie faţa, văzându-i teama în ochi, încordarea ezitantă a liniilor gurii, dar şi hotărârea, în poziţia bărbiei.

— Bine, acceptă el. Ascult.

— Tatăl meu nu e în Alaska. Este la Campbell River.

Don încercă să-şi alunge neliniştea care-l făcuse să se încrunte.

— Dar…

Nu-l lăsă să continue.

— Suferă de Alzheimer, spuse ea, cu o voce atât de inexpresivă, încât părea să citească un referat. Dacă a cerut subvenţia, n-a ştiut ce făcea. De cele mai multe ori, nici nu mai ştie mare lucru. Nu mai recunoaşte oamenii. Nici măcar pe mine.

Don se simţi izbit de şocul din cuvintele ei.

— *Tracy…*

Încercă să ridice o mână, s-o atingă, s-o consoleze cât de cât, dar la ce-ar fi folosit?

Tracy clătină din cap, iar Don îşi dădu seama că ar fi respins orice manifestare de compasiune din partea lui. Îl durea. Îl durea mai mult decât ar fi crezut posibil să-l afecteze un asemenea lucru. Nu putea spune sau face nimic, ca să-i atenueze suferinţa. I-o citea în ochi, în poziţia încordată a umerilor, în rigiditatea spatelui, când se aşează lângă el, strângând flautul între degetele albite ale unei mâini.

— A început să-şi piardă coerenţa dinainte de a se fi îmbolnăvit mama, continuă ea, pe acelaşi ton plat. L-a acoperit cât a putut, inventând scuze, chiar şi faţă de Edie şi mine, asumându-şi tot mai multe din sarcinile de care răspundea el, ţinându-l cât de departe putea de ochii publicului. Numai când n-a mai avut încotro ne-a spus şi, odată ce am aflat, am început să-l acoperim şi noi. A fost uşor, la început. Avusese dintotdeauna reputaţia proverbialului profesor distrat, aşa că studenţii şi colegii erau gata să înţeleagă că le uita numele, uita de întâlniri, uita unde ar fi trebuit să fie la o anumită oră. Întrucât lucram la aceeaşi facultate, am putut rămâne alături de el,

ajutându-l să se orienteze când părea să se rătăcească. Cel puţin, adăugă ea, pentru prima oară cu un tremur uşor în voce, atâta timp cât m-a recunoscut. Dar, prin acea perioadă, a murit mama, iar el a ieşit la pensie.

Îş freca ritmic genunchiul stâng cu vârfurile degetelor, privind în jos. Don ar fi vrut să-i oprească gestul acela nervos, să pună capăt povestirii. Avea imaginea în minte; ştia destul şi înţelegea cât de dureros era pentru ea. Suferinţa din vocea ei, în timp ce continua, îi provoca o durere cum inima lui nicicând nu mai cunoscuse. Tracy fusese dintotdeauna apropiată de tatăl ei. Faptul că o uita nu-i putea părea altfel decât ca o trădare din cele mai cumplite.

— Când a devenit prea riscant să-l ţinem într-un loc unde oamenii şi-ar fi putut da seama ce se întâmpla, Edie l-a adus aici, să rămână permanent. Căsnicia ei s-a destrămat imediat după moartea mamei, aşa că şi ea simţea nevoia să scape. Iar aici puteam ţine ascuns. De-asta am lucrat singură în ultimii ani, fără să mai aduc pe nimeni care ar fi putut să… vorbească mai departe.

Tăcu. Don n-ar fi ştiut nici mort ce să răspundă.

— Deci, acum ai aflat, spuse ea în cele din urmă, ridicând iarăşi privirea, iar el văzu că ochii îi luceau de lacrimi pe care nu voia să le verse. Aşa a mers, de câţiva ani încoace. Când am aflat că veneai aici, l-am trimis pe tata la nişte prieteni. Edie s-a dus şi ea, să-l îngrijească. Aşa că, după cum vezi, o subvenţie de la Meteor Foundation pentru B.I.O. Research ar fi cum nu se poate mai nepotrivită.

Râse uşor, apoi zâmbi:

— B.I.O. Research… şi-a pierdut capul.

Don închise ochii o secundă, evitând durerea pe care râsul ei n-o putea ascunde nici pe departe, apoi o cuprinse cu braţele.

— Fetiţo, fetiţo… murmură el, cu buzele în părul ei. Îmi pare atât de rău. Şi să ştii că greşeşti. Acum, finanţarea e şi mai necesară decât înainte. Nu ai niciun motiv să munceşti singură, luptându-te cu toate aceste

obstacole. Subvenţia va elimina majoritatea presiunilor imediate. Vei avea toată asistenţa de care…

— Don!

Tracy se smulse din îmbrăţişarea lui, sărind în picioare, pentru a se retrage în susul pantei stâncoase. O, Doamne, cât de bine se simţise în acele câteva secunde când îl lăsase s-o ţină în braţe! Fusese o senzaţie atât de firească. Iar fără el se simţea aşa de singură şi părăsită, dar…

— N-ai ascultat ce ţi-am spus? strigă. Pe lângă că prezenţa străinilor îl tulnbură pe tata, nu pot aduce aici studenţi, nu pot primi alţi cercetători, pentru că s-ar duce vestea despre starea în care e. Dacă află comunitatea ştiinţifică vreodată că i-a murit creierul înaintea trupului, toţi îi vor pune descoperirilor pe seama aiurelilor unui bolnav care a pierdut contactul cu realitatea. S-ar putea chiar să pună sub semnul îndoielii ale lucrări de-ale lui, care au fost acceptate de toată lumea şi considerate baze complet viabile pentru viitoare cercetări. Nu vreau să văd că de toţi anii lui de muncă nu se mai alege nimic, să fiu nevoită să văd cum opera îi moare odată cu el fiindcă nimeni nu va mai crede vreodată că ar putea fi validă. Ştii bine câţi detractori a avut.

Îşi azvârli mâinile spre el:

— Şi tu ai făcut parte dintre ei, mai ştii? Ai fost primul care i-ai poreclit în public teoria „năstruşnica idee *cheamă-le şi vor veni* a profesorului Maxwell”.

Îi văzu chipul înroşindu-se intens.

— Da, recunoscu Don, ridicându-se şi el. Dar am început de mult timp să-mi reconsider atitudinea. În mare parte, după ce te ascultasem, în San Diego. Nu numai datorită acelor lucruri pe care mi le-ai spus în particular, la masă, ci şi pentru ceea ce ai afirmat în seminarul ţinut de tine şi tatăl tău. Am început să mă gândesc că se putea să fie – să fiţi, amândoi – pe calea cea bună. Şi, nu ştiu dacă ai aflat sau nu, dar acum un an, doi, am şi publicat un articol pe tema asta.

Nu-l văzuse, dar se simţea mai uşurată auzindu-l că

recunoştea o asemenea faptă, ştiind că o făcuse în public. Nici că asistase la seminarul lor nu aflase. Surprinsă, îşi dădu seama că, deşi Don se aflase în sala de conferinţe, nu-i simţise prezenţa.

— Mulţi alţi cercetători care l-au contrazis cândva pe tatăl tău sunt acum de aceeaşi părere, Tracy, continuă el. De-asta a fost autorizată subvenţia – datorită ponderii crescânde care i se atribuie operei lui, a unui consens tot mai puternic că trebuie să fie continuată. Susţinută.

Cât ar mai fi dorit să-l creadă, să creadă că boala tatălui ei n-avea să contze – dar nu putea. Ştia ea ce ştia.

— Aş spune şi eu că unii au început să-i dea dreptate lui tata. Unii, dar nu prea mulţi.

Ridică o cochilie de scoică spartă, aruncată de o cioară, şi o azvârli în josul falezei, simţind nevoia unei activităţi fizice.

— Încă mai există prea mulţi care o consideră o idee năstruşnică, continuă ea. Marota unui om ce se împotriveşte atât de înverşunat ţinerii balenelor în captivitate, încât ar fi gata să spună orice, să facă orice, pentru a-şi convinge colegii că aşa ceva nu e numai nedrept, ci şi inutil. Însă noi o vom dovedi. Nu mai e decât o chestiune de timp, adăugă, apropiindu-se de Don. De a sta cât mai mult cu balenele, trimiţându-le înapoi expresiile până o voi găsi pe cea potrivită, cea care le va atrage cu adevărat atenţia, fraza carespune: „Ascultaţi, băieţi, sunt aici şi vă vorbesc”.

Îl privi în ochi, rugătoare:

— Să nu spui nimănui despre tata, Don. Te rog! Găseşte o cale de a convinge fundaţia să ia suma înapoi. Acordă-mi timpul de care am nevoie. Aproape am ajuns! Sunt atât de-al dracului de aproape, încât îi simt gustul! Te rog, nu-mi răpi şansa asta, nu i-o răpi lui!

Îl cuprinse cu braţele pe după mijloc.

— A accepta subvenţia şi asistenţii pe care aş fi obligată să-i angajez în urma ei, ar însemna să neg tot ceea ce am lucrat în ultimii trei ani, să distrug însuşi lucrul pe care-l doresc cel mai mult: intrarea tatii în istorie ca omul

care a dovedit pentru prima oară că e posibil să se comunice cu balenele sălbatice, omul care i-a făcut pe ceilalţi să gândească într-o direcţie de studiu diferită de ceea ce se face cu specimenele de orca din acvarii. Nu vreau să fie exilat în notele de subsol ale manualelor ca nimic mai mult decât un cercetător cândva respectat, care a murit dement, continuând să întruge verzi şi uscate despre ei berarea balenelor captive fiindcă ele le-ar putea învăţa pe cele sălbatice cum să ne „vorbească”.

Don rămăsese cu gura căscată. Apucând-o brusc de braţe, explodă:

— Ei fir-ar a dracului! Vrei să spui că tatăl tău a reuşit să te convingă şi pe *tine* că e posibil aşa ceva? Asta-i o idee complet smintită, o idee despre care pot înţelege că-i aparţine lui, în situaţia dată, dar nu şi ţie! Nu se poate să nu ştii că i s-a dovedit contrariul în studiile pe delfini, cu excepţia câte unei probe circumstanţiale anecdotice pe care cei mai serioşi oameni de ştiinţă o resping.

O scutură uşor:

— Sper că n-ai niciun studiu orientat pe direcţia asta, nu?

— Şi dacă ţi-aş spune că am? întrebă ea, vizibil provocatoare, încurajată de speranţele pe care le nutrea. Asta ar anula subvenţia?

— Nu. Subvenţia i-a fost acordată tatălui tău. Nu cred că o mai poate opri nimic din ceea ce spui tu acum. În plus, el însuşi a publicat o retractare a ideii, declarând că o avansase numai pentru a stimula controversa şi, prin urmare, dezbaterile, în problema balenelor din captivitate.

Tracy clătină din cap:

— Eu am publicat retractarea, sub semnătura lui.

— Înţeleg, se încruntă Don. Ca acoperire.

— Ca acoperire, confirmă ea. Dar propria ta reacţie iniţială de a presupune că s-ar putea s-o cred şi eu nu-ţi spune nimic? Ştii că e o idee nebunească, la fel cum ştiu şi eu. Ştiind că e ideea nebunească a tatii, şi ştiind în ce stare mintală era când a emis-o, nu simţi că te îndoieşti, măcar puţin, de unele dintre celelalte teorii ale lui? Nu te întrebi

oare de câtă vreme a început mintea să i se deterioreze?

Don nu spuse nimic, continuând doar să se încrunte.

— Nu-ţi dai seama, continuă Tracy, că alţi oameni, cei care nu-l cunosc, care nu l-au cunoscut niciodată, s-ar putea folosi de ea ca să-i discrediteze şi celelalte teorii?

Oftând adânc, Don dădu din cap:

— Mda. În regulă, înţeleg unde baţi.

Tracy se îndepărtă puţin de el.

— Dacă-i pot dovedi punctul de vedere înainte de a muri, iar pe urmă reuşesc să-i ascund sindromul Alzheimer de cunoştinţa publicului, opera lui va continua să fie considerată valabilă. Va determina alte lucrări în aceeaşi direcţie.

— Ca lucrările pe care le-ai făcut în numele lui, de câţiva ani încoace.

— Exact, dar nu numai ale mele; şi pe cele alte oamenilor de ştiinţă din alte locuri. Nu am de gând să-ncerc să-mi ţin secrete descoperirile. Vreau să le împărtăşesc, vreau ca alţi cercetători să fie implicaţi activ în investigarea aceloraşi subiecte, cu grupuri diferite de orca, din întreaga lume. Nu doresc decât să n-o facă aici, cu mine. Nu acum.

— Atunci, acelor cercetători le va reveni creditul descoperirilor.

— Desigur.

— Aşa că, dă-mi voie să te-ntreb, cum rămâne cu creditul pe care-l meriţi tu pentru anii tăi de muncă şi studiu? Dacă, prin eforturile tale, prin analizele pe care le faci asupra vocalizărilor, ajungi la acea mare descoperire pe care o cauţi, dar sub numele tatălui tău? Cu numele tău cum rămâne, Tracy? Cu reputaţia ta? Cu locul tău în cărţile de istorie?

— Astea nu contează, replică ea, retrăgându-se. E tatăl meu. Ţin la el şi asta am hotărât să fac.

— Contează pentru mine. Ca membru al acelei comunităţi ştiinţifice pe care încerci s-o duci de nas, contează, fiindcă o consider o nedreptate, o minciună spusă şi perpetuată. Văd lucrările unei persoane, văd

articolele scrise de aceeaşi persoană, şi constat că sunt publicate sub numele altcuiva.

Tracy înălţă capul:

— Şi ce, asta-ţi ofensează înaltele standarde morale atât de cunoscute?

— Da, mă ofensează, dar…

— Ia nu fi mai catolic decât Papa, Don! i-o reteză ea, aruncându-şi părul de pe frunte. Fac ce vreau *eu* să fac, şi o fac pentru tatăl meu, nu pentru cine ştie ce străin care mi-o cere cu dreptul lui de şef. Dacă eşti aşa de indignat, îţi propun să te duci şi să protestezi la catedrele de cercetare ale tuturor universităţilor din lume, pentru că asistenţi muncesc pe brânci şi şefii de catedră îşi arogă creditul, zi de zi. Aşa a mers şi în trecut, generaţii de-a rândul, şi la fel va merge alte generaţii fără număr, în viitor.

Şi, cu aceste cuvinte, îşi înhăţă flautul şi porni hotărâtă. Don luă termosul ei şi propria lui ceaşcă, lăsând-o să plece fără a mai spune nimic, căci ştia că, măcar în această privinţă, avea perfectă dreptate.

— Tracy.

Glasul lui Don o făcu să tresară, când intră în cabinetul ei, mai târziu. După conversaţia din zori de pe Lyon Head, Tracy plecase grăbită cu Zodiac-ul, petrecând câteva ore pe apă. Se aşteptase să vină după ea, cu şalupa lui închiriată, dar Don o lăsase în pace. Irosise mult timp încercând să-şi închipui că era mulţumită.

La auzul vocii lui, se răsuci cu scaunul, spre el, iar respiraţia i se opri când îl văzu apropiindu-se. Picioarele lui lungi şi suple păreau făcute anume pentru blugii decoloraţi pe care-i purta, la fel de strâmţi ca tricoul albastru mulat pe piept şi umeri. Stătea în poziţia lui obişnuită, cu un deget mare agăţat printr-o gaică a pantalonilor. Părul părea ciufulit de vânt – sau de degetele unei femei. Ale ei, cel puţin, ardeau să i-l netezească. Don zâmbi, încreţindu-şi ochii.

— Dacă, spuse el, ghemuindu-se în faţa scaunului,

pentru a o imobiliza cu mâinile pe braţele acestuia, dacă ar exista o cale ca B.I.O. Research să primească subvenţia, dar fără nicio publicitate?

Tracy îl privi lung, trăgând adânc în piept aerul ce purta mirosul lui. Îi venea să închidă ochii, să se lase moale peste el. Se ţinu dreaptă.

— Nu există nicio cale, spuse ea. Condiţiile standard ale finanţărilor de genul ăsta cer ca instituţia subvenţionată să angajeze cercetători tineri şi să-i înveţe meserie. Sau, cel puţin, să le ofere posibilităţi de a-şi continua studiile.

— S-ar putea să fie un mod de a evita asta. Aproape toată ziua am cochetat cu diferite idei şi cred că avem o soluţie. Dacă mă întorc la consiliul de administraţie şi le spun adevărul, explicând totul aşa cum mi-ai explicat tu mie, sunt sigur că vor înţelege nevoia de a ţine confidenţială situaţia medicală a tatălui tău. Cu toţii sunt oameni rezonabili. Nu văd niciun motiv pentru care, în împrejurările existente, nu s-ar putea face rabat de la condiţiile standard.

În sufletul lui Tracy, speranţa se războia cu neîncrederea.

— Rabat? În ce fel? Şi de ce ar accepta?

— Fiindcă au încredere în mine, se ridică el, începând să se plimbe prin încăpere. Fiindcă îmi respectă judecata. Dacă cu spun că e necesar să precizăm că intervenţia unor noi cercetători, în faza asta, ar periclita legătura dintre tine şi balenele orca din turmele pe care le studiezi, ăsta ar fi un temei ca să se treacă peste unele condiţii.

Tracy îl privi lung.

— Don… s-ar putea să nu fie adevărat. Ştii şi tu asta. Ai fost cu mine când au venit puii să vadă ce făceam. Nu te mai văzuseră niciodată. Şi nu s-au speriat, iar prezenţa ta nu a avut niciun efect vizibil asupra comportamentului lor.

Oliver o ridică de pe scaun, cu mâinile pe umerii ei, calde.

— N-avem de unde şti. Iar ceea ce spun eu ar *putea*

să fie adevărat, insistă el. E o teorie verosimilă. De asemenea, eu eram singurul scufundător străin pentru ei. N-ar fi în detrimentul studiilor tale dacă ar veni trei în plus, sau şase? Dacă pe apă ar pluti mai multe ambarcaţiuni, cu tot cu zgomotul motoarelor?

Îl măsură cu privirea. Încă nu se stabilise pe deplin dacă bărcile le deranjau pe balene, deşi opinia actuală sugera că era mai bine să se aleagă calea prudenţei, menţinând contactul om-balenă la un nivel minim. Ceea ce spunea Don avea un oarecare sens.

— Crezi că ar accepta? întrebă ea.

Don dădu din cap:

— Nu-ţi pot promite, dar da, consider că e posibil.

Tracy se smulse din mâinile lui, atacând speranţele reînnoite care-i spuneau să-şi asume riscul, implorând-o să fie de acord că acesta era minor.

— Nu, spuse ea scurt. Nu, nu pot accepta. Nu vreau banii. De ce nu poţi să te întorci şi să spui că inspecţia ta la faţa locului îţi impune să recomanzi refuzarea subvenţiei?

— N-ar fi adevărat, Tracy.

— N-ar fi? Ai venit aici să vezi dacă toate se prezintă aşa cum declara cererea de subvenţie a tatii. Şi nu sunt aşa nici pe departe, Don! Acum o ştii. Toate s-au schimbat, totul e altfel. B.I.O. Research nu mai este un beneficiar creditabil, fiindcă profesorul Maxwell nu va putea folosi fondurilor conform cu intenţiile fundaţiei.

— Dar le vei folosi tu, stărui Don, observându-i nehotărârea din ochi, dorinţa de a primi ceea ce-i oferea fundaţia, îndoiala că putea ieşi aşa cum spunea el, teama de ceea ce ar fi însemnat dacă nu ieşea. Privind-o astfel, văzu acea teamă învingând, la fel de limpede ca şi cum ar fi fost scrisă negru pe alb, în engleza literară.

— Nu! se încăpăţână Tracy, răsucindu-se în loc. Nu. Chiar dacă ceri să se păstreze secretul bolii lui tata, lucrurile de soiul ăsta transpiră întotdeauna. Nu pot s-o fac, Don. Nu pot să risc totul. Am investit prea mulţi ani în misiunea asta, pentru ca acum s-o văd distrusă. Pot ţine staţiunea pe picioare şi fără subvenţie. Trebuie să pot.

— Tracy…

Zeci de argumente diferite i se frământau prin minte, dar niciunul nu părea adecvat ca s-o convingă. Tracy se întoarse spre el, de la jumătatea camerei, cu o expresie hotărâtă pe faţă, aşteptându-i acordul, poate chiar dorindu-l în mod inconştient.

— Of, Trace…

Uşurarea de pe faţa ei, când telefonul sună, ar fi putut părea comică. Dar nu era deloc aşa. Îl durea la fel de mult ca refuzul de a-i accepta consolarea, în aceeaşi dimineaţă. Parcă ar fi fost un nou obstacol în viaţa ei, o nouă complicaţie pe care s-o învingă în lupta de a-şi îndeplini sarcinile în timpul limitat pe care-l mai avea.

Înhăţă receptorul, schimbă câteva cuvinte, apoi i-l întinse:

— Pe tine te caută.

— Hopa! De la birou. Ştii, nu i-am sunat.

Luă receptorul şi începu:

— Ura, Freddi, iartă-mă, dar până mi-am amintit că trebuia să dau telefon, a început weekend-ul şi… *Muriel?* Ce s-a întâmplat?

Capitolul şapte

În timp ce din telefon răzbătea o voce subţire şi ascuţită, vorbind cu cuvinte neinteligibile pentru Tracy, chipul lui Don se încreţi încruntat, după care deschise gura, cu o inexpresivitate incredulă.

— Cum adică, unde e? se răsti el. Cu mine nu e, mulţumită ţie! N-am… *trebuie* să fie? Cum poţi spune că trebuie să fie cu mine? Nu e, şi gata!

Ochii lui, mari şi şocaţi, îi întâlniră pe ai lui Tracy. Îşi împinse o mână prin păr, agitat.

— Ce mama dracului, Muriel, are paişpe ani! *Tu* ar trebui să ştii unde este! Eşti mama lui şi…

Se întrerupse brusc, în momentul unui vaiet pe care Tracy îl distinse cu uşurinţă, şi făcu eforturi vizibile de a-şi regăsi controlul.

— Bine, continuă, pe un ton mai moderat, în timp ce se rezema cu o mână de birou, ca şi cum ar fi fost nevoit să se sprijine.

Tracy îşi împinse scaunul pe rotile până în spatele genunchilor lui dar, deşi nu de aşează, Don îi prinse mâna cu care-l ţinea de spătar şi rămase astfel, simţind nevoia unui contact omenesc.

— Îmi pare rău, spuse el scurt, în receptor. Am fost nedrept, dar e şi fiul meu şi sunt la fel de îngrijorat ca şi tine. Vin înapoi. Închiriez un avion şi-am să…

Probabil că Muriel intervenise cu ceva, căci Don ascultă câteva momente, apoi explodă:

— Nici nu mă gândesc! Cum îmi poţi pretinde să rămân *aici*, când fiul meu a dispărut cine ştie pe unde, în California? Trebuie să vin acolo, să ajut la căutări!

Dădu drumul mâinii lui Tracy, pentru a lovi cu latul palmei în birou.

— Nu *ştiu* unde! Dar trebuie să încep de undeva, iar cel mai logic mi se pare punctul de pornire. Dacă n-a venit după mine? Dacă a fost răpit? N-aş…

Fosta lui soţie îl întrerupse din nou. Lăsându-şi capul în piept, Don gemu:

— Cum poate aştepta cineva, tu sau oricine, să stau cu mâinile-n sân, aşteptând să mă caute el?

Îşi întinse degetele pe birou, clătinându-se, parcă pe punctul de a cădea de pe picioare.

Tracy îi acoperi mâna cu a ei; întorcându-şi palma, Don îi apucă degetele atât de strâns încât o durură, dar nu şi le retrase. Rămase cu privirea aţintită spre faţa ei, în timp ce-şi asculta fosta soţie, mai puse câteva întrebări, apoi închise.

Câteva clipe rămase pe loc, fără nicio xpresie pe faţă, cu ochii încă şocaţi.

Dintr-odată, se aşeză.

— Fiul meu…

Când înălţă capul spre ea, Tracy îi văzu gâtul palpitând.

— A fugit. Cel puţin, se presupune că a fugit. Muriel

credea că am trecut peste voinţa ei şi l-am luat cu mine. Bineînţeles că n-am făcut-o, iar acum bănuieşte că vine pe urmele mele. Oricum, asta e teoria poliţiei.

— Vine după tine? Tocmai din San Diego?

— Da. Of, la naiba!

Sări de pe scaun, repezindu-se prin cameră. Ajuns la fereastră, se ţinu un moment cu mâinile încleştate de pervaz, numai pentru a se împinge violent şi a reveni cu paşi apăsaţi, de parcă spaţiul restrâns al încăperii ar fi fost insuportabil.

— La dracu', numai eu sunt de vină.

Îşi lovi palma cu pumnul celeilalte mâini.

— De ce nu mi-am ţinut gura? De ce n-am discutat cu Muriel înainte de a-i fi vorbit lui Eric? O ştiam bine cum e. Dacă ea consideră că doresc cu adevărat un lucru, ceva ce se aşteaptă să-mi aducă avantaje în ochii lui Eric, îmi zădărniceşte intenţiile chiar şi dacă asta înseamnă ca el să sufere. Iar acum, din cauza asta, e în pericol s-o păţească de-o mie de ori mai rău, făcând autostopul cale de două mii de mile, de unul singur.

Gemu şi se întoarse, pornind iarăşi în lungul şi-n latul camerei.

Tracy se gândea la ororile care i se puteau întâmpla unui autostopist de paisprezece ani. Apoi, îi veni o idee.

— Don, nu te poate urma! Trebuie să ştie că n-are cum să treacă frontiera. Dacă nu s-a gândit la asta şi a încercat într-adevăr să vină după tine, la ora asta este cercetat fiecare autovehicul care trece din statul Washington în B.C. Îl vor găsi.

Expresia lui torturată nu se schimbă.

— Aşa a spus şi poliţia, dar Muriel nu i-a descoperit lipsa decât când nu s-a mai întors, după ce fusese, chipurile, într-un camping de câteva zile cu prietenii. Nici nu se dusese cu ei, ceea ce înseamnă că a plecat de-acasă încă înaintea mea. Are un avantaj de trei zile. Putea să treacă graniţa înainte de a-i fi bănuit cineva, măcar, intenţiile.

— Din sudul Californiei până la frontiera cu B.C? E

cale lungă, replică Tracy, pe un ton calm, străduindu-se să-l facă să asculte de glasul raţiunii şi al logicii. Şi, după ce ajunge la graniţa internaţională, unui băiat neînsoţit nu i s-ar permite să intre în ţară.

— Şi dacă nu încearcă să treacă neînsoţit, ci opreşte o maşină cu un şofer din generaţia părinţilor lui? Dacă omul care l-a luat nu l-a descusut cum trebuie, sau e lipsit de scrupule ori suficient de nepăsător ca să creadă cine ştie ce poveşti i-o fi îndrugat Eric, şi dacă vameşii nu sunt prea atenţi, o să treacă graniţa fluierând.

Tracy dădu din cap. Erau multe „dacă”-uri, dar ştia că Don avea dreptate. În cazul unui copil mai mic, ar fi fost posibil ca autorităţile să pună întrebări. Eric, însă, avea paisprezece ani.

— Soţ… mama lui e convinsă că a pornit încoace? Că s-a fugit pur şi simplu, eventual ascunzându-se undeva ca s-o sperie, să vă sperie pe amândoi?

Don dădu din cap, sumbru la faţă:

— Şi eu sunt convins că vine spre noi, fiindcă o dorea atât de mult.

— Are idee cum să ajungă aici?

Se încruntă, frecându-se între sprâncene cu degetul mare, ca şi cum l-ar fi durut capul. Probabil că-l şi durea.

— Ştie. De mult am început să facem planuri de a cumpăra o barcă şi a naviga în susul Trecătorii Interioare, până-n Alaska, într-o vară. Am studiat împreună ghiduri de navigaţie şi hărţi maritime. I-am promis că aveam să ne oprim aici, ca să-i arăt locurile. Ce mama dracu’, l-am crescut numai cu poveşti despre vara pe care am petrecut-o aici. M-a implorat să cumpărăm barca aia, să transpunem expediţia în realitate, să nu rămână doar un vis. Aşa că a fost firesc ca, anul ăsta când m-am hotărât să vin, să-l chem cu mine. Era atât de nerăbdător, atât de emoţionat, încât perspectiva mă atrăgea şi mai mult.

Îi scăpă un geamăt.

— Şi pe urmă, Muriel a zis nu.

Închise ochii o secundă.

— Cred că va găsi locul, nicio problemă, cu condiţia

să nu i se întâmple nimic înainte de a ajunge aici.

Expiră prelung, fără a reuşi prea bine să-şi calmeze teama care-i rodea pieptul.

— Nu te gândi la asta, îi spuse Tracy, cuprinzându-l cu degetele de încheietura mâinii. Presupunând că maşinile îl iau destul de des, în cât timp crezi că a ajuns la frontieră?

Don se încruntă.

— Nu ştiu. Trei zile, poate patru, doar dacă nu cumva a călătorit toată noaptea.

— Bine, să presupunem că aşa a făcut şi că a trecut într-adevăr graniţa înainte ca poliţia să fi fost anunţată. Nu mai avea nevoie decât să ia bacul de la Tsawwassen până la Victoria, continuând apoi cu autostopul în susul Insulei Vancover. Drumul ăsta l-a putut parcurge în mai puţin de o zi, cu un dram de noroc, aşa că ar putea ajunge la Sointula dintr-un moment în altul. S-ar putea chiar să fie acolo, încercând să găsească o cale de a traversa până aici, pe insula noastră.

Văzând că nu era convins, Tracy îşi strecură mâna în susul antebraţului său, până la marginea mânecii, apoi din nou în jos, scoţând cu palma un uşor scrâşnet peste firele de păr aspru ale pielii.

— Ştiu că ţi-e imposibil să stai aici aşteptând să sune telefonul. Vino, putem face un lucru. Ai la tine o fotografie a lui Eric?

— Sigur că da.

Scoase portvizitul şi îl deschise, întinzându-i-l.

Tracy i-l luă din mână. Era încălzit de trupul lui, păstrând forma curbă a şoldului unde stătuse, şi mirosea a piele – şi a pielea lui Don.

Băiatul care-i zâmbea din ferestruica de plastic semăna mult cu Don, deşi avea părul închis la culoare ca al ei şi o privire directă, din ochi căprui mari, limpezi. Avea o bărbie armonioasă, puternică, la fel ca a tatălui său, şi o gură care, cu timpul, avea să fie considerată senzuală de multe femei. Nasul evitase la limită forma vulturească a nasului lui Don, deşi probabil urma s-o atingă la

maturitate.

— Seamănă cu tine, spuse ea.

Don ridică din umeri.

— Mai mult cu familia maică-sii, la coloraţie, deşi dacă e să ne luăm după numărul de la pantofi, cred că va fi la fel de înalt ca mine, zâmbi el. Şi de-o mie de ori mai deştept, adăugă. E cu un an în avans la şcoală, fiindcă a sărit peste clasa a treia.

Din glas îi reverbera mândria.

— Au vrut să-l treacă şi peste a şasea, dar m-am opus eu. O fi el la fel de avansat cu învăţătura ca elevii mai mari cu doi ani, dar pe plan emoţional şi social e cu doi ani mai mic. Poate chiar mai mult.

Închise un moment ochii, strâns, chinuit parcă.

— E-atât de-al naibii de *încrezător*, Tracy! O, Doamne! Dacă-i face ceva cine ştie ce nenorocit, am să…

Tracy îl luă de mână, sfâşiată de suferinţa lui.

— Dumnezeule, Tracy, chiar dacă are paisprezece ani, continuă să nutrească impresia infantilă că oamenii sunt buni şi generoşi şi vor să aibă grijă de copii.

— Aşa şi este, replică ea. Cel puţin în cazul majorităţii oamenilor, şi vom miza pe asta.

— Ce…?

— Haide, îl trase ea de mână, spre uşă. Să mergem. Avem treabă.

Don nu era prea sigur de ce, dar o urmă. Poate fiindcă ceea ce avea ea în minte nici nu se compara cu neputinţa de a sta pasiv, cu ochii pe telefon.

În Port McNeill, pe malul dinspre Insula Vancouver al Strâmtorii Johnstone, după o scurtă traversare cu şalupa şi o croazieră cu bacul, Tracy i-l prezentă pe Don prietenei sale, Jayne, proprietara unui magazin de articole şi servicii birotice. Îi explică pe scurt că Don era un vechi prieten şi coleg de-al ei, şi despre încercarea lui Eric de a-l urma.

— Aşa că, înţelegi, trebuie să mărim fotografia asta, s-o xeroxăm şi s-o trimitem oriunde credem că ar putea fi de folos, la posturile de televiziune, la staţiile de ferry, la

autogări, oriunde. Desigur, şi poliţia va face acelaşi lucru, dar ei trebuie să respecte reguli şi proceduri cu care noi n-avem nevoie să ne batem capul. Cu cât facem mai multă publicitate, cu cât mai des se vede poza lui Eric, cu atât mai curând îl va depista cineva şi ne va anunţa unde e.

— S-a marcat, răspunse Jayne şi intră în acţiune.

Nu peste mult, Don privea copia mărită a fotografiei fiului său, văzându-i inocenţa deschisă din ochi, zâmbetul larg care niciodată nu se ştergea complet, vizibila dragoste de viaţă. Îşi stăpâni un geamăt, concentrându-se să găsească cele mai potrivite cuvinte de mulţumire pentru prietena lui Tracy, care muncise de bunăvoie mult timp după încheierea programului, pentru a face tot ce găsea de cuviinţă ca să-l ajute pe Eric să ajungă nevătămat la destinaţie.

Jayne insistase că o simplă mărire a fotografiei lui Eric nu era suficientă, după care se aşezase la computer şi crease un titlu tip banner, cu toate informaţiile necesare. Înserând fotografia sub informaţii, aveau de copiat un poster impresionant, pe care să-l trimită în toate locurile unde putea fi afişat.

Dacă ar fi fost după mintea lui Jayne, ar fi lipit postere cu Eric pe toţi stâlpii de-acolo şi până în San Diego. Când treaba fu gata, refuză să primească un singur cent, spunând:

— Auziţi, am şi eu copii. Promiteţi-mi doar că mă anunţaţi când Eric va fi în siguranţă.

— Voi face mai mult decât atât, spuse Don. Am să-l aduc să te cunoască şi, dacă vrei, poţi să-i tragi o săpuneală pentru toate neplăcerile pe care ţi le-a cauzat.

— Pe asta o las în seama ta. Eu am să-l îmbrăţişez de-au să-i trosnească oasele.

Don fu nevoit să facă un efort conştient pentru a nu i se umezi ochii.

— Şi eu, spuse, rugându-se să se întâmple aşa. Şi eu.

Ca şi cum ar fi ştiut cât de precare îi erau stările emotive, Tracy o îmbrăţişă pe Jayne din partea lui, apoi îl luă de mână şi porniră în tăcere spre un restaurant din

apropierea debarcaderului de ferry-boat. Trebuia să aştepte cursă următoare dar, insistă ea, între timp puteau să mănânce. Chiar dacă Don nu avea poftă, era mai bine să încerce. Altfel, avea să-l spună lui Con.

Această ameninţare îi aduse un zâmbet pe buze şi fu surprins să descopere că, la urma urmei, putea mânca.

Ţinând în mână câte un pahar cu ciocolată fierbinte, Don şi Tracy petrecură drumul de întoarcere lângă balustrada bacului. Cu faţa spre vântul puternic ce sufla prin Broughton Strait, Don privea norii de culoarea portocalei şi a piersicii care continuau să lumineze crepusculul prelungit. Ştia că, la latitudinea aceea şi în acea perioadă a anului, n-avea să se lase complet întunericul până după ora zece seara.

Întunericul…

Îşi aminti cum, după divorţ, Eric, pe-atunci în vârstă de nouă ani, prinsese frică de întuneric. Oare se temea şi acum, la apropierea nopţii? Câte nopţi petrecuse pe drum, de când fugise? Trei? Patru?

Îl năpădea teroarea în numele fiului său şi nu ezita s-o recunoască faţă de sine însuşi. Coborî privirea spre Tracy, căreia îi văzu zâmbetul încurajator. Ştia. Îl cuprinse cu un braţ de mijloc şi-i puse mâna cealaltă pe piept.

În timpul mesei, stătuse la fel de tăcută ca el, cufundaţi amândoi în propriile lor gânduri. Acum, vorbi.

— Va ajunge, să ştii, spuse ea. Nu mă îndoiesc de asta, fiindcă e fiul tău. E inteligent şi inventiv, şi sunt convinsă că e foarte rezistent. Nu trebuie decât să ai încredere în el că-şi poate purta singur de grijă aşa cum l-ai învăţat, în timp ce aşteptăm să dea telefon sau să apară. Va face sau una, sau alta, şi cât de curând. Sunt sigură şi vreau să fii şi tu la fel de sigur.

Don ridică o mână, acoperindu-i-o pe a ei.

— Vreau să fiu sigur, spuse. Încerc să fiu.

Tracy surâse şi-şi strecură mâna până înapoia capului lui, pentru a-l trage cu faţa în jos ca să-i dăruiască un sărut uşor pe colţul gurii.

— Străduieşte-te.

Potrivindu-şi mâna liberă în adâncitura spinării ei, Don o trase mai aproape, simţind în continuare apăsarea sărutului. Nu mai ţinea minte când îl sărutase aşa cineva ultima oară – un sărut pentru uşurarea durerii. Afectuos, ocrotitor.

Îşi dădu seama că îi lipsise.

Tracy se îndepărtă cu un pas, îşi strivi paharul de plastic şi-l aruncă într-un coş de gunoi. Fără căldura trupului lui Don lângă ea, simţi răcoarea serii şi-şi cuprinse umerii cu braţele, pentru a alunga fiorii stârniţi de briza rece. Jacheta subţire pe care o purta peste tricou fusese ideală la venire, dar acum, pe înserat, se dovedea insuficientă.

— Vrei să mergem înăuntru? o întrebă Don, dar ea clătină din cap. Înăuntru erau oameni pe care-i cunoştea, cărora ar fi trebuit să li-l prezinte pe Don, şi-şi dădea seama că el prefera ca în acel moment să fie lăsat în pace. Don o cuprinse din nou cu braţul, strângând-o lângă el, cu spatele potrivit peste pieptul lui.

Tracy încerca să-şi păstreze atitudinea prietenoasă, fără a reacţiona fizic la îmbrăţişarea lui, dar el îi frecă braţele cu mâinile, murmurând:

— Relaxează-te şi reazemă-te de mine. Nu încerc decât să te încălzesc.

Se supuse, cu încă un mic fior, care nu mai avea nicio legătură cu vântul răcoros.

— Ai un efect bun de paravan contra vântului, comentă ea.

— Tu ai o companie plăcută, replică Don, cu buzele aproape de urechea ei. Pari să ştii instinctiv când vreau să vorbim şi când nu.

Instinctul îi spunea că acela era unul din momentele când Don ar fi preferat să tacă în continuare, aşa că se conformă. În plus, nu credea că i-ar fi putut vorbi nici dacă o plătea, când căldura trupului său îi înfierbânta spinarea de la umeri până la şolduri, iar braţul lui greu îi apăsa pieptul, cu cotul proptit drept între sâni. Se simţea imobilizată în mod plăcut, nu numai de îmbrăţişare, ci şi de

propria ei dorinţă de a se relaxa, în căldura lui, în senzualitatea contactului între trupuri, între femeie şi bărbat.

După o clipă, ridică mâna şi îl cuprinse de încheietură, savurând senzaţia părului aspru sub palmă. Îl mângâi spre degete, arcuite peste umărul ei, şi-l auzi oftând, îi simţi oftatul în piept, în respiraţia care-i scăldă obrazul, când îşi lăsă capul pe umărul său. Rămase complet nemişcată, cu vârfurile degetelor pe dosul mâinii lui, absorbind toate senzaţiile miraculoase care o inundau.

Ştia că ar fi trebuit să se mişte, să încerce să pună capăt celor ce se întâmplau, dar era învăluită într-o stare pe care nu putea s-o controleze, prizonieră a unei plase rezistente ce o lega de el. Dorinţa se aduna înăuntrul ei ca un lac adânc şi fierbinte, îi înmuia genunchii, îi tulbura respiraţia. Ca un răspuns, Don o strânse de umăr, urmărindu-i forma cu degetele.

Trase aer în piept, întretăiat, apoi îşi arcui palma sub bărbia ei, ridicând-o cu faţa spre el.

— Tracy…

Şoapta lui înceată, lumina din ochi, îi spuseră că-i împărtăşea dorinţa încă înainte ca mâna lui liberă să i se întindă peste abdomen, apăsând-o şi mai tare peste trupul lui excitat. O mângâie cu buzele pe colţul gurii. Tracy şi le simţi pe ale ei întredeschizându-se tremurător, fără nicio intervenţie a minţii conştiente, îşi simţi limba săgetând afară, căutându-i gustul. Cu un geamăt, Don o întoarse pe jumătate şi o sărută de-a binelea, deschizându-i mai larg gura cu forţa dorinţei.

Limba lui i se strecură între buze, peste limba ei, iar Tracy i-o mângâie în acelaşi fel. Avea gust dulce, de ciocolată – şi de Don. El îi muşcă uşurel buza de jos, i-o mângâie pe cea de sus şi iarăşi pătrunse în adânc.

Tracy scoase un murmur slab. Îi răspunse asemenea. Ea îi supse uşor limba, făcându-l să se cutremure de plăcere.

Pe gâtul ei, mâna lui Don se înfierbânta, degetele întinzându-se şi luncând în jos pe sub gulerul tricoului,

vârful unuia ajungând pe curba de sus a sânului.

Îi scăpă un sunet ca un suspin. Capul i se învârtea. Genunchii îi slăbiră. Mai scoase un sunet nearticulat şi-şi încleştă mâna peste a lui, ţinând-o nemişcată. Ţinând-o, dar fără s-o mute. Era o senzaţie prea plăcută – prea firească. Abdomenul i se crispă, când o străbătură junghiurile unei senzaţii înrudite cu durerea.

Peste un moment, îşi retrase mâna şi-şi dezlipi gura de a ei, întinzându-i un şir de sărutări fierbinţi în josul gâtului, pentru a urca apoi din nou, să-i dezmierde lobul urechii. Tracy lăsă să-i scape o respiraţie tremurătoare, în timp ce buzele lui le cucereau din nou pe ale ei, trăgând cu putere, sondându-i adâncurile făpturii cu impulsuri tari, sugestive, şi retrageri care-i făceau trupul să palpite în pulsaţii ritmice.

Chiar când credea că avea să se prăbuşească, Don întrerupse sărutul şi o întoarse complet cu faţa spre el. Mâinile i se arcuiră peste fesele ei, ridicând-o. Cu respiraţiile îngreunate, se agăţară unul de altul, Tracy strângându-i în pumni piepţii hainei descheiate, cu spatele rezemat de bara metalică rece a copastiei, până când un glas bărbătesc, dintr-un megafon de deasupra, îi făcu să se despartă.

— E timpul să coborâm, spuse ea, fără rost.

Don oftă şi râse, din aceeaşi suflare.

— Eu cred că m-am înălţat prea sus ca să mai cobor vreodată, murmură.

Nu mai avea ce spune. Se temea că şi ea era în aceeaşi situaţie şi se întrebă cum avea să întrerupă ceea ce i se întâmpla.

Dar trebuia să se oprească.

În restul drumului spre casă, vorbiră puţin, dar în timp ce urcau rampa de la debarcader, Don o luă de mână.

— Cred că e cazul să discutăm, spuse el.

— Eu nu, replică Tracy, ferindu-se de contactul fizic. Don observă că nu încerca să dea impresia de a nu înţelege despre ce era vorba.

De când părăsiseră puntea superioară a bacului, îi

evitase nu numai atingerea, ci şi orice efort de a lega o conversaţie. Orice discuţie din genul dorit de el fusese imposibilă, desigur, în mijlocul mulţimii de oameni care coborau pe puntea maşinilor şi în timp ce debarcau printre ceilalţi pasageri. Şi când parcurseseră scurtul drum până în locul unde Don lăsase maşina, fuseseră prea mulţi oameni în jur. Odată urcaţi în maşină, crezuse că le prindeau bine câteva momente ca să aprecieze ceea ce li se întâmplase amândurora, dar Tracy făcuse acest lucru imposibil, comentând încontinuu istoricul Insulei Malcolm şi al coloniştilor ei finlandezi.

Apoi, când şoseaua se degradase până la a deveni aproape un drum de ţară, Don fiind nevoit să se concentreze asupra evitării şanţurilor, tăcuse şi ea. În timp ce stătea prăvălită în colţ, cu ochii închişi şi respiraţia regulată, Don crezuse că adormise, oricât de improbabil ar fi părut, când drumul accidentat îi hurduca peste hopuri. Parcând în apropierea debarcaderului, constatase că nici ea nu era mai somnoroasă decât el. Aproape că se repezi afară din maşină.

Ajunse în Zodiac, cu motorul pornit şi corzile dezlegate, înainte ca el să fi scos geanta de voiaj şi să încuie maşina. Conţinutul genţii mai mici pe care o adusese cu el în prima zi se consumase.

Zgomotul puternic al motorului exterior şi plescăitul valurilor pe bordurile Zodiac-ului zădărniciseră convorbirea pe care o dorea.

Dar acum nu mai existau alte persoane, nici drum cu hârtoape, nici motor care să-i duduie în urechi. Nu mai era decât o firmament incredibil de stele deasupra capului, o imensă lună plină, luminoasă cum de ani de zile n-o mai văzuse, şi şipotul slab al apei pe lângă stânci şi stabilopozi.

Numai atât – şi el, cu Tracy.

Exact ceea ce dorea. Toate acesta şi… Stai cuminte, îşi reaminti el, în timp ce o ajungea din urmă, potrivindu-şi pasul alături.

— Mai încet. Să stăm de vorbă, Tracy.

— Nu. E târziu. Suntem obosiţi amândoi.

Prinzând-o de mână, o făcu să se oprească.

— Nu-i decât unşpe, iar ceea ce se întâmplă între noi e un lucru prea important ca să-l trecem cu vederea.

Tracy mai făcu doi paşi, iar Don îi văzu umerii îndreptându-se, ca şi cum s-ar fi pregătit pentru o luptă. Se opri şi se întoarse cu faţa spre el.

— *Nimic* nu se întâmplă între noi, replică ea, pe un ton ferm şi cu o expresie indescifrabilă. Părea atât de sigură, încât Don nu putu să nu se întrebe dacă nu cumva o credea cu adevărat.

Clătină din cap. Tracy Maxwell numai proastă nu era. Ştia la fel de bine ca el că aprinseseră un foc care n-avea să se stingă numai fiindcă aşa spunea ea.

— Iubito, îţi cer permisiunea să nu fiu de acord.

Tracy avu un zâmbet crispat.

— Îmi poţi cere tot ce vrei, replică ea, răsucindu-se în loc, Oricum, nu vei primi nimic mai mult decât am primit eu, singura oară când am cerut.

De astă dată, reuşi să-i prindă mâna şi s-o tragă cu faţa spre el.

— Cum? Faci toate astea numai fiindcă îmi mai porţi pică fiindcă ţi-am rezistat acum cincisprezece ani?

Se întreba dacă avea cea mai vagă idee cât îl costase s-o refuze.

— Nu, clătină din cap Tracy, renunţând la orice încercare de a scăpa. Nu, fireşte că nu. Doar că… toată ideea… unei relaţii între noi doi e, cum să spun, hilară, Don.

— Hilară în ce sens?

— Priveşte adevărul în faţă: orice oi fi început eu acum cincisprezece ani, era fapta unei puştoaice care nu ştia ce făcea. Acum, însă, sunt responsabilă de acţiunile mele. Am învăţat ce înseamnă discreţia, cel puţin. Nu mă încurc cu străinii.

— Cu străinii?!

— Suntem doi străini. Nici nu ne prea cunoaştem. Vieţile noastre, interesele… scopurile noastre, nu sunt aceleaşi. Nici măcar nu locuim în acelaşi comitat.

— Asta ţine de geografie.

— Dar tot o realitate e.

— Şi sexul, îi aminti el calm, e tot o realitate.

— Exact. Ceea ce am trăit pe ferry nu era decât atât – sex. S-ar putea să fi început ca un ecou de pe vremuri, dar a mers mai departe decât aveam eu de gând. Avea mai multă legătură cu nevoia ta de a-ţi alunga din minte grijile pentru fiul tău, şi cu paharul de vin pe care l-am băut eu la cină, decât cu orice altceva. S-a răspândit în briză ca o aromă ademenitoare care ne-a amintit de ceva de demult, dar acum a trecut. S-a terminat.

— Halal briză. Dacă vrei o comparaţie, a fost un taifun în toată regula. Şi s-a terminat exact ca un taifun. Astea lasă urme pe unde trec, Tracy, ruine, iar eu mă simt de parcă tocmai mi-a zburat acoperişul.

Făcu un pas spre ea.

— Furtuna asta a început acum cincisprezece ani, Tracy, şi încă nu şi-a epuizat forţele.

Tracy râse, cu un sunet vesel, sincer amuzat, pe care Don l-ar fi putut crede, dacă nu-i vedea acea licărire aprigă din ochi.

— Înţeleg. Se pare că ţi-am trezit anumite… speranţe, cum că ai fi putut să obţii amânarea *atunci*, ca să ajungi în patul meu *acum*. Cred că-ţi mai datorez o scuză, fiindcă s-ar putea ca aceste speranţe să nu fi fost complet nejustificate, ţinând seama de faptele mele. De atunci, ca şi de acum.

— Actualele tale reacţii la adresa mea nu au nimic în comun cu slăbiciunea adolescentină de atunci, cum nici dorinţa mea din seara asta nu porneşte din nicio amânare, răspunse el. Pe care, pentru cultura ta generală, nici n-am considerat că o căutam. Când te-am refuzat, a fost un nu fără echivoc, fără niciun fel de speranţă că am fi putut relua legătura mai târziu. Este vorba despre momentul de faţă, Tracy. Despre ziua de azi. De seara asta. De mâine. De ceea ce se întâmplă acum. Eu, unul, doresc să se întâmple. Poate nu astă seară, dacă ai nevoie de mai mult timp, ca să fii sigură, dar sunt ferm convins că se va

întâmpla. Iar atunci, adăugă el, cu o insistenţă calmă, va fi foarte, foarte plăcut.

La auzul cuvintelor lui, o podidi un val de căldură.

— Iar eu, una, nu mai am nevoie de timp, replică ea. M-am şi hotărât, iar răspunsul este nu – pentru azi, la noapte sau mâine.

Of, lua-l-ar dracu' de tremur din voce!

— Te rog să mă înţelegi. N-am timp de romantisme.

Încruntându-se, Don îi atinse buzele, urmărindu-le conturul. Tracy se grăbi să afişeze un surâs, ca să nu-i vadă tristeţea din suflet.

— Toată lumea are timp de romantisme, spuse el. Când se întâmplă, se întâmplă, vrei, nu vrei.

Trase aer în piept, prelung, şi îl eliberă încet, studiindu-i faţa ca şi cum ar fi încercat să găsească ceva de spus pentru a o convinge. Tracy se bucura că nu-i putea citi gândurile. Dacă ar fi putut, ar fi descoperit că nu avea nevoie de nicio convingere, că nu greşea spunând că se întâmpla ceva între ei. Era perfect conştientă de asta.

— Tot ce ştiu, continuă Don, e că pe ferry am început ceva ce mi se părea al naibii de plăcut nu numai la nivel fizic, ci şi… aici, se bătu el cu palma în piept. M-ai sărutat, şi am avut senzaţia că în mine se aprinsese o lumină.

Tracy păru uimită.

— *Eu* te-am sărutat pe *tine*?

Privind-o în ochi, îi vorbi încet:

— Ne-am sărutat unul pe altul.

Şi-i susţinu privirea, până când Tracy dădu din cap, deşi fără tragere de inimă. Perfect. Cel puţin, aici erau de aceeaşi părere. Făceau progrese.

— Iar sentimentele pe care ni le-am generat unul altuia merită să le sacrificăm câtva timp.

Îi văzu în ochi refuzul înainte de a-l exprima prin viu grai.

— Acele sentimente nu ar duce nicăieri.

Don lăsă jos geanta de voiaj şi-i strânse braţul cu mâna:

— Ai nevoie să-ţi amintesc ce anume s-a întâmplat, şi

unde anume duc acele sentimente?

— Nu!

Tonul ei tăios îi spunea multe, dar ştia că încă nu era gata să cedeze. Tracy îi privi mâna până când îi dădu drumul, deşi avusese grijă să n-o strângă prea tare.

— În regulă, consimţi ea, ridicând privirea. S-a întâmplat ceva. Am şi recunoscut. A fost agreabil. Ne-a plăcut amândurora. Dar nu avut nimic de-a face cu realitatea.

Don expiră cu un pufnet exploziv, de care ar fi fost mândră orice balenă. Făcu un mare efort ca să n-o mai tragă o dată spre el. Excitaţia care-l cuprinsese era o realitate pe care nu mai putea s-o ignore. Şi n-o credea nici pe ea capabilă, cel puţin nu pentru multă vreme. Dar, când o femeie spune nu…

Luându-şi geanta de voiaj, o însoţi până pe veranda din spate.

La uşă, Tracy se întoarse spre el:

— Noapte bună, Don. Ai nevoie de o lanternă, dau îţi ajunge lumina lunii ca să vezi drumul până la cabană?

Don aruncă o privire peste umăr, spre mica verandă acoperită a cabanei, şi deodată îl inundă amintirea puternică a unei alte nopţi luminate de lună. Închise ochii o secundă, rememorând teroarea năucitoare, momentele de nehotărâre în care se întreba ce putea face cu acel neaşteptat dar de fată învăluită în satin. S-o tragă înăuntru, riscând să-şi piardă controlul, sau s-o ţină la uşă, vorbindu-i până o convingea să-şi schimbe planurile – cu riscul ca părinţii ei s-o vadă acolo, într-o asemenea postură?

— Mă descurc eu, spuse.

— Somn uşor. Te anunţ, desigur, dacă primesc vreo veste de la Eric sau despre el. Noapte bună, Don, mai spuse ea, întorcându-se să intre în casă.

Fu pe punctul de a o lăsa să plece. Aproape se hotărâse să lase lucrurile aşa cum erau, până a doua zi, dar în clipa când Tracy se răsuci, lumina lunii îi căzu peste faţă, iar Don văzu că zâmbetul dispăruse. Singurătatea

sumbră din expresia ei se adresa direct unei stări identice care de mult îi întuneca sufletul.

Care din două erau mincinoase, sărutările ei seducătoare, lascive, nevoia pe care i-o simţea, sau insistenţele că nu avea timp pentru romantisme?

— Ah, Tracy… şopti el încet, potrivindu-şi mâna pe ceafa ei şi trăgând-o înapoi, pentru a-i trece degetul mare peste curbura mătăsoasă a obrazului, peste arcuirea tristă a gurii. Nu aşa, murmură. Nu te pot lăsa singură, când arăţi aşa.

Tracy afişă din nou zâmbetul acela afurisit, ca şi cum ar fi fost o lampă pe care o aprindea şi o stingea cu un comutator.

— Aşa, cum? întrebă, dar era prea târziu. Don îi văzuse durerea adâncă şi constantă din ochi.

— Singură, spuse, după care se aplecă şi o sărută.

Mai târziu, Tracy îşi dori să fi fost agresiv, poruncitor oarecum, poate chiar puţin dur. Aşa ceva ar fi putut înfrunta. Dacă-i dădea un motiv să se înfurie, ar fi putut să se împotrivească.

Dar tandreţea lui o zdrobea, o făcea să tremure, îi smulgea din piept suspine necontrolate, îi aducea în ochi năvala lacrimilor fierbinţi. Don îi cuprinse faţa cu mâinile, atingându-i gura cu a lui. Nu lua, ci dăruia. O ţinea uşor, o săruta blând, după care, ridicând capul, o privi cu drag.

— Te rog. Lasă-mă să te ajut, Tracy.

— Cum ai putea? replică ea în şoaptă. Nu luă în seamă lacrimile pe care ştia că nu se putea să nu i le vadă, pe gene, cu speranţa că nici el nu le dădea atenţie. E un lucru pe care trebuie să-l fac singură.

— Nu, spuse el. Nu trebuie să fii niciun moment singură, niciodată nu trebuie să mai porţi povara care te apasă – decât dacă o doreşti tu. Asta-i tot ce-ţi ofer. O şansă de a alege. Dacă ai nevoie de mine, sunt aici, Tracy. Vreau să-ţi fiu alături.

Spre deznădejdea ei, lacrimile porniră să curgă, şi închise strâns ochii pentru a le opri pe următoarele, însă acestea răzbiră printre pleoape, atât de neaşteptate şi

fierbinţi, încât nu avea cum să le oprească.

— O, Doamne, nu face asta! şopti el îndurerat. Tracy, te rog, fetiţo! Dumnezeule, n-am vrut să te fac să plângi.

O cuprinse într-o îmbrăţişare atât de caldă şi mângâietoare, încât Tracy nu putu decât să se lase în voia lui, să-l cuprindă de talie cu braţele şi să-şi înfrunte nevoia teribilă de a izbucni în plâns de-a binelea. Ea, care nu mai plânsese de ani de zile. Nu plânsese la înmormântarea mamei sale. Nici când se pronunţase diagnosticul privind boala tatălui ei, şi nici când îşi încurajase sora mai mică, la destrămarea căsniciei.

Dar acum… acum, când avea mai multă nevoie de oricând să-şi folosească acele adânci resurse de putere pe care şi le descoperise înăuntrul ei, o părăseau, şi încă un suspin enorm crescu şi i se rostogoli de pe buze, urmat de alte câteva.

Se străduia să se controleze, dar degeaba. N-o mai ţinea întreagă decât îmbrăţişarea lui Don, care continua s-o ţină în braţe, fără presiuni, fără pretenţii. Îi mângâia spatele, lăsând-o să plângă până de linişti de la sine.

— E mai bine acum? îi şopti el după un timp, cu buzele lângă tâmpla ei.

— Iartă-mă. Ai şi-aşa destule griji pe cap. N-ai nevoie şi de ale mele, pe deasupra.

— Nu face nimic. Mi-ai cerut să cred că lui Eric nu i se va întâmpla nimic rău. Acum, şi eu îţi cer acelaşi lucru. Nici între noi doi nu se va întâmpla nimic rău, Tracy, dacă asta te tulbură. Îţi dau cuvântul meu.

Ridicând capul, Tracy se rezemă în cercul sigur al braţelor lui, fără a face nicio încercare de a-şi ascunde ochii umflaţi, nasul înroşit.

— De ce? întrebă. De ce-a trebuit să te întorci?

Don zâmbi, ştergându-i obrazul cu podul palmei.

— De ce? întrebă el, ca şi cum nici nu s-ar fi gândit la această întrebare, până atunci. Cred… cred că s-ar putea să mă fi întors la tine, Tracy.

Şi, cu încă o sărutare blândă, o eliberă, îşi luă geanta şi porni spre cabană.

Tracy se şterse pe faţă cu mâneca jachetei, privindu-l cum se îndepărta.

Capitolul opt

Lumina lunii îi alunga somnul. Aceasta, precum şi sunetele slabe şi rare ale balenelor care suflau vapori, în trecere. Tracy se dădu jos din pat, reglă unele recordere, făcu câteva însemnări, apoi înălţ o pereche de sandale şi ieşi. Briza dinspre larg era răcoroasă, iar deasupra munţilor de pe Insula Vancouver se îngrămădeau nori, ameninţând cu ploaie înainte de ivirea zorilor, dacă nu se schimba direcţia vântului. Deocamdată, însă, una strălucea deasupra lor, argintându-le capetele, reflectându-se din apele întunecate şi lucind printre frunzele copacilor.

Tracy evită cu multă grijă să privească în direcţia cabanei lui Don. Revenind în casă, luă o bluză grasă de flanelă dintr-un cârlig de lângă uşa din spate. O îmbrăcă peste cămaşa de noapte şi coborî într-o tăcere spectrală treptele spre cărare, auzind cum trosneau uşor sub picioare scoicile sfărâmate. În capătul pontonului, se aşeză cu coatele rezemate pe genunchi şi privirea peste ape, uitându-se la coloanele de vapori care însoţeau fiecare respiraţie a balenelor. Când apăreau, erau îndepărtate, aproape invizibile.

Toate acestea – balenele, cercetările, chiar şi tatăl ei – păreau să se afle nespus de departe. Avea probleme mult mai arzătoare.

Ca de pildă, ce putea face cu Don Jacobs şi efectul lui asupra ei? Se amăgise, încercând să-şi închipuie că avea nevoie de timp pentru a-şi face ordine în minte, că nu putea face dragoste cu el fără un soi de angajament personal. Îşi mai spunea şi că-şi pierduse vremea încercând să-l convingă că nu avea timp de romantisme. Don avea dreptate: când se întâmpla, se întâmpla.

Indiferent dacă-i convenea sau nu, îşi luase deja un angajament. Încă nu ştia cât de profund era, nici cât avea să dureze, dar exista cu siguranţă, dacă echivala cu

încrcarea de a găsi soluţii la nişte probleme insolubile. Aproape că-i simţea vârful degetului bătând-o în piept, aproape că-i auzea glasul spunând, încet: „Şi aici”.

Ştia cum nu se poate mai bine că un bărbat se poate minţi spre a crede că are anumite sentimente nobile, când i se înfierbântă sângele şi i se trezesc instinctele sexuale. Desigur, acelaşi lucru era valabil şi pentru o femeie, iar experienţa o prevenea să dea dovadă de prudenţă, înainte de a-şi lăsa din nou inima în grija unui bărbat.

Însă era oare dragoste ceea ce simţea? Nu ştia. Era prea devreme ca să-nceapă să-i aplice etichete, deşi Don era bărbatul pe care-l dorea. Singurul bărbat, bănuia ea acum, la care ţinse vreodată cu adevărat.

Da, fusese pe punctul de a se mărita cu Will, şi ar fi făcut-o, dacă el n-o trăgea pe sfoară. Dar ar fi fost căsnicia potrivită pentru ea? Sau ar fi ajuns ca Edie, mireasă la douăzeci şi unu de ani, divorţată la douăzeci şi doi? Poate că Will simţise într-un fel impropriu ei că relaţia dintre ei nu avea sorţi de izbândă. Poate că-i făcuse o mare favoare, cu fuga lui laşă în ziua nunţii. Desigur, celibatul îi dădea libertatea de a face cu viaţa ei ce dorea.

Se ridică, pornind înapoi spre casă, apoi se răzgândi şi intră în grădina din spate, neliniştită, nervoasă, nesatisfăcută. Pe cine încerca să păcălească? Nu era liberă să facă ce voia cu viaţa ei. Viaţa ei stătea în suspensie şi existau momente când, oricât de tare încerca să nu simtă astfel, era nemulţumită de acest lucru. Cel mai adesea, însă, reuşea să-l uite şi să accepte situaţia aşa cum era.

Faptul de a-i vorbi lui Don despre asta îi scosese la suprafaţă toată furia şi frustrarea.

Dacă nu venea, Tracy şi-ar fi continuat viaţa liniştită de rutină, mai mult sau mai puţin împăcată cu sine însăşi.

Oare era liniştit, sau stătea culcat cu privirea în tavan, singur în întunecimea nopţii, făcându-şi griji pentru fiul lui? Probabil îi era aproape imposibil să stea cu mâinile-n sân, aşteptând veşti, la fel de dificil şi dureros pe cât îi era şi el să şi-l imagineze astfel.

Se ridică, stând un moment nehotărâtă, apoi strânse

pumnii şi intră în casă. Peste câteva momente, apăru din nou, mergând direct şi fără ezitare spre cabana lui.

Era cufundată în întuneric. Poate că dormea într-adevăr. Poate că bărbaţii nu obişnuiau să stea treji noaptea, frământaţi de spaime, ca femeile. Poate era capabil să-şi alunge gândurile negre, refugiindu-se în braţele somnului.

Poate că nu.

Urcă tiptil pe mica verandă şi ridică mâna să bată la uşă, apoi şi-o smuci înapoi. Ce Dumnezeu o apucase? Se convinsese că Don suferea, numai pentru a-şi justifica propria ei nevoie de a fi cu el?

Voia să fie cu el. Voia să-l ţină în braţe, dacă avea nevoie de ea, aşa cum şi el o ţinuse. Ce spusese? *Vreau să-ţi fiu alături.* Dorea s-o ajute să-şi poarte povara.

Da. Asta voia să-i spună, să facă şi ea pentru el.

Ridică din nou mâna, iar de astă dată ciocăni.

Şi mai dorea, cu disperare, să se culce cu el.

Don, stând la fereastră, o văzu pe Tracy ieşind din casă. Inima i se opri în loc, după care se lovi de coaste, cu o însufleţire şi speranţă care se stinseră imediat, când Tracy coti fără a arunca măcar o privire în direcţia lui. Un timp, stătu aşezată pe debarcader, cu privirea spre apă. Don se întrebă la ce se gândea, de ce nu putea dormi. Spera să aibă gânduri mai plăcute decât ale lui.

Când reveni lângă casă, dar fără să intre, învârtindu-se doar ca un copil răsfăţat până când dispăru după colţ, spre grădina mamei sale, Don se gândi să se ducă după ea. Oare suferea de dorul mamei ei? Din cauza asta plânsese? Obişnuia să se ducă în grădină, unde-i putea simţi prezenţa, în momentele de deprimare?

Cu gândul la propria lui durere, gemu. Dumnezeule, dacă Eric *nu* venise după el? Dacă fusese răpit de cineva? N-ar fi trebuit ca de-atunci să se primească o cerere de răscumpărare? Nu era în niciun caz bogat, dar ar fi obţinut banii, cumva, de undeva. Dacă sosea vreo veste proastă, Muriel l-ar fi anunţat? Nu era sigur. Muriel nu s-ar fi codit

să-l facă să sufere. Femeia aia nu avea niciun dram de compasiune în suflet.

Îşi amintea gingăşia buzelor lui Tracy, căldura sărutărilor ei, convingerea exprimată cu voce blândă că Eric avea să ajungă cu bine. De ce nu putea să rămână cu acest gând, să se culce şi să adoarmă? Doamne, câtă nevoie avea de somn!

Se aşează în singurul fotoliu din cabană, cu picioarele întinse înaintea lui. Ar fi trebuit să se culce, dar încercase degeaba. De fiecare dată când închidea ochii, în ciuda extenuării, întunericul reuşea să-i activeze imaginaţia.

Numai de-ar fi putut să se întindă şi să-şi spună că Eric se odihnea şi el undeva, în siguranţă, savurând o mare aventură, fără a-i trece prin minte că fusese declarat dispărut, cu siguranţă că ar fi putut să adoarmă. Dacă Eric ştia că părinţii lui aflaseră că nu era acolo unde ar fi trebuit să fie, sigur ar fi dat telefon. Era un băiat bun. Niciodată nu i-ar fi alarmat aşa cu intenţie.

Deci, dacă ştia, avea să telefoneze.

Dacă putea…

Gemu din nou. Mereu ajungea aici. Mintea lui pur şi simplu nu-şi putea găsi liniştea. Săltă capul de pe spătarul fotoliului, apoi se îndreptă de spate, atent, când văzu o umbră urcând treptele spre verandă.

Sări în picioare şi traversă camera din doi paşi lungi, apucând clanţa uşii, înainte de a fi conştient că se mişca. Rămase încremenit, întrebându-se dacă nu cumva dorinţele lui plăsmuiseră o nălucă, sau Tracy venise într-adevăr. Ascultă, fără să audă nimic. Îşi ţinu respiraţia, ascultând şi mai atent.

„Du-te la culcare”, îşi spuse. „Nu-i aici”. Dar cu ce-l costa să deschidă uşa şi să vadă cu ochii lui? O, Doamne! Dacă sosise vreo veste? Dacă era o veste atât de proastă, încât Tracy stătea pe verandă, înfruntând durerea de a i-o aduce? Dacă…

Apăsă pe clanţă, trăgând uşa spre el, iar Tracy fu cât pe ce să cadă peste prag.

O prinse de mâna pe care o ridicase ca să

ciocănească, ţinându-i pumnul strâns, şi o privi lung, cu braţul rigid. Tracy nu spuse nimic. Nu vorbi nici el. Îi dădu drumul, făcând un pas înapoi. Tăcută, îl urmă. Don închise uşa, apoi o întoarse pe Tracy astfel încât lumina lunii să-i cadă peste faţă, pe fereastră.

— A telefonat cineva? întrebă, cu glasul ca un horcăit stânjenitor, plin cu zeci de emoţii diferite, dintre care n-o putea numi pe niciuna.

Îi văzu dezamăgirea apărând pe faţă.

— Nu! A… nu. Îmi pare rău. Sigur că la asta te-ai gândit, văzându-mă că vin aici şi… şi eu… nu puteam dormi, de grija ta, gândindu-mă cum stai aici singur, cu gândul la Eric. De-asta, ăă, am venit. Şi ca să-ţi aduc…

Îi întinse telefonul fără cablu din bucătărie.

— Cabana asta e în raza de acţiune a postului. Nu voiam să-ţi faci griji că s-ar putea să dorm fără să aud dacă sună telefonul.

Don puse telefonul pe masă.

— Nu mă temeam eu de asta, spuse, simţindu-se vinovat de dezamăgirea care îi cuprinsese sufletul când îşi dăduse seama că acela era singurul ei motiv de a veni. Înghiţi un nod, privind-o în ochi. Lumina lunii se reflecta din suprafeţele lor lucioase, argintându-i, făcându-i de nedescifrat. De ce sperase mai mult? Tracy îşi exprimase deja clar poziţia. Iar el o acceptase.

— Dar erau totuşi îngrijorat.

— Da, mă gândeam la Eric. Ori de câte ori închid ochii, încep să apară tot felul de imagini.

Aşa că, mi le alungam gândindu-mă la tine.

Îi atinse mâna, pe rama ferestrei unde şi-o rezemase:

— Da, e greu să simţi că nu poţi rezolva problemele cuiva drag, când nu poţi… ajunge la el.

Don dădu din cap:

— Cred că faptul de a şti că s-ar putea să aibă nevoie de mine, fără ca eu să am habar unde e ca să mă pot duce la el, e unul dintre lucrurile cele mai greu de înfruntat din viaţa mea.

— Vrei să vorbim despre asta?

Clătină din cap, strecurându-şi mâna pe ceafa ei, sub păr.

— Nu. Vorbele nu ajută la nimic. Dar…

— Dar?

Îi auzi tremurul din voce, i-l simţi în mâna pe care i-o ţinea pe ceafă. Nu spuse nimic, n-ar fi putut, nu putea decât s-o privească, ţinându-şi tot timpul gura strânsă într-o linie încordată şi umerii atât de ţepeni încât îl dureau. Tracy se apropie, îl cuprinse cu braţele pe după mijloc şi-şi lăsă capul pe umărul lui.

— Dar asta? îl întrebă.

— Da, şopti Don, când se putu încredere în propriu-i glas; îşi rezemă obrazul de părul ei. Asta voiam. Să te ţin în braţe. Să mă ţin de tine.

— Oricine are nevoie să se ţină de cineva, din când în când.

Se întoarse, se rezemă de perete şi o trase în faţa lui, între coapse.

— Eu nu aveam nevoie de „cineva”, Tracy.

Glasul îi era răguşit şi scăzut.

— De tine aveam nevoie.

Îl mângâie cu mâinile în lungul spatelui.

— Aici sunt. Am vrut să-ţi fiu alături. Şi tu m-ai cuprins în braţe, când am avut nevoie. Voiam să-ţi răspund cu acelaşi favor.

Braţele lui se strânseră şi mai tare, iar Don încercă să înveselească atmosfera cu un mic hohot de râs, până nu-l apuca plânsul de uşurare că nu era singur, faţă în faţă cu noaptea şi spaimele ei.

— Măi frate, spuse el, sper să nu afle Con despre asta.

— Nnţ, râse şi Tracy, clătinând din cap, în timp ce se lăsa pe spate ca să-i poată privi chipul. Con doarme nentoarsă.

— Serios?

Deşi nu-i distingea expresia cufundată în penumbră, Tracy avu impresia că-i auzea în glas o intenţie de zâmbet.

— I-ai pus ceva în ceai, sau ai croit-o cu ciocanu-n

cap?

— Regret, murmură ea, e secret profesional. Şi-n plus, Con ştie că m-am făcut mare. Cred că mai tare se miră că n-am venit la tine până acum, decât că am făcut-o în sfârşit. Probabil se aştepta s-o fac vineri noapte.

Degetele lui i se flexară pe încheietura mâinii. Tracy simţi că se încrunta.

— De ce s-ar fi aşteptat la asta?

— Fiindcă ştie ce-am simţit cu ani în urmă.

Îi văzu licărirea luminoasă a pupilelor, când ochii i se dilatară.

— Ştia? Şi părinţii tăi?

Din ton i se simţea groaza.

— Părinţii mei mă credeau un copil. Con ştia că nu mai eram.

Aerul i se revărsă năvalnic din piept, scăldând obrazul lui Tracy, fluturându-i părul.

— Ce crezi, ştia că şi atunci mi-a fost la fel de greu să nu mă ating de tine pe cât mi-e acum?

Tracy dădu din cap:

— Probabil. Con e o femeie foarte perspicace.

Ezită, apoi recunoscu:

— După ce-ai plecat, în dimineaţa aceea, m-a făcut cu ou şi cu oţet că venisem noaptea la cabană, „gătită ca o stricată”, cum spunea ea. Mi-a tras o săpunealã pe lângă care a ta e o nimica toată şi mi-a spus că să-mi fie ruşine pentru că încercam să distrug viaţa unui om cumsecade şi civilizat. După ce am trecut peste ura la adresa ta, şi peste nemulţumirea că te însuraseşi aproape imediat, în loc de a aştepta să cresc, mi-a fost atât de ruşine pe cât îmi spusese Con că trebuia să-mi fie. Poate chiar mai mult.

Cuprinzându-i umerii în palme, Don răspunse:

— M-am căsătorit atât de curând pentru că am acceptat prima ofertă avantajoasă care mi s-a făcut, sperând că puteam potoli cumva focul care mă ardea, aprins de tine. Omul acela „cumsecade şi cuviincios”, Tracy, a lăsat gravidă o fată cuminte, a doua zi după ce a ajuns acasă, pentru ca apoi să-şi regrete fapta amarnic,

toată viaţa.

Tracy închise ochii strâns, chinuită.

— Atunci, îmi pare de două ori mai răi. Şi sunt şi mai ruşinată.

— Ei, la naiba! exclamă el, strângând-o cu putere la piept. Ţi s-a părut cumva că dau vina pe tine? Eram adult, răspundeam de faptele mele. Cunoşteam riscurile, dar m-am îmbătat ca un porc şi nu mi-a mai păsat de ele.

— Dar…

— Dar nimic. Mă mai aţâţaseră fete şi înainte, să ştii; n-ai fost tu prima care mă lăsase frustrat. A fost o reacţie de furie la adresa mea, pentru că te dorisem atât e tare. Cred că în zilele noastre se numeşte descărcare. Eu o numesc nesimţire. Muriel şi cu mine ne cunoşteam din colegiu. Am… stat împreună un an, apoi eu m-am… cam îndepărtat de ea. Când am apărut la o petrecere pe plajă, unde venise şi ea, ne-am apropiat din nou, fiindcă cu eram prost dispus, iar ea tocmai se despărţise de alt bărbat. Ne-a fost uşor să ne reluăm vechile deprinderi şi… să ne consolăm reciproc. Peste o lună, mi-a spus că rămăsese însărcinată, aşa că ne-am căsătorit. N-a ieşit nimic, iar mai târziu am divorţat. Şi-asta a fost tot. Nu a avut nicio legătură cu tine. Nu erai vinovată în niciun fel, iar eu m-am ales cu un puşti extraordinar, pe care-l iubesc la nebunie.

— Totuşi, răspunse Tracy, îmi pare rău că a trebuit să treci prin asemenea regrete, şi pentru tumultul şi durerea de a-ţi vedea căsnicia destrămându-se.

O îndepărtă puţin de el, privindu-i faţa.

— Da, am regretat acel mariaj, şi da, m-a durut, deşi nu la fel de mult ca pe ea. Din vina mea ne-am despărţit. N-am iubit-o niciodată, deşi mă prefăceam faţă de amândoi, iar când în sfârşit a înţeles adevărul, şi-a găsit dragostea în altă parte. Aş fi preferat ca mai întâi să-i propun eu divorţul, apoi să aşteptăm până ne separam, dar n-a ieşit aşa, şi situaţia a devenit cam… tensionată. Mai ales când bărbatul cu care trăia s-a împăcat cu nevastă-sa, lăsând-o pe Muriel cu buzele umflate. Mi-a cerut iertare. De dragul lui Eric.

— Doar n-ai fi, ăă, primit-o înapoi?

Don clătină din cap:

— Nici măcar ca să stau tot timpul cu Eric. Cum am spus, n-o iubeam. Iar dacă aş fi iubit-o, cred că eram prea rănit în amorul propriu ca să ne putem reconcilia. Nu fac faţă onorabil la respingeri, cred, nici chiar din partea unei persoane pe care n-o doresc cu adevărat.

După o clipă, adăugă:

— Şi n-am regretat niciodată că sunt tatăl lui Eric. Pentru el, îi sunt recunoscător.

— Probabil că asta compensează multe.

Don îi auzi nostalgia din voce şi, un moment, se gândi la licheaua care o dusese de nas. Oare îşi dorise copii cu individul ăla? Voia copii şi acum? îşi aminti visul ei de a instrui întreaga lume în legătură cu fascinaţia balenelor şi se întrebă dacă se vedea pe sine însăşi având, pe lângă această misiune, şi o familie, sau oare împlinirea visului îi era de ajuns?

— Mda, spuse el. Compensează. Îmi place să urmăresc toate etapele diferite ale creşterii lui Eric, ştiind că şi eu îmi aduc contribuţia. Mă face să mă simt mai mulţumit de mine însumi, ca şi cum aş realiza un lucru de mare valoare.

Îi simţi zâmbetul pe obraz.

— Mă bucur pentru tine, că îl ai.

Ştia că vorbea serios.

Rămaseră un timp tăcuţi, ţinându-se în îmbrăţişare, cu respiraţiile încete, Tracy ascultându-i bătăie inimii, absorbindu-i căldura trupului prin hainele amândurora. La intervale regulate, o străbătea câte un tremur. Înăuntru ei începea să crească şi să se întindă firbinţeala. Mâinile lui îi cutreierau neliniştite spatele, umerii, răsfirându-i cu degetele capetele şuviţelor de păr. Îl auzi oftând aproape mut, conştientă că bătăile inimii i se acceleraseră.

Tensiunea, nevoia, o făceau să se mişte nervoasă în leagănul coapselor lui. Don îşi ţinu respiraţia, scurt, iar Tracy rămase absolut nemişcată, încercând să nu-i simtă creasta dură a excitaţiei, dar atât de conştientă de ea încât

abia mai putea să respire. O dureau sânii. Sfârcurile i se încordaseră. Se întrebă dacă i le simţea şi el. Degetele i se flexară pe spatele lui, iar Don îi murmură numele, depunându-şi mâinile pe fesele ei, apăsând-o şi mai tare peste el.

Cu un oftat, Tracy se ridică pe vârfuri, împinsă de un imbold irezistibil de a se apropia şi mai mult de el, de a deveni una cu el însuşi.

Pe Don îl chinuia o dorinţă crescândă. Îi prefiră părul cu o mână, înclinându-i faţa în sus, pentru a-şi putea coborî mâna cealaltă pe sub piptarul bluzei ei groase de flanelă.

— Văd că… începu el, dar fu nevoit să repete, după ce-şi drese glasul: văd că în noaptea asta n-ai venit la mine gătită ca o stricată.

Tracy clătină din cap, îndepărtându-se de el. Îşi cuprinse trupul cu braţele – într-un gest protector, i se păru lui Don. Jinduirea îi crescu şi mai mult.

— Într-adevăr, spuse ea.

În locul unde stătea, avea faţa cufundată în întuneric. Razele de lună îi cădeau pe vârfurile buclelor închise, formând o aureolă argintie.

— N-am satin alb, continuă, apoi îşi drese şi *ea* vocea. Dar… dar intenţiile mele rămân aceleaşi.

I se simţea oare în ton o undă de provocare, poate un element sfidător – sau nu făcea decât să braveze, ca să-şi ascundă frica de un refuz?

Don rămase cu spatele rezemat de perete şi degetele întinse lângă şolduri.

— Tracy?

O văzu ridicând din umeri.

— N-am voie să mă răzgândesc?

Se desprinse de perete, făcând un pas spre ea.

— Ba da, spuse, atingându-i bărbia, buza de jos. Îi tremura, făcând să-l străbată un fior de dorinţă. Şi într-însul se răzvrăteau emoţiile, prea noi, prea fragile pentru a le pune în pericol cu mişcări prea repezi.

— De ce-am pierdut atâta timp cu vorbe de nimic? o

întrebă. Mi-ai fi putut spune ceva mai devreme, înţelegi, în loc de a mă lăsa s-o lungesc la nesfârşit cu toate fleacurile.

— Cred… cred că fiindcă o parte din mine se temea să nu mă respingi din nou.

Don se apropie de ea şi-i luă mâinile, ridicându-i braţele pe după gâtul său.

— S-ar putea s-o fac, dacă nu mă săruţi odată, murmură el, cu buzele lipite de ale ei.

Îi simţi râsul uşurel, gustul de mentă al respiraţiei.

— Te rog, nu, răspunse Tracy, tremurul din vocea ei punându-i un nod în gât. De-a lungul anilor, am descoperit că nici eu nu reacţionez bine în faţa refuzurilor.

— O lecţie irosită de pomană, îşi rezemă Don mâinile pe talia ei arcuită, inspirându-i mirosul părului. Nu vei mai avea nevoie de ea. Cel puţin, nu cu mine.

Oftând, Tracy se lipi şi mai strâns de el, întredeschizându-şi buzele. Don se aplecă, pentru a-şi însuşi ceea ce-i oferea.

Buzele ei, vârful nasului, erau reci în contact cu pielea lui. Partea dinăuntru a furii era caldă, atât de fierbinte, atât de dornică să-l primească, încât abandonă orice fineţe, nu mai folosi nicio tehnică, uitând complet că mai exista şi aşa ceva. Avea doar nevoie să-i simtă gura sub a lui, s-o simtă acceptându-l, s-o simtă cedând pasiunii pe care abia mai putea să şi-o stăpânească.

Limba ei tremura lângă a lui, în timp ce trupul îi tremura în braţele sale. Se străduia să se apropie cât mai mult. El se străduia s-o ţină şi mai strâns. Nu le era de ajuns. Niciodată n-avea să fie. Îi simţea tensiunea, dorinţa, care erau pe măsura tuturor stărilor identice din el însuşi.

Închise strâns ochii, în timp ce o ridica şi se aşeza cu ea în fotoliu, ţinând-o pe genunchi, cutreierând-o cu mâinile, simţindu-i forma, căldura, respiraţia întretăiată. Inspiră adânc, încercând să se controleze, să încetinească, dar incapabil să-i dea drumul lui Tracy, incapabil să-i reziste şi întrebându-se de ce o parte din el încă mai considera că ar fi trebuit s-o facă.

Era femeie în toată firea şi venise la el. Îl dorea.

Sărutările ei, peste tot pe pielea lui unde putea ajunge cu uşurinţă, şoaptele, nearticulare cum erau, i-ar fi spus-o, dacă n-ar fi ştiut-o deja. Tracy îi trase chipul în jos, iar Don îi întâlni gura ce-l căuta, răspunzându-i lacom la sărutări până când capul începu să i se învârtească ameţitor şi simţi că se întărise atât de tare încât i se părea că avea să explodeze.

— Stai, gâfâi el, desprinzându-şi gura de a ei, cu capul smucit înapoi, în tot acel timp strângând-o alături, mişcând-o peste el, fără a se putea abţine; buzele ei îi mângâiau gâtul, partea de sus a pieptului sub deschizătura cămăşii, cu respiraţia caldă pe pielea lui. Mai încet, fetiţo. Savurează împreună cu mine.

Legănată în braţul lui, Tracy stătea parţial culcată peste genunchii săi, cu picioarele petrecute pe deasupra braţului de la fotoliu. O mână i se rezema pe mijlocul său, imediat deasupra marginii de sus a blugilor coborâţi pe şolduri. Cealaltă mână i se arcui peste obrazul lui, urmărindu-i forma fălcii. Îi auzi scrâşnetul ţepilor neraşi.

O, Doamne! Ultima oară se bărbierise… când? În zorii zilei, iar de-atunci, nu mai apucase. Era într-un hal fără de hal. Nu se pregătise. Nu era gata să… Spatele şi umerii îi deveniră rigizi.

Nu era pregătit!

Tracy îl sărută din nou, fiindu-i dor de gura lui în timp ce Don întorsese capul pentru a-şi îngropa faţa în părul ei. Buzele îi dădeau o senzaţie incredibilă pe pielea de sub bărbie, la fel cum făcuseră şi pe buzele lui.

— Tracy! spuse Don rugător, pe când se ridica, răsturnând-o din poală şi ţinând-o până îşi regăsea echilibrul. Opreşte-te.

— Hmm? murmură Tracy, agăţată de el, jucându-se cu părul de pe pieptul lui şi căutându-i gura cu a ei. Nu fac decât să… savurez.

Don nu putea rezista tracţiunii uşoare a buzelor ei, gustului, căldurii. Scoase un sunet, un geamăt frustrat, şi se mai supuse câteva momente, lungi şi năucitoare, după care se eliberă.

— Tracy, iubito, te rog, nu! Ascultă-mă. N-am niciun mod de a t proteja.

Încercă să-i evite sărutul:

— Nu mi-am adus nimic. Venisem în vizită la tatăl tău! N-am venit… *echipat* să… să…

Ea îi dădu încă o sărutare, înceată şi profundă, cerând şi primind participarea lui deplină. Nu mai putea să respire. Nici să gândească. Abia dacă se mai putea ţine pe picioare.

— O viziune cam îngustă din partea ta, nu-i aşa? murmură Tracy peste câteva momente, zgâriindu-i uşurel pieptul cu unghiile, sub cămaşă.

— La toţi dracii! bombăni el, încercând să se smulgă; nu-l ţinea cu forţa, abia îi atingea pieptul, şi totuşi se simţea legat cu cătuşe de oţel, în şuviţele părului ei mătăsos care i se revărsa peste mâini pe când continua să-i înconjoare capul cu degetele.

— Da, am gândit îngust, gemu. Şi am fost un prost şi… oricum vrei să-mi mai zici, dar asta este şi înseamnă că nu putem, că nu trebuie să mai continuăm, Tracy. Îmi pare rău, fetiţo. Nici nu-ţi pot spune cât de rău îmi pare!

De ce naiba nu se gândise la asta în Port McNeill? Trecuseră prin faţa unei farmacii. *De două ori.* Iar el n-o învrednicise nici cu o privire. Avea altele pe cap. Măi să fie! Nici nu-şi putea închipui o tortură mai cumplită. O apucă de încheieturi, ţinându-i mâinile nemişcate, şi o îndepărtă de sexul său tumefiat. Nu-i venea să creadă! Era nevoit s-o respingă pentru a doua oară în viaţă şi se temea că altă şansă n-avea să i se mai ivească.

Tracy se chinui să-şi elibereze mâna dreaptă din strânsoarea lui, şi fu nevoit să-i dea drumul, ca să n-o doară. Îşi adună forţele, convins că se pregătea să-i tragă un perdaf, dar ea nu făcu decât să introducă mâna în buzunarul stâng de la pieptul bluzei largi pe care o purta, după care o scoase din nou, întinzând-o înaintea lui cu palma în sus.

Le văzu în raza de lumină a lunii. Trei pacheţele de staniol. Privi cu ochi mari, întinse un deget şi le atinse, ca

să se asigure că erau adevărate, le plimbă în loc, parcă pentru a le număra cu precizie.

— Trei? murmură, în parte gâfâind, în parte râzând, lăsându-se la loc în fotoliu, fără vlagă, cu ea cu tot. Iubito, am patruzeci şi unu de ani!

Pe chipul lui Tracy se ivi un zâmbet tainic, de care numai o femeie ar fi fost în stare, şi închise pumnul cu pachetele.

— Mai vedem, spuse şi, ridicându-se, porni cea dintâi spre dormitor.

Don se opri la trei paşi distanţă, cu ochii sclipindu-i în lumina slabă şi silueta uriaşă întunecată. Părea să aştepte ceva, să aştepte ca Tracy să spună sau să facă ceva.

Îşi scoase bluza, lăsând-o să cadă pe jos. Don scoase un sunet pe care nu ştiu cum să-l interpreteze. Îşi dorea să fi avut curajul de a-şi scoate şi cămaşa de noapte, dar dintr-odată o părăsise orice cutezanţă. Nu îndrăznea să se dezgolească în faţa privirii lui contemplative, oricât de puţin ar fi putut să vadă, razele de lună nereuşind să lumineze mai mult decât un colţ al camerei.

O, Doamne! Nu făcuse destul? Nu spusese destul? Nu făcuse un pas gigantic în direcţia lui? Don nu putea să-i iasă în întâmpinare, măcar la jumătatea drumului?

Cu doar câteva ore înainte, îi dăduse de înţeles cu prisosinţă că o dorea, dar acum, când venise, arătând că era mai mult decât dornică, nu făcea decât să stea privind-o. Pe la urechi îi şuiera un sunet ciudat, acoperind până şi bătăile propriei ei inimi, dar senzaţia care o umplea se apropia mai mult de orbire decât de surzenie. Lăsa să i se învolbureze prin minte gânduri înfricoşate, nestânjenite, imagini de un roşu şocant pe un nor negru.

Imagini cu ea însăşi venind la el, prima dată, şi din nou, în noaptea asta. Imagini cu ea cuprinzându-l în braţe. Imagini în care ducea mâna la buzunar, ca să scoată prezervativele.

Fusese cumva prea agresivă?

Sau, poate, modul cum o împinsese, acuzând lipsa de

protecţie, nu fusese decât o tactică de a scăpa de ea?

Oare incontestabila lui reacţie fizică fusese automată, un răspuns instinctiv pe care ar fi preferat să şi-l stăpânească?

Îi venea să plângă. În venea să se strecoare prin crăpătura dintre tăblia patului şi perete. Îi venea să dispară de-acolo ca prin farmec. Deschise gura să spună ceva, orice, dar avea buzele uscate ca pragul, gâtlejul îi înlemnise şi limba i se lipea de cerul gurii.

În acel moment, îşi dădu seama că Don tremura şi mai tare decât ea. Tremura atât de rău, încât îi vedea efectiv genunchii vibrând. Sunetul pe care-l auzea era al respiraţiei lui, şuierând mult prea repede.

— Don…

Întinse o mână spre el. Era mâna în care ţinea prezervativele. Cu un râs întretăiat, se întoarse să le arunce pe noptieră. Când reveni, Don apăruse lângă ea, cu chipul pe jumătate luminat şi ochii sumbri, sub sprâncenele coborâte.

— O, Doamne, spuse el, fără s-o atingă nici acum. În viaţa mea nu mi-a mai fost atât de frică.

Tracy îşi înclină capul pe spate, ca să-l privească.

— De ce?

— De ce? Din cauza ta… din cauză că eşti *tu*. Pentru că vreau să… să mă achit ireproşabil faţă de tine, să-ţi dăruiesc tot ce am mai bun, tot ce poate fi mai perfect în mine, dar te doresc atât de tare încât nu mă pot gândi decât la… decât la… la umilinţa ejaculării premature. Nu… of, fir-aş al naibii, nu-mi vine să cred că am *spus* una ca asta!

Îşi trecu o mână prin păr, mişcarea aruncându-i umbre lugubre peste faţă, în timp ce firele palide de pe antebraţ străluceau.

— La dracu’, Tracy, nu mai am douăzeci şi şase de ani!

Îl privi drept în ochi.

— Nici eu nu mai am şaisprezece. Sau douăzeci şi şase. Am aproape treizeci şi unu, pe lângă cei patruzeci şi

unu ai tăi, şi ca adulţi maturi, cred că va trebui să găsim o cale de a ocoli ciudăţenia asta a noastră reciprocă.

— Reciprocă?

— Da, da. Mă doreşti. Şi totuşi, stai pe loc, speriat că nu vei fi destul de priceput ca să-mi faci plăcere. Şi eu te doresc, dar stau şi mă gândesc că de fapt nu mă placi, fiindcă sunt prea agresivă, venind cu prezervative în camera ta.

Don deschise gura să spună ceva, dar Tracy îşi propti pumnii în şolduri, întrebând:

— Şi? Ce-ai de gând?

Dintr-odată, Don izbucni într-un râs cu hohote. O prinse în braţe, învârtind-o în cerc, apoi o aruncă în mijlocul patului. Încă mai sălta, când îngenunche alături, îi încălecă şoldurile şi-i cuprinse faţa în mâinile lui mari şi calde.

— Am să-ţi arăt ce-am de gând, spuse şi se aplecă să-i cuprindă buzele într-un sărut ce-i dezgolea sufletul.

Gura ei se deschise ca o floare, întâmpindându-i cu limba mângâierile, răspunzându-le. Îl zgârie cu mâinile pe spate, revenind spre pieptarul parţial desfăcut al cămăşii.

— Şi-am să-ţi mai arăt, continuă Don, ridicând un moment capul, ce efect are asupra mea o femeie agresivă, când se numeşte Tracy Maxwell.

În timp ce-şi freca nasul de gâtul ei şi-i muşca uşurel vârfurile umerilor, Tracy termină să-i descheie cămaşa şi începu să-şi plimbe degetele prin părul de pe pieptul lui. Don deveni ţeapăn, când unghiile ei îi atinseră sfârcurile, apoi rămase drept, aşezat peste picioarele ei, în timp ce ea îi apăsa cu palmele muşchii rigizi ai abdomenului.

— Eşti în stare de mai mult decât atât, şopti el.

Cu o clipă întârziere, Tracy deschise ochii:

— Ce?

Buimăcită cum era, i-ar fi fost cu neputinţă să-i ghicească gândurile.

Îi văzu dinţii lucind, când zâmbi:

— Vreau să fii agresivă. Atinge-mă, Tracy. Bucură-te de mine la fel cum vreau şi eu să mă bucur de tine.

Tracy inspiră adânc şi începu să bâjbâie la catarama curelei. Încheietoarea pantalonilor i se desfăcu singură, fermoarul lunecând până la jumătate, unde îl opri relieful uriaş al sexului. Îşi strecură mâinile pe după şalele lui, în blugi, spre elasticul chiloţilor bikini, desfătându-se cu senzaţia mătăsoasă a pielii, cu puterea muşchilor de sub mâinile ei, în timp ce-i trăgea în jos peste fese.

Respiraţia lui răsună hârâit, prelung:

— Daaa…

Iar Tracy îşi încovoie degetele, înfigându-i uşor unghiile în piele.

Don se aplecă din nou peste ea, împingând în lături breteaua subţire a cămăşii de noapte, pe când ţepii bărbii îi frecau aspru pielea, urmărind relieful părţii de sus a sânilor. Tracy se arcui spre el, cu un geamăt slab, iar Don îi coborî în lungul braţelor ambele bretele. În timp ce se elibera din ele, un sân îi fu capturat de gura lui, fierbinte, umedă, puternică. Ţipă şi căzu cu spatele pe pernă, cuprinzându-i în mâini chipul în timp ce el sugea cu sete.

Îşi schimbă poziţia, împingându-şi un genunchi între ai ei, despărţindu-i picioarele şi ridicându-i poala cămăşii de noapte până se strânse doar ca o fâşie de bumbac pe mijloc. Mâinile lui o explorau, cu degete puternice şi sigure, atingerea trezind plăceri nebănuite. Gura le urma, lăsând-o sufocată după dogoarea trecerii.

Îi smulse cămaşa de pe umeri, în lungul braţelor, iar Don o lepădă de pe dânsul.

— Culcă-te peste mine, murmură ea, după care, când pieptul lui îi apăsă sânii, scoase un geamăt uşor, ca un suspin: o, Doamne… Don! Nu mai suport! se plânse, frecându-i cu picioarele materialul blugilor. Te doresc prea tare!

Ardea toată. În adâncurie făpturii ei, pulsa fierbinte, lichefiată, jinduitoare. Don se rostogoli pe o parte, îşi trecu unghiile peste pântecul ei, apoi îşi strecură două degete între buclele umede dintre picioare. Tracy se ridică în întâmpinarea lui, aruncându-şi capul dintr-o parte în alta, în timp ce el luneca prin umezeala caldă.

— O, mai repede, te rog grăbeşte-te… îl imploră, dar el, nici gând. Cu mâna o mângâia spre planuri tot mai înalte ale extazului, iar cu gura îi absorbea sânul. Tracy ştia că mai avea câteva secunde până la orgasm. Ca şi cum ar fi înţeles şi el, încetini iuţeala ascensiunii, coborând-o la un nivel de voluptate mai suportabil.

Când aproape îşi regăsi controlul respiraţiei, îi auzi ţiuitul fermoarului, iar bărbăţia lui sări eliberată. Îl cuprinse cu mâna, strângând uşor, îndrăgind senzaţia de oţel învăluit în catifea, apucându-l şi în căuşul celeilalte mâini. Respiraţia lui se întretăie într-un icnet ascuţit, după care slobozi un geamăt de plăcere. Tracy se ridică în şezut, înclinându-l pe spate, şi se aplecă peste pieptul lui, găsind cu gura un sfârc, pentru a-l muşca delicat. Se boţi întărit sub limba ei, în timp ce trunchiul fierbinte pulsa în strânsoarea mâinii.

Apoi, trântindu-şi şi el mâna peste a ei, Don i-o opri şi o culcă la loc, întinzându-se pe deasupra pentru a ajunge la noptieră. Rupse cu dinţii plicul prezervativului, iar Tracy îşi eliberă o mână ca să-l ajute.

— Vino-aici, murmură el, trăgând-o în braţe şi răsucindu-se, până ajunse deasupra ei cât era de lung. Îşi lăsă în coate greutatea trupului, cu mâinile pe lângă capul ei, şi iarăşi îi cotropi gura. Tracy îşi despărţi picioarele, cuprinzându-l, mângâindu-i spinarea, fesele, şoldurile, după care începură să se mişte spasmodic, instinctiv. Tracy se ridică sub greutatea lui, se potrivi mai bine şi îl luă într-însa.

— Încet, iubito, şopti el dar, când i se deschise, înălţându-se din nou, cu unghiile înfipte în piele, numai pentru încetineală nu mai avură răbdare, niciunul dintre ei. Cu un geamăt, o pătrunse complet. Cu un strigăt de bucurie, Tracy îl primi.

Don se retrase, apoi se repezi iarăşi, mai adânc, ridicând-o şi mai sus. Tracy îşi legăna şoldurile în calea impulsurilor lui, agăţându-se de el. Împreună, creau un ritm care-i prindea pe amândoi, îi purtau în afara lor înşile, îi înălţa tot mai sus până când tot ceea ce era ea, tot ce era

sau fusese el, se metamorfoză şi se coagulă într-un singur punct de lumină strălucitoare. Se sfărâmă, se revărsă şi se risipi scânteietor peste ei, ca o ploaie tăcută de diamante în noapte.

Capitolul nouă

Tracy râse încetişor, lângă umărul lui Don. Ridică o mână, lăsând-o să cadă pe pieptul lui.

— Sunt o cârpă, spuse ea.

Don întoarse capul:

— Jucăm şarade, sau ce?

Glasul îi era la fel de îngreunat ca al ei, luptând cu somnul.

Tracy încercă să ridice capul, dar muşchii refuzară s-o asculte.

— Cred că „ce”, murmură ea. Dar mă gândeam, cu frica ta de Con, poate ar fi bine să mă întorc la mine în pat cât mai curând, aşa, cam în trei secunde, până nu adorm.

Chicotind, Don îi sărută lobul urechii.

— Ba nici să nu te gândeşti, protestă ea. Ajută-mă să ies de-aici, împinge-mă de la spate, sau vezi tu.

Don se întoarse spre ea, cuprinzând-o cu braţele pe după mijloc.

— Vezi? Te ajut. Te împing jos din pat. Da şi eu sunt moale ca o crăpă, aşa că nu prea le am pe-astea cu împinsul.

Tracy se cuibări lângă el.

— Mmm-hmm… avem alte talente.

Se trezi pe jumătate, când îl simţi îndepărtându-se, încercă să deschidă ochii când îl auzi ciocnindu-se de scrin, apoi auzi uşa de la baie închizându-se. Se strădui din răsputeri să se pregătească pentru a se scula şi a-şi lua rămas bun de la el, când revenea la culcare, dar efortul era peste puterile ei. Doar un minut să se mai odihnească, şi pe urmă o făcea şi pe asta.

Când îl simţi ridicându-i şoldurile şi trăgând de pe ea cămaşa de noapte mototolită, reuşi să deschidă ochii,

scoţând un sunet nearticulat. Don îi închise pleoapele la loc, mângâietor, cu vârfurile degetelor, spunând doar atât:

— Şşşş…

Apoi se strecură lângă ea, trăgând cearşaful peste amândoi, iar Tracy nu mai putu decât să ofteze, renunţând la orice efort.

Ce-ar fi putut să facă, din moment ce o imobilizase cu un braţ şi un picior? N-avea putere să i se opună.

Căldura de cuptor a trupului său părea s-o înconjoare, şi ultimele vestigii ale conştiinţei i se risipiră.

Don o urmă în câteva secunde, dar se trezi primul, dezorientat un moment, până inhală şi simţi mirosul părului ei. Zâmbi, inspirând adânc, şi aproape aţipi din nou, dar undeva afară o pasăre dădea deşteptarea.

Deschise ochii, năpădit de amintiri. Se ridică în capul oaselor. Eric! Telefonul, aflat acum pe noptieră, nu sunase în timpul nopţii. Nicio veste, îşi spuse el – asta trebuia să însemne că veştile erau bune. Şi avea să sune curând. Îl privi lung, parcă impunându-i s-o facă. Trebuia. Era o nouă zi. Marţea cu noroc. Ziua când urma să fie găsit Eric.

Se rezemă cu spatele de lemnul răcoros al tăbliei de la căpătâiul patului, concentrat asupra unei imagini cu Eric ridicând receptorul unui telefon şi formând numărul staţiunii B.I.O. Research, pe care Don i-l dăduse înainte de plecare; nu pleca nicăieri fără a se asigura că Eric îl putea găsi cu uşurinţă. Îşi formă o imagine cu telefonul sunând, cu el însuşi ridicând receptorul şi răspunzând, şi continuă să se concentreze până când i se întipări adânc în minte. Avea să se adeverească. În curând.

Lângă el, Tracy se mişcă şi strânse pleoapele, când o rază de soare se strecură prin spaţiul dintre perdele, luminându-i oblic faţa. Fără a se trezi, îşi mută capul ca să nu-i cadă lumina direct pe pleoape, rămânând pe spate, cu membrele desfăcute. Soarele arunca o umbră armonioasă, curbura unui sân şi a umărului, pe piciorul lui Don. Mâna ei, la fel ce moale ca înainte de a adormi, îi căzu pe partea de jos a abdomenului, trezind imediat impulsuri îngrijorătoare.

Lăsându-se să lunece la loc în pat, Don îi ridică mâna, punând-o în altă poziţie. Tracy se întoarse pe cealaltă parte, cu cearşaful adunat în adâncitura taliei. Degetele lui se strecurară dedesubt, de-a lungul curbei graţioase a şoldului, pentru a petrece câteva momente îndelungate de plăcere cu rememorarea evenimentelor din noaptea trecută: atingerile dulci, iscoditoare, generozitatea ei darnică, strânsoarea şi căldura, modul cum îi răspunsese, unduindu-se în jurul lui.

O dorea din nou – rău o mai dorea. Oftă.

Ca s-o scutească de orice situaţie jenantă, indiferent câtă cutezanţă afişase prin hotărârea de a veni noaptea la el, Don ştia că trebuia s-o trezească şi s-o trimită în casă înainte de a se trezi Con.

Avea s-o facă, într-un minut…

Rămase rezemat în cot lângă ea, privind-o cum dormea, văzând cum i se ridicau şi coborau sânii, observând cum respiraţia ei mişca o şuviţă de păr care-i căzuse peste nas. Oare gâdilatul acesteia avea s-o trezească? Dacă o gâdila el, s-ar fi trezit? Şi urma să se scoale veselă sau ursuză? Tânjea să afle răspunsul.

Dacă era arţăgoasă, avea să o aducă o cafea, lăsând-o să-şi regăsească treptat voia bună. Dacă era la fel de voioasă precum corul matinal al păsărilor din dreptul ferestrei, urma s-o răstoarne în cearşaful învălmăşit, pentru a gusta împreună buna dispoziţie.

Tracy, caldă şi mărinimoasă în timpul nopţii, fusese o vrajă. Tracy dimineaţa putea să fie mai mult decât magică. Şi de ce nu?

Spusese despre Con că rareori se deştepta înainte de ora nouă, nu-i aşa? Asta însemna că mai aveau două ore pentru a o duce pe Tracy înapoi acasă, în patul ei, la adăpost. Putea s-o ducă acolo chiar acum şi… Nu. Prefera să rămână unde era.

Doamne, drăguţă mai arăta în patul lui.

Părul i se răsfirase pe pernă, răvăşit în jurul feţei, lăsându-l să vadă doar o parte din obrazul îmbujorat, buza de jos bosumflată şi vârful nasului. Stătea cu antebraţele

încrucişate protector peste piept şi mâinile încleştate de braţe.

Zâmbi, întrebându-se cât ar fi durat această defensivă a ei dacă o supunea unui asediu hotărât.

Un atac în zorii zilei…

Trăgându-se mai aproape de ea, începu o misiune de recunoaştere, strecurându-şi degetele în explorare, printre braţ şi coaste. Tracy îşi lăsă braţul să cadă şi se mută cu spatele pe pieptul lui Don, frecându-şi fundul de partea de jos a pântecelui său. Nu-şi putu reprima reacţia, dar încercă să n-o ia în seamă, în timp ce-şi lăsa degetele să înainteze, urcând împrejurul unei coline tari şi calde.

Când drumul său prudent, ocolit, ajunse pe vârf, descoperi o santinelă somnoroasă. O atinse, iar straja se trezi, ridicându-se dreaptă, în gardă. Satisfăcut, o lăsă să-şi vadă de consemnul său şi, pe îndelete, porni să exploreze spre sud, peste curbura stomacului, simţind muşchii care vibrau şi se unduiau sub blândul lui asalt. Până acum, nu declanşase niciun contraatac serios.

Când începu incursiunea în josul coapsei, Tracy se foi şi întinse piciorul. Şi-l întinse şi el, pentru a se potrivi cu mişcarea ei, respirând şuierător când simţi pielea ca satinul alunecând peste a sa, jocul feselor încordate ce-l apăsau.

Îşi desfăcu mâna peste pubisul ei, fără a se mai mişca, doar… stând, şi o simţi fremătând iarăşi, frecându-se de el, tulburându-l enorm. Dar surâse, căci ştia că şi el o tulbura, fie şi abia simţit.

Până acum. Avea de gând s-o tulbure mult mai tare, nu peste multă vreme.

Îi provoca oare un vis erotic?

Apăsă uşor, descriind mici mişcări circulare cu palma.

Pelvisul ei se înclină, iar ritmul respiraţiei se schimbă. Făcând mâna căuş, îşi strecură două degete în locul cald dintre coapsele ei. Şoldurile se repeziră înainte, ridicându-se în întâmpinarea mângâierii, apoi se rotiră înapoi, pentru a începe o mângâiere unică, numai a lor,

exact acolo unde avea nevoie să fie atins în acel moment. Şi totuşi, nu se putea abţine să-i smulgă aceleaşi răspunsuri, nu se putea stăpâni mai mult decât să se împotrivească imboldului de a se îndepărta încet de ea, pentru a-i simţi trupul urmându-l pe al lui până în centrul patului. Se dezlipi de ea, cu excepţia acelei mâini strânse căuş, iar ea se smuci înapoi, exact aşa cum sperase, cu părul lunecându-i de pe nas şi obraz spre a se aduna într-un lac închis la culoare pe umăr, câteva fire doar rămânând agăţate în gene.

Săltându-se într-un cot, Don descoperi că soldăţelul cel şiret era încă la datorie, însoţit de un altul, întocmai ca el, pe piscul unui deal vecin, la fel de vigilent. Întrucât cei doi erau gata să dea alarma, sosise momentul fie să-i scoată din luptă, fie să-i atragă de partea lui.

Se aplecă şi-şi coborî gura peste unul dintre ei, iar pe celălalt îl îngropă sub palmă. Imediat, ştiu de partea cui erau. Mari pişicheri, băieţaşii ăia doi.

În timp ce gura lui Don se potrivea fierbinte peste vârful sânului, Tracy nu-şi mai putu stăpâni un geamăt slab de plăcere, deşi ar fi preferat să se mai prefacă mult, mult timp, că dormea. Era cel mai fermecător mod de a fi trezită.

Deschise ochii şi văzu un cap auriu-brunat aplecat peste ea, îi simţi vrăjitoria gurii active, a limbii sâcâitoare. Îi mângâie părul cu o mână, savurând sub palmă textura aspră şi totuşi mătăsoasă între degete. Inspiră tremurător şi-i urmări conturul urechii, apoi linia dură şi neascuţită a maxilarului.

— Don… murmură ea şi, o secundă, gura lui trase mai tare. O străbătu un fior adânc şi-i mai scăpă un mic geamăt.

Don înălţă capul, cu buzele sclipind umede şi ochii albaştri-senzuali, blânzi, înapoia genelor cu vârfuri aurii.

— Iartă-mă, spuse el. Te-am trezit? Să te las să adormi la loc?

— Nu te opri, numai pentru mine, se întinse ea, zbătându-se încet. Mai ales dacă te distrezi bine.

— A, de distrat mă distrez, nici vorbă.

Ridică o mână spre fruntea ei, pentru a-i da la o parte părul care-i acoperea pe jumătate ochiul stâng, şi-i zâmbi, aplecându-se mai aproape.

Tracy îi depuse un sărut pe bărbie şi, când Don vru să-i răspundă asemenea, întoarse capul, ţinându-l la distanţă:

— Nu! N-ai voie să mă săruţi.

Don îi frecă pielea sensibilă de sub ureche, cu nasul:

— De ce? Adu-ţi aminte, ăsta-i cel mai potrivit mod de a spune bună dimineaţa.

— Îmi miroase răsuflarea mai urât decât a unei balene.

— Ba aici nu-ţi miroase deloc, murmură el, coborând cu muşcături mărunte spre sânul ei; o sărută, supse, apoi muşcă uşor, făcând-o să se zvârcolească. Stai cuminte, o temperă. Îmi strici jocul.

Tracy se agăţă de tăblia patului, pentru a se ridica pe jumătate.

— Care joc?

O culcă la loc.

— Mă jucam de-a armata.

Şi începu să-i explice amănunţit, cu gesturi şi demonstraţii, cum se juca el de-a armata, găsind cărări secrete dintr-un loc în altul, târându-se cu grijă pe coline, ca să vadă ce aveau în vârf. Când ajunse la felul cum îl atrăsese de partea lui pe primul dintre cei doi soldaţi din gardă, Tracy gâfâia, cu răsuflarea tăiată. Don se apucă să-i arate cât de uşor îl convinsese şi pe celălalt.

— Mmm, făcu el, nici aici nu miroase a respiraţie de balenă.

După câteva momente, timp în care Tracy se zbătu şi mai mult, înălţă capul şi zâmbi:

— Oricum, chiar dacă ai respiraţie de balenă – lucru de care mă îndoiesc serios – ţine minte că la fel e şi a mea.

Îl privi prin părul încâlcit care-i acoperea din nou ochii.

— Crezi că s-ar anula reciproc?

— Cred că, după primele câteva secunde, niciunul dintre noi nu va mai observa.

Spre uimirea ei, avea dreptate.

Peste câteva momente, Tracy spuse:

— Se pot juca şi fetele de-a soldaţii?

— Nicio şansă, clătină Don din cap. Ăsta e un joc strict de băieţi.

— Atunci, surâse ea, poate-am să mă joc în schimb de-a marinarii.

Tonul ei jucăuş îl făcu să zâmbească strengăreşte:

— Zău? Şi cum te joci tu de-a marinarii?

Tracy scoase un *uuu-aaa, uuu-aaa, uuu-aaa!* dezgustător, apoi comandă:

— Imersiune!

Şi se scufundă cu submarinul sub pătură. Don scoase un mic ţipăt, urmat de un geamăt, şi căzu pe spate, aruncând acoperământul tocmai la timp pentru a o auzi cum murmura:

— Ooo… ia te uită! S-a trezit inamicul! Toată lumea la torpile!

* * *

Don ridică mâna, apoi o lăsă să-i cadă pe piept, moale.

— Sunt o cârpă, spuse, cu o privire vicleană, îngâmfată şi complet satisfăcută.

Zâmbind, Tracy se săltă în capul oaselor, gata să-şi coboare picioarele din pat.

— Ba bine că nu, replică ea. Nu uita, am mai ascultat odată vorba asta, te-am crezut, am lăsat garda jos, am adormit – şi uite ce mi s-a-ntâmplat.

Don se rezemă într-un cot, înhăţând-o într-o clipă, pentru a o ţintui cu spatele de saltea, şi-şi strecură un picior între ale ei. Sărută cele două „gărzi” până când reveniră la datorie, sau poate de partea lui, şi spuse:

— Ei, haide! În caz că n-ai observat, au trecut vreo şase ore de când am fost prima dată moleşiţi amândoi ca

nişte cârpe. De-atunci, am dormit bine şi am avut parte de-o deşteptare nemaipomenită. De data asta, starea de cârpă nu va mai dura multă vreme. Stai pe-aproape, puştoaico, şi-am să ţi-o dovedesc.

— Oho, deci acum ne-a venit cheful să „dovedim" fel de fel de chestii, nu? îşi înlănţui Tracy mâinile pe după capul lui, zâmbind. Credeam că numărul patruzeci şi unu îţi creează probleme. Ţţ, ţţ, ţţ. Ejaculare prematură, vezi să nu!

Don roşi, ceea ce lui Tracy îi plăcu nespus. *Roşise.* Şi-şi îngropă faţa între sânii ei, cu respiraţia fierbinte şi glasul vibrându-i prin oase:

— Mamă! Altă prostie mai mare n-am găsit să spun! Am ştiut, cred, că era evident că n-aveam grija impotenţei, aşa că m-am concentrat asupra următoarei nenorociri.

Înălţă capul.

— Şi nu mai râde de mine.

Se mişcă insinuant lângă ea, cu ochii întunecaţi şi misterioşi, iar Tracy se opri din râs.

— Azi, continuă el, mă simt de douăzeci şi şase de ani. Poate chiar de şaptesprezece.

Tracy îndoi un genunchi, frecându-şi partea interioară a coapsei de şoldul lui.

— Iar eu mă simt de şaişpe.

Îngenunchind între picioarele sale, Don îşi trase mâinile în josul trupului ei, cu chipul vesel devenindu-i dintr-odată serios.

— Ba, pentru mine, deloc, spuse, încercuindu-i un moment talia, înainte ca mâinile să i se ridice pentru a-i cuprinde sânii. Pentru mine, eşti femeia care crezuseşi că erai atunci, iar eu ştiam că aveai să devii, cu timpul.

Se aplecă şi-i sărută gura, apoi sânii, şi stomacul, ca într-o acoladă.

— Femeia de acum.

Tracy se cutremură. În braţele lui, devenise finalmente acea femeie, cea în care şi ea ştiuse că era capabilă să se transforme, fără a o fi făcut niciodată.

Îi mângâie cu palmele spatele, talia, şoldurile zvelte,

apoi şi le aduse în faţă, până îi captură bărbăţia. Don se ridică din nou, îngenunchind mândru peste ea, pentru a o lăsa să-l mângâie şi să-l admire.

Când îi văzu privirea lunecând lateral spre noptieră, zâmbi:

— E-n regulă. A mai rămas unul.

— Unul, fu ea de acord, întinzând mâna spre pliculeţ şi deschizându-l; cu tandreţe şi o chinuitoare încetineală, i-l aplică. Cu condiţia să-ţi dai seama că asta-i tot ce stă între noi şi abstinenţă.

Pieptul lui se înălţă şi coborî la loc, rapid.

— Cred, spuse, cu vocea îngroşată, că în foarte scurt timp am să mă simt de nouăzeci şi unu de ani, aşa că n-o să mai prea conteze.

Zâmbind, Tracy îl trase spre ea:

— Pe pariu?

O sărută îndelung, înainte de a-şi înălţa capul să spună:

— Atunci, cred că va trebui să mai facem un drum până la Port McNeill.

Închise ochii şi o sărută din nou. După care tăcură amândoi.

Undeva, nu departe, o orcă expiră, lansând un sunet prelung, sibilant, prin văzduh. Tracy sărută umărul cald, cu miros de bărbat, al lui Don, mângâindu-i ţepii arămii de pe bărbie, surprinzător de moi. Don zâmbi în somn.

Fără zgomot, Tracy coborî din pat şi ieşi pe vârfuri din cameră, trăgându-şi din mers bluza pe ea. Nu era sigură unde-i ajunsese cămaşa de noapte, dar nu conta. Putea s-o ia mai târziu. Între timp, avea o treabă de făcut, iar timpul trecea secundă cu secundă.

În plus, dacă stătea acolo, probabil l-ar fi trezit pe Don, şi cu cât îl lăsa să doarmă mai mult, cu atât îi rămânea mai puţin timp ca să-şi facă griji pentru Eric, înainte de apariţia băiatului.

În mai puţin de zece minute făcu duş şi se îmbrăcă, şi într-un interval probabil dublu se certă cu Con pe tema

micului dejun. Căzu la un compromis, luând o gustare pregătită de Con şi îndesând-o în geantă, odată cu restul echipamentelor.

După o traversare rapidă a Strâmtorii Johnstone, încetini, când ajunse la destinaţie. Ca om de ştiinţă într-un centru de cercetări recunoscut, avea acces în rezervaţia sălbatică. Coborî o ancoră de la prova şi, după ce o prinse bine, opri motorul, continuând să se legene pe valuri în tăcere, numai cu şipotul valurilor pe sub fundul plat al bărcii şi susurul lor pe lângă margini.

Numărul balenelor reunite o înştiinţă că plajele de frecat erau folosite, dar rămase pe loc, ca să nu deranjeze animalele.

Pe Tracy o interesa să încerce a descoperi dacă nu existau anumite expresii folosite între balenele care părăseau plaja şi cele ce veneau să le ia locul.

Cu acest gând, coborî un hidrofon peste bord, acordându-l pentru conversaţiile care puteau avea loc lângă ţărm. Se auzeau puţine sporovăieli între balene, dar puse în funcţiune magnetofonul şi se rezemă de spătarul banchetei, plutind în deriva propriilor ei gânduri, a amintirilor, a plăcerii din noaptea trecută, în contrast cu amarul celei dinainte. Cum se putea schimba atât de radical viaţa cuiva, într-un interval de numai douăzeci şi patru de ore?

Dar… în pofida celor întâmplate între ea şi Don, oare chiar i se schimbase atât de mult viaţa? Nu luase nicio hotărâre, nu vorbise despre niciun angajament. Şi nici el n-o făcuse.

Încă nici nu ştia măcar ce-ar fi putut face în legătură cu anularea subvenţiei. În primul şi-n primul rând, era membru în consiliul director al Meteor Foundation, loial celorlalţi directori şi sponsorilor. Dacă ajungea la concluzia că nu putea schimba într-un mod moral situaţia subvenţiei fără a-i minţi, n-avea s-o facă. Iar în oricare alt mod, Tracy n-o dorea.

Era vorba de acel puternic cod etic pe care i-l cunoscuse dintotdeauna, acea onestitiate pe care ea însăşi

se gândise să mizeze, când aflase că urma să se întoarcă. Ştia că nu se schimbase. Oare l-ar fi iubit la fel de mult, dacă se schimba?

Se îndreptă brusc de spate. *Iubire?* Nu voise să lase acest cuvânt să i se strecoare în gânduri, necum să-şi mai şi croiască drum până în însăşi urzeala făpturii ei.

Îl iubea, sau doar se îndrăgostise din nou? Fusese vreodată îndrăgostită de el, ori era doar o slăbiciune, ivită din inocenţa adolescenţei, adormită apoi şi redeşteptată la viaţă de întoarcerea lui?

Clătină din cap. În adâncul ei, ştia că nu încăpea nicio îndoială. Îl iubea. Nu-i folosea la nimic să-şi spună că era prea devreme, că aşa ceva nu se putea întâmpla în patru zile. Se *întâmpla*, fiindcă se mai *întâmplase*.

Iar acum, se punea întrebarea: dacă-l iubea, n-ar fi trebuit şi să poată avea încredere în el? O auzea, îi înţelegea importanţa, dar răspunsul nu părea să se găsească nicăieri prin apropiere.

Şi nici balenele. În timp ce ea stătuse cufundată în gânduri, balenele se mutasră, vocalizările lor scăzând doar ca o muzică slabă şi ireală, pe care hidrofonul ei nu prea modern o capta cu mare dificultate.

Între timp, briza începuse să se înteţească, iar valurile creşteau, chiar şi în spaţiul apărat din Robson Bight. Curios, cât de uşor îi era să ridice ancora şi să pornească, nu pe urmele balenelor plecate, ci înapoi spre casă. Spre Don. Şi spre ceea ce le rezerva restul zilei. Şi noaptea următoare.

Recuperase camera pe care o instalaseră într-o poziţie strategică, în ajun, cu speranţa că pe bandă se înregistraseră unele imagini cu adevărat spectaculoase, când îi veni o idee.

Asta-i tot ce stă între noi şi abstinenţă, spusese, şi era adevărat. Oare Don s-o fi dus să… Nu. Trebuia să stea lângă telefon. Probabil că nici măcar nu-i trecuse prin minte. Ceea ce însemna că de ea depindea totul. Înghiţi în sec, şocată şi nevenindu-i să creadă aversiunea pe care o simţea, jena pe care considera că ar fi trebuit s-o lase de

mult în urmă. Era ridicol. Sigur că o putea face. Doar era femeie în toată firea. Şi ce dacă oraşul era mic, magazinul şi mai mic, şi o cunoştea toată lumea? râse de sine însăşi, trecând de intrarea în Robson Bight, şi acceleră.

Gonea spre Sointula, pe o mare agitată, când auzi un apel pârâind printre paraziţii aparatului de radio V.H.F.

— Salut, Tracy! Tu eşti aia care aleargă spre nord-est, în faţa mea? o întrebă un glas, după ce comutară pe altă bandă decât cea pentru cazuri de urgenţă.

Îl cunoştea pe Pete de ani de zile. Avea o companie de supraveghere a balenelor, lângă Telegraph Cove. Se întoarse şi văzu, la opt sute de metri în urmă, una dintre şalupele sale de rond, aşa că îi confirmă poziţia relativă.

— Am aici un puşti cu rău de mare care zice că are întâlnire cu cineva, la tine, continuă Pete. Vrei să mă scuteşti de-un drum?

— Dumnezeule! îl cheamă Eric?

Încă dinainte de a fi auzit răspunsul afirmativ, trase cu putere de volan, în plină viteză, fără să-i pese de stropii care săreau peste bord, cotind să se întoarcă spre cealaltă barcă.

Peste câteva minute, cu Eric la bord, puse Zodiac-ul pe viteză de croazieră şi porni.

Eric… viu şi nevătămat. Don strânse cu putere trupul ciolănos al fiului său, simţindu-i fiorii, simţind tremurul suspinelor pe care băiatul încerca să şi le stăpânească.

— E-n regulă, fiule, spuse el, atingându-i cu buzele fruntea peste măsură de înfierbântată. Acum eşti în siguranţă. Ai ajuns. Suntem împreună.

Nu voia, dar trebuia să-l întrebe:

— Nimeni nu ţi-a… N-ai păţit nimic? În niciun fel?

— Nu. Şi lasă-mă jos, pot să merg şi singur, horcăi Eric, dar Don observă că nu se zbătea, nu încerca să insiste.

— Ţi-e rău, spuse el.

Capul lui Eric i se clătină pe umăr.

— Rău de mare, atâta. Barca aia nu înceta *o clipă* să

se clatine. Nici măcar noaptea.

Noaptea? Răspunsul lui Eric ridica întrebări mai multe decât cele pe care le lămurea.

— În curând ai să te simţi mai bine, spuse Don, deşi nu avea de unde şti dacă aşa era. Pielea lui Eric, lipită de a sa, când îşi lăsă obrazul pe fruntea băiatului, ardea ca focul. Unde fusese? de cât timp se simţea rău? Ce altceva i se mai întâmplase? Nu voia să se gândească la asta. Indiferent prin ce trecuse, fiul său era viu. De celelalte se puteau ocupa mai târziu.

O urmă pe Con în casă, până într-un dormitor, unde bătrâna trase cuvertura, făcându-i loc să-şi depună fiul pe pat. Con îi scoase geaca, apoi dădu să-l apuce de poalele cămăşii, dar Eric îşi strânse pieptul în braţe:

— Doar n-ai de gând să mă dezbraci!

— Ha! Doar nu crezi c-ai ceva ce nu mai văzui la viaţa mea? replică bătrâna, dar îi respectă demnitatea, punându-i doar o mână pe frunte. Şezi culcat, îi spuse. Ai febră.

Don văzu bărbia lui Eric repezindu-se înainte şi-l apăsă uşor pe umăr:

— Ea e Con. Pe-aici, toată lumea o ascultă, aşa că e mai bine s-o faci şi tu.

— Că bine zice, spuse Con. Să-l asculţi pe tăticu-tău. Are destulă minte ca să-mi ştie de frică.

Eric încercă din nou să se ridice în capul oaselor.

— Tatălui meu nu-i e frică de nimeni, şi nici mie.

— Sigur că nu ţi-e, încuviinţă Don, descălţându-l de pantofi; avea ciorapii umezi; îi scoase şi pe ei, începând să-i frece între palme picioarele mari şi osoase. Fiindcă n-o cunoşti pe Con. Ai încredere-n ce-ţi spun, amice. Teme-te de ea. Nu ştie de glumă.

Eric încercă să râdă, dar ochii i se umplură de lacrimi, în timp ce bărbia începea să-i tremure. Văzu, însă, privirea încruntată, chipurile cu asprime, a lui Con, şi-şi înghiţi lacrimile. Dintr-odată, femeia îi ciufuli părul, zâmbind.

— Merg să-ţi aduc o bere de ghimbir, frăţie. Asta-i

delicioasă-ntotdeauna când simţi că-ţi verşi maţele.

Don dădu din cap:

— Îţi mulţumesc, Con. Cred că ne-ar prinde bine.

În clipa în bătrâna ieşi, Eric abandonă orice încercare de bărbăţie.

— Îmi pare-aşa de rău, tată, se ridică el, bolborosind la pieptul lui Don. Da parc-am înnebunit, când mama s-a răzgândit aşa în ultima clipă şi-a zis că nu pot veni cu tine. Ştiu că a fost o prostie să fug. Ştiu că te-ai supărat, dar n-am vrut să sperii pe nimeni. Credeam că nici n-avea să-i dea prin minte că nu mai eram cu alde Cooper, până ajungeam aici. Şi pe urmă, m-am gândit că tu aveai să-i dai telefon şi se rezolva totul.

— Bine, bine, nu te repezi. Nu-s supărat. Poate am să mă supăr mai târziu, dar acum mă bucur că n-ai păţit nimic.

Îl strânse în braţe, masându-i spatele ca pe vremea când era mic, până când plânsul păru să i se liniştească. Atunci îl culcă la loc pe perne, îi scoase jeanşii umezi şi îl acoperi cu pătura, ştergându-i lacrimile cu un colţ al cearşafului. Eric întoarse capul, ruşinat.

— Putem discuta totul mai târziu, continuă Don. Acum odihneşte-te.

Îi netezi de pe frunte părul transpirat, apoi ridică privirea, când Con intră cu un pahar de bere. Îl ajută pe Eric să se ridice şi i-l ţinu la gură în timp ce băiatul bea cu sete, după care se culcă la loc.

— Tracy a chemat doctorul. E pe drum, anunţă încet Con.

— N-am nevoie de niciun doctor! se tângui Eric, ca un copil de patru ani, nu de paisprezece.

Don încercă să-l calmeze, în timp ce o binecuvânta în sinea lui pe Tracy. Intuiţia ei nu dădea greş niciodată.

— Fiule, eşti bolnav.

— Am rău de mare. Ţi-am mai spus o dată. Barca aia nu stătea o clipă locului, tot sus, jos, sus, jos, încontinuu, şi noaptea, când mă-nchidea în dulapul ăla, era groaznic!

Dădu la o parte mâinile lui Don, chinuindu-se să se

salte în şezut.

Îl închidea într-un dulap? Don îşi privi lung fiul, strângându-l cu mâinile de umeri, dar Eric i le înlătură.

— Tre' s-o sun pe mama! îl privi el rugător. Tată, trebuie să mă crezi! Nici n-am *ştiut*, până azi, c-a aflat că nu eram în camping. N-am ştiut că mă căuta poliţia, nici că voi vă făceaţi griji pentru mine. În veci nu ţi-aş fi făcut una ca asta. Pe bune. Te rog, trebuie s-o convingi să mă creadă. Băi nenică! O să mă *omoare!*

— Eric, am şi sunat-o, în clipa când Tracy a anunţat-o pe Con prin radio că te avea la bordul bărcii. Ai încredere-n mine, mama ta n-o să te omoare. Şi-acum, culcă-te.

Îşi dădea seama că lui Eric îi era mai uşor să cedeze, fiindcă se întinse fără alte discuţii, închizând ochii, cu genele negre pe pielea păstoasă. Don îl privi cum înghiţea convulsiv de câteva ori, bănuind că încăperea continua să se clatine, pentru el, la fel de rău ca ambarcaţiunea cu care venise. Ce ambarcaţiune? Cât timp durase? Cu cine? Şi de ce fusese închis într-un dulap?

Întrebările i se rostogoleau prin minte, în timp ce privea chipul lui Eric, văzându-l cum aţipea uşor. Unde naiba era medicul ăla? Cât îi trebuia ca să ajungă? Cum puteau nişte oameni civilizaţi să trăiască într-o asemenea izolare, cu cel mai apropiat spital la kilometri întregi distanţă şi complet inaccesibil altfel decât pe apă?

Eric gemu în somn şi tuşi, cu un sunet gros, scrâşnit, care-i zgudui coastele. Don îşi împărţea atenţia între fiul său şi porţiunea de apă pustie vizibilă prin fereastră. Tot timpul, stătea cu urechile ciulite să audă un zgomot de şalupă apropiindu-se.

În schimb, apăru un hidroavion, care dădu ocol golfului şi ameriză. Văzu un ofiţer R.C.M.P. în uniformă păşind pe ponton, în timp ce Tracy ţinea aripa avionului, după care ofiţerul ajută să coboare un bărbat cu o geantă neagră.

Tracy tăie calea poliţistului, cu mâinile în şolduri, dar acesta o dădu la o parte, făcându-i loc medicului, care porni în fugă spre casă. Eric tuşi din nou, iar Don întoarse

capul spre el.

— E bolnav, spuse Tracy, păşind între poliţist şi rampă. Nu-l puteţi aresta. Şi-n plus, e doar un copil, chit că a trecut sau nu ilegal graniţa.

— Uşurel, domnişoară Maxwell, o trase poliţistul deoparte, pentru ca doctorul să poată trece. Nu vreau decât să vorbesc cu băiatul. Dacă cineva are încurcături – în afară de relaţia tânărului Eric cu părinţii lui – e barcagiul care l-a trecut frontiera, pentru ca apoi să-l lase la Telegraph Cove. Dar, credeţi-mă, nu arestez copiii decât dacă e absolută nevoie. Deci, atâta vreme cât acesta e în grija tatălui său, probabil că-i putem considera fapta doar o eroare de judecată. Însă trebuie neapărat să discut cu el.

Tracy încuviinţă din cap, fără tragere de inimă. Omul nu-şi făcea decât datoria.

Nu trecuseră două minute de la intrarea lui în casă, când în golf ameriză un alt hidroavion, urmat îndeaproape de o şalupă de mare putere. Peste câteva secunde, Tracy îşi dădu seama că mai avea cineva încurcături, iar acel cineva era ea.

Capitolul zece

Pe flotorul avionului coborî un bărbat, cu camera video pe umăr, panoramând peste zona golfului şi casă. Avionul continuă să înainteze încet, pilotul descriind o curbă largă pentru a evita aripa aeronavei R.C.M.P., şi se opri de cealaltă parte a pontonului, făcându-l pe cameraman să înjure din răsputeri, repezindu-se înapoi în avion. Apăru pe cealaltă uşă a salonului, de astă dată pe flotorul ajuns în dreptul debarcaderului, şi sări agil peste despărţitura ce se îngusta.

Tracy rămase încremenită, neştiind ce să facă, unde să se uite, ce să spună. Pilotul ieşi, se întoarse spre salon şi ajută o femeie, care sări la fel de vioaie ca operatorul, pe ponton.

— Tracy Maxwell? întrebă ea, repezindu-i în faţă lui

Tracy un microfon. Lorraine Winston, de la Canalul…

Restul cuvintelor ei se pierdu în vuietul şalupei care se apropia cu viteză de cheu, dar Tracy o recunoscuse oricum. Era reporteră la unul dintre posturile de televiziune din regiunea Victoria şi relata adesea despre evenimente din acea parte a Insulei Vancouver.

Din şalupă săriră un bărbat şi o femeie, cu reportofoanele în mâini, şi încă un om, cu un carnet. Era înalt, chel şi bărbos, se mişca încet, iar lui Tracy îi părea vag cunoscut. Zâmbi, iar ea dădu din cap, convinsă că-l ştia de undeva.

— Unde e băiatul, domnişoară Maxwell? întrebă unul dintre noii sosiţi, întinzând reportofonul peste umărul lui Lorraine Winston. Cum a trecut frontiera?

Altcineva se repezi cu altă întrebare:

— Ce părere aveţi, ştiind că a fugit de-acasă şi a făcut atâta drum numai ca să vadă balenele ucigaşe din Johnstone Strait?

Tracy avea senzaţia că ochii îi erau traşi încoace şi-ncolo cu nişte sfori, în timp ce încerca să distingă cine ce spunea şi să-şi dirijeze răspunsurile, dintre care niciunul nu apuca să se sfârşească înainte ca o nouă întrebare să fie strigată prin tot vacarmul.

— Credeţi că fapta lui poate fi pusă pe seama recentei controverse privind captivitatea balenelor? Se ştie că dumneavoastră vă împotriviţi. L-aţi încurajat să fugă ca să vă faceţi publicitate pentru cauza pe care o susţineţi?

— Evident că nu! răspunse ea, stupefiată că se putea gândi cineva la una ca asta. Nu… n-a venit să vadă balenele. A venit la tatăl lui, care se află aici în vizită.

Aceste cuvinte schimbară direcţia întrebărilor:

— Tatăl lui e director al Fundaţiei Meteor. Din acest motiv a venit aici. B.I.O. Research a cerut o subvenţie?

— A venit în interes privat…

Femeia cu reportofonul o înghionti din faţa ei pe femeia cu microfonul, strigând:

— Donald Jacobs a organizat falsa fugă a fiului său? Este, în realitate, o abilă răpire paternă? Jacobs plănuieşte

să rămână aici, cu dumneavoastră? Va lupta de aici pentru custodie? Intenţionează să trimită băiatul înapoi la mama lui, care deţine custodia legală în statul California?

Se porni o nouă larmă precipitată, Tracy abia putând distinge întrebările unele de altele.

— A venit poliţia… Băiatul a intrat ilegal… C-a spus ofiţerul…? Veţi fi arestaţi şi dumneavoastră şi tatăl lui, pentru…?

— Încetaţi! strigă ea, în hărmălaia de glasuri. Nu vă pot spune nimic. Vă rog să plecaţi. Nu ştiu nimic ce v-ar putea interesa. Eric a sosit abia de câteva minute. Tot ce ştiu e că se simte rău. N-am vorbit cu tatăl lui, de când l-am adus pe Eric aici. Nici cu poliţistul n-am vorbit, decât ca să-l anunţ că Eric e nevătămat. Nu vă pot răspunde la întrebări.

O, Doamne! De ce nu aşteptase să ajungă acasă, ca să anunţe personal sosirea lui Eric? Până şi dialogul prin radio cu Con putuse fi de ajuns pentru a atrage atenţia oricui asculta după referiri la un copil dispărut, dar chemarea poliţiei, cu siguranţă, dăduse totul de gol.

— În ce relaţii sunteţi cu tatăl lui Eric? strigă un bărbat care se înghesuise în faţa Lorrainei Winston, silindu-l pe cameraman să se împleticească pentru a-şi schimba poziţia. Ne puteţi spune cum a reacţionat când şi-a văzut soţia plângând la televizor, aseară? Urmează să se întoarcă la ea?

Lorraine i se băgă iarăşi în faţă, scurt:

— Dă-te la o parte din faţa domnişoarei, Larson. Eu am ajuns prima aici şi ne interesează băiatul, nu viaţa personală a părinţilor lui. Unde-a fost din zorii zilei de vineri, când a plecat de-acasă? întrebă ea, împingând iarăşi microfonul spre Tracy. Drumul încoace nu putea dura de-atunci şi până marţi. A fost tot timpul cu dumneavoastră şi tatăl lui? A văzut sfâşietoarea rugăminte a mamei sale, la televiziune, de a-i da telefon? De-asta a ieşit la iveală tocmai acum? Fuga şi aşa-zisa lui „descoperire” au fost înscenate, aşa cum se susţine, pentru a atrage atenţia presei asupra B.I.O. Research?

— Nu! Fireşte că nu! N-am…

— Atunci de unde toată această agitaţie mass-media în legătură cu fuga lui?

— Tatăl său dorea să fie găsit, în siguranţă!

— Ce e cu zvonurile că, fugind, a încercat să-şi silească părinţii să se împace? Ne puteţi spune…

Tracy îşi înfipse ambele mâini în păr.

— Parcă nu vă interesa viaţa privată a părinţilor lui!

Omul cu carneţelul, care până atunci tăcuse, notând doar diverse lucruri, făcu un pas înainte, acoperind-o cu trupul său voluminos, şi-i puse pe spate o mână părintească. Se întoarse pe jumătate, vorbind peste umăr, cu un accent englezesc gros:

— Vă purtaţi ca nişte şacali, oameni buni. Luaţi-o mai blând pe domnişoara. Să punem întrebările pe rând şi să reducem la minimum chestiile de scandal, dacă nu vă supăraţi.

Apoi, continuând s-o ocrotească pe Tracy, continuă calm:

— Nu vă ambalaţi, domnişoară Maxwell. Mă mai ţineţi minte? George Fellowes. Am scris un articol de fond pe trei pagini, despre tatăl dumneavoastră şi cercetările lui, acum vreo opt ani.

— A… da. Îmi amintesc.

Fellowes zâmbi, cu ochii încreţindu-i-se fermecător.

— Aş dori să vă pun câteva scurte întrebări, dacă nu vă supăraţi.

Tracy dădu din cap, uşurată că găsea pe cineva întreg la minte în tot acel balamuc de reporteri, cu întrebările lor incredibil de impertinente.

Ziaristul păşi într-o parte, ca să n-o mai ascundă de obiectivul camerei.

— Dacă ne-aţi putea da o scurtă declaraţie, domnişoară Maxwell, am pleca, lăsându-vă în pace.

— Ce doriţi să aflaţi?

— Spuneţi-ne doar atâta cât ştiţi, replică el, binevoitor. Mai întâi, ce anume l-a adus aici pe domnul Jacobs?

— Domnul Jacobs a venit într-o vizită particulară la tatăl meu, răspunse ea, încercând să-şi recapete calmul. A făcut parte din personalul de-aici, într-o vară, cu mulţi ani în urmă, şi spera să reînnoade relaţiile cu tatăl meu.

— Înţeleg. Şi unde este tatăl dumneavoastră? se interesă George Fellowes. Ca director al staţiunii B.I.O. Research, ne-ar prinde bine şi o declaraţie din partea lui.

— Din păcate, nu va fi posibil. Tatăl meu este…

— De ce nu-l lăsaţi pe tatăl dumneavoastră să răspundă, domnişoară Maxwell? interveni unul dintre ceilalţi, făcând un pas pe lângă grup, spre rampă.

Tracy îl apucă de braţ:

— Nu puteţi intra acolo! Oricum, tatăl meu nu e acasă. Nu are de dat nicio declaraţie. Nici măcar nu e la curent cu ce se întâmplă. E…

— Aşa este. Nu mai e la curent cu multe, nu-i aşa? întrebă George Fellowes, după care îşi consultă carnetul. Apare în public extrem de rar, de când, ăă, şi-a părăsit postul de la I.W.U.

Îl privi cu ochi mari. Crezuse că-i era prieten, dar ceva anume din manierele sale onctuoase începea s-o îngrijoreze.

— E… plecat, spuse ea, susţinându-i privirea, în căutarea oricărei intenţii necurate.

George zâmbi din nou, la fel de binevoitor.

— Unde e plecat, domnişoară Maxwell? S-a întors în spitalul de boli mintale unde a fost pacient timp de câteva luni, după moartea mamei dumneavoastră? Fundaţia Meteor ştie că a fost dat afară de la universitate, în urma alegaţiilor despre…

— Nu! se retrase Tracy din faţa lui, cu un sentiment de trădare. Tatăl meu s-a pensionat la vârsta de şaptezeci de ani! N-a fost „dat afară” din niciun motiv şi nu ştiu la ce fel de alegaţii vă referiţi.

— Atunci, spuneţi-ne unde e, îi ceru George Fellowes pe un ton rezonabil, şi permiteţi-ne să-l intervievăm personal.

— Nu se poate! Tatăl meu…

— Profesorul Maxwell este în Alaska, interveni Don, cuprinzând-o de umăr cu braţul său puternic; Tracy se concentră să nu cadă de pe picioare, de atâta uşurare. Am vorbit eu însumi cu al, acum nici douăzeci de minute. Mi-a cerut să spun din partea lui următoarele: e încântat să afle că fiul meu a fost găsit, şi chiar mai încântat că e nevătămat. M-a invitat să-l duc pe Eric în vizită la el, pentru a-i arăta câteva balene orca din Alaska. S-ar putea să plecăm săptămâna viitoare.

— Dumneavoastră sunteţi Donald Jacobs? Ce face fiul dumneavoastră? Cum a găsit drumul până pe insula asta izolată? I-aţi dat instrucţiuni explicite? Dumneavoastră şi mama lui vă veţi împăca? Ştie că aţi venit în vizită la altă femeie? Aţi…

Don ridică mâna şi, spre uimirea lui Tracy, cacofonia de întrebări se întrerupse pe loc.

— Da, sunt Don Jacobs, şi în acest moment sunt pregătit să fac o scurtă declaraţie cu privire la fiul meu, dacă tăceţi din gură şi mă lăsaţi să vorbesc.

Rămaseră nemişcaţi, fără să clipească măcar. În tăcerea care se lăsase, Tracy auzi murmurul slab al camerei.

— Eric a plecat din San Diego în zorii zilei de vineri, spuse pe un ton plat Don. I-a spus mamei sale că mergea în camping, cu nişte prieteni. A făcut autostopul de mai multe ori, până în apropiere de frontiera statului Washington, unde şi-a dat seama că nu putea trece graniţa pe jos. Urmând sfatul unui camionagiu, s-a strecurat clandestin la bordul unei ambarcaţiuni care pornea spre nord, de la Anacortes, Washington. Când comandantul navei a apucat în sfârşit să citească ziarul pe care-l cumpărase azi dimineaţă din Campbell River şi a văzut un articol despre fiul meu, l-a debarcat în prima localitate din drum. Eric nu ştia că prietenii lui se întorseseră mai devreme din camping şi, prin urmare, nu bănuia că mama lui şi cu mine îi descoperiserăm absenţa încă de ieri. Habar nu avea că numele şi semnalmentele lui fuseseră difuzate atât de larg. Îi pare rău că ne-a cauzat tuturor

asemenea griji şi regretă toată atenţia mass-media pe care a declanşat-o aventura lui. Din câte înţeleg, după ce îl chestionează R.C.M.P., el şi cu mine vom fi liberi să plecăm.

Făcu un pas înapoi, cu braţul încă pe după umerii lui Tracy.

— Asta-i tot ce am avut de spus pe acest subiect, şi eu, şi domnişoara Maxwell.

O întoarse pe Tracy în loc şi porni spre casă, dar vocile şi paşii se luară după ei. Don se opri, răsucindu-se iarăşi amândoi:

— Tracy, vrei ca oamenii ăştia să mai stea aici?

— Nu, răspunse ea cu o voce atât de mică şi zguduită, încât o cuprinse ruşinea.

— Atunci, doamnelor şi domnilor, vă propun să plecaţi. Altfel, veţi fi acuzaţi de violare a proprietăţii private.

Şi privi cu subînţeles spre emblema R.C.M.P. de pe coada avionului.

Fără o vorbă, o luă cu el pe Tracy şi plecă.

Pe verandă, nevăzută de cei din port, Tracy se rezemă de perete, tremurând atât de rău încât abia se mai putea ţine pe picioare. Don o sprijini.

— Ţi-e bine?

Dădu din cap, sprijinindu-se de el.

— Îţi mulţumesc, spuse. A fost… îngrozitor. De ce-a trebuit să facă asta? Să pună toate acele întrebări despre tata, vreau să zic? N-aveau nicio legătură şi…

— Ştiu, o întrerupse el, dându-i mângâietor părul la o parte de pe faţă. Dar oamenii ca ei simt când eziţi să discuţi un anumit subiect. Se reped asupra lui din instinct. Dacă nu vrei să comentezi, înseamnă că ai ceva de ascuns.

Tracy se cutremură.

— Eric e bine? Avea febră. Am…

— E bine.

O clipă, braţele lui Don se strânseră în jurul ei.

— Ascultă, spuse el, şovăitor, eu trebuie să mă întorc înăuntru, dar dacă mai poţi rezista doar…

— Mi-a trecut, îl întrerupse ea, îndreptându-şi spatele, deşi ar fi preferat să rămână cuibărită în braţele lui. Zâmbi fără vlagă. Îşi dădea seama cât de sfâşiat era între problemele ei şi ale fiului său.

— Sigur? o întrebă, cercetându-i faţa. Ofiţerul de poliţie vrea să discute cu el. I-am spus că se poate, dar numai după ce mă întorc eu.

Zâmbi amar:

— L-am lăsat în grija lui Con şi nu vrea ca bietul copoi să fie în pericol mai mult timp decât e neapărat necesar.

Tracy reuşi să surâdă din nou, sperând că arăta mai sigură pe sine decât se simţea.

— N-am nimic. Du-te în casă. Vin şi eu, într-un minut. Vreau doar să mă asigur că au plecat.

În timp ce vorbea, auziră motorul hidroavionului, la care şalupa îşi adăugă duduitul mai gros, în timp ce avionul pornea spre ieşirea din golf.

Închizând ochii, Tracy se lăsă într-un şezlong.

— Tracy?

Ridică privirea şi-i zise, alungându-l cu un gest:

— Da du-te odată!

Încruntat, Don se supuse.

Peste o jumătate de oră, Tracy se afla într-o magazie, punând la loc echipamentele pe care le folosise în timpul zilei, când în uşă apăru Don. La auzul paşilor lui, se întoarse, pentru a-l vedea profilat ca o siluetă neagră pe lumina soarelui la apus, înalt, lat în umeri, cu expresia ascunsă în umbră.

Deodată, dragostea nou descoperită pentru el o înspăimântă. Era atât de nouă, atât de fragilă, ca un balon de săpun irizat; se putea sparge la cea mai mică atingere. Dacă Don n-o dorea? Dacă venise să-i spună că, acum când convorbirea lui Eric cu poliţistul se terminase, el şi băiatul plecau? Dacă se pregătea să spună că fusese plăcut şi-i era recunoscător pentru că-l încurajase în momentele grele, dar acum, avându-l din nou pe fiul său, se simţea altfel şi

venise să-şi ia rămas bun?

Tracy trecu în partea opusă a lăzii mari de lemn pe care o folosea ca suprafaţă de lucru şi întinse deasupra un costum de scafandru pe care nu-l folosise în ziua aceea. Nu avea nevoie de îngrijiri. Tar trebuia să facă ceva cu mâinile.

— Cum se simte Eric? întrebă.

— O să-şi revină, răspunse Don, întinzându-i o mână, pe care Tracy o ocoli, văzându-şi de lucru. Doarme, continuă el, cu privirea aţintită asupra ei. Dar tu?

Se uită la el cu ochii mari.

— Dacă *dorm* şi eu? râse ea.

Don, însă, nu se amuză.

— Tracy, spuse el, apropiindu-se încet. Ce s-a întâmplat?

Tracy se retrase, ţinând între ei costumul de scafandru.

— Nimic, răspunse şi desprinse un umeraş de pe bara de metal din colţul magaziei. Eric de ce are temperatură?

Agăţă costumul pe umeraş.

— Răul de mare nu provoacă febra.

— E deshidratat şi are o infecţie la ureche, care i-a afectat centrul echilibrului, răspunse Don, pe acelaşi ton cu care îi potolise pe reporteri. Asta explică cele mai multe simptome ale răului de mare. La fel s-ar fi simţit şi pe uscat. Medicul i-a făcut o injecţie cu dramamină şi una cu penicilină, iar când se trezeşte ar trebui să se simtă mult mai bine.

— Bun, răspunse Tracy, punând în sfârşit umeraşul la loc pe bară, şi începu să aranjeze cu grijă mânecile şi pantalonii costumului, până ajunse să atârne drept.

— Asta înseamnă, continuă Don, că va trebui să mai stăm pe-aici vreo două zile.

— Sigur că da, încercă ea să vorbească pe un ton vesel, în timp ce simţea un gol în stomac. Câteva zile? Cum urma să le trăiască, ştiind că puteau fi singurele de care mai avea parte? Şi cum putea vorbi Don pe un ton atât de

firesc, ca şi cum simplul gând nu l-ar fi sfâşiat în două?

— Dacă n-ai nimic împotrivă, urmă el, dându-i impresia că nu o spunea pentru prima oară.

— Negreşit, îi aruncă Tracy o privire scurtă, în timp ce se apropia, până când rămaseră despărţiţi numai de lăţimea lăzii. Par eu genul de femeie care ar da afară din casă un copil bolnav? Sunt sigură că Con e într-al nouălea cer, făcând-o pe sora de caritate.

Don zâmbi:

— Cred că e sus, planificând o săptămână încheiată de regim alimentar, care pe Eric n-o să-l încânte deloc. E un mâncător de carne-cu-cartofi neabătut.

Surâsul lui şovăi, apoi se şterse.

— Atâta vreme cât carnea e sub formă de hamburgeri, iar cartofii sunt prăjiţi.

Tracy izbuti să afişeze şi ea un zâmbet.

— Cred că asta se numără printre posibilităţile lui Con.

— Mda, făcu el.

Se rezemă de un banc de lucru, cu picioarele încrucişate la glezne şi braţele pe piept, privind-o. Ochii îi erau de un albastru arzător, intens, iar gura strânsă într-o linie fermă care-i amintea de sărutări fierbinţi şi patimi intense în noapte. Şi în zori. O potopi căldura, scăldând-o de jos în sus. Înghiţi în sec.

— Şi acum, reluă el mai încet, dacă am terminat să discutăm despre fiul meu şi aventurile lui, oricât de drag ar fi acest subiect inimii mele, încetezi să te mai joci cu costumul ăla de scafandru afurisit şi ai de gând să vii aici ca să-ţi mulţumesc cum se cuvine?

— Pentru… pentru ce?

Îi întinse o mână:

— Vino-aici şi-am să-ţi spun. Te rog, Tracy. Trebuie să te ţin în braţe, cât timp… o fac.

Ceva din tonul lui îi comunică dorinţa pe care o simţea. Îl luă de mână, lăsându-se trasă în braţele lui, între coapse, şi îl lăsă s-o îmbrăţişeze, în timp ce se rezema de el.

Cât de minunat se simţea cuprinzându-i trupul cu braţele, strângându-l, absorbindu-i căldura. Simţi că îl străbătea un fior.

— N-ai de ce să-mi mulţumeşti, murmură ea. Dar trebuie să…

O întrerupse, sărutând-o apăsat.

— Am o mulţime pentru care să-ţi mulţumesc, replică Don, ridicând capul. Dar, în primul rând, pentru că m-ai dus la Jayne şi aţi publicat fotografia lui Eric tocmai în acel ziar.

Înghiţi un nod, cu gâtlejul trudindu-se. În ochi i se citea groaza de ceea ce s-ar fi putut întâmpla.

— Eric e convins că individul n-avea să-l aducă aici, ci voia să-l ducă până la Ketchikan. Odată ajuns înapoi sub jurisdicţie americană, urma să mă contacteze şi să-mi spună că îl avea la el pe fiul meu. A pus o mulţime de întrebări despre Meteor Foundation, vrând să ştie cât de mulţi bani puteau plăti în orice moment. În fiecare noapte, şi ori de câte ori se aflau în vreun port, îl închidea pe Eric în compartimentul unde se ascunsese la început. Eric l-a auzit vorbind prin radio cu cineva din Ketchikan, spunând că avea la bord o „încărcătură preţioasă”, care le putea aduce o grămadă de bani.

— Don! Dumnezeule!

— Mhm. Ţi-am spus că Eric e prea încrezător. Probabil îi povestise individului viaţa sa în cele mai mici amănunte şi numai ghinionul a făcut să se strecoare pe nava unui adevărat oportunist de modă veche.

— Dar atunci de ce l-a debarcat pe Eric în portul lui Pete? Iar Pete a spus că l-a împins efectiv peste bord, lăsându-l pe cheu, i-a aruncat geanta după el şi pe urmă a plecat atât de repede, încât abia a apucat să-i observe nava.

— Când a citit ziarul şi a aflat că poliţia ştia deja despre dispariţia şi destinaţia lui Eric, nu şi-a mai putut asuma riscul de a-l ţine la bord, se cutremură Don din toată fiinţa. Mă bucur doar că era un oportunist cu destule principii ca să nu ajungă până la crimă. I-ar fi fost foarte

uşor să-l arunce peste bord la câteva mile în larg.

Tracy îl strânse cu putere şi rămaseră tăcuţi, timp îndelungat. Într-un târziu, vorbi din nou.

— À propos de principii, şi eu vreau să-ţi mulţumesc, se rezemă ea în cercul braţelor lui. Ai minţit pentru mine, Don. Ştiu că nu ţi-a fost uşor. Nu te credeam în stare să minţi vreodată. Consideram că nu ţi-o permite codul tău moral.

— Aşa e, dar vine o vreme…

Clătină din cap.

— Crezi că nu sunt conştient de sacrificiul pe care l-ai făcut declanşând atâta publicitate în privinţa lui Eric?

— Nici nu mi-a treut prin minte că se putea face publicitate, în momentul când era găsit, spuse ea. Şi chiar dacă ştiam că aşa avea să se întâmple, n-aş fi procedat altfel. Era un lucru necesar.

— Nu era necesar ca afişul să pomenească despre B.I.O. Research.

— Ba cum să nu fie? Numai aici puteai fi găsit. Aici trebuia să se trimită prima oară vestea.

— Just. Deci, dacă tu erai gata să spui adevărul pentru mine, de ce n-aş fi minţit şi eu pentru tine?

Şi începu s-o sărute până i se învârti capul, apoi îi mângâie faţa cu vârfurile degetelor.

Trebuie să ne întoarcem în casă. Con m-a trimis aici după tine. Mi-a cerut să-ţi spun că vrea să fii la masă, cu furculiţa în mână, înainte…

— … de a umple sosiera, încheie Tracy în locul lui. Con ne-o spune, mie şi lui Edie, de ani de zile. Nu suportă ca oamenii să întârzie la masă. Într-un loc ca ăsta, unde se întâmplă şi trebuie să fie rezolvate diverse lucruri din afara programului regulat, simte că-şi iese din minţi. Nu ştiu de ce şi-a petrecut ultimii douăzeci de ani ocupându-se de noi.

— Eu ştiu, răspunse Don, aplicându-i încă un sărut uşor pe gură. Fiindcă vă iubeşte. Când iubeşti pe cineva, Tracy, vrei să te ocupi de acea fiinţă.

Îl privi în ochi şi dădu din cap:

— Din acelaşi motiv trebuie şi eu să-l protejez pe tata, chiar dacă asta înseamnă să-ţi refuz subvenţia.

Don strânse din dinţi, întrebându-se dacă se prefăcea intenţionat că nu-l înţelegea, sau pur şi simplu nu era gata să audă ceea ce avea el de spus. Mai intuia şi ceea ce-l întreba atât de elocvent, cu ochii ei mari căprui. Minţise pentru ea, o dată. Ar fi făcut-o şi a doua oară, fie şi numai prin omisiune?

— Înţeleg de ce e nevoie să-l protejezi, spuse el. Şi nu-ţi voi trăda încrederea când am să dau raportul la consiliu. Şi-acum, adăugă, să ieşim de-aici. Eric are convingerea eronată că mie nu mi-e frică de nimic, nici chiar de Con. Aş fi dezolat să-i năruiesc speranţele.

Tracy se gândi la speranţa fragilă care se contura în sufletul ei. Minciunea spuse de Don pentru ea contribuise mult la a o întări, dar încă mai putea fi distrusă, lăsând în urmă cioburi mari, ca de sticlă, care i-ar fi sfâşiat inima. Şi încă nu avea idee care erau planurile lui, nici cât de mult timp intenţiona să mai rămână pe insulă. Oare iubirea ei pentru el urma să aibă timpul necesar ca să devină destul de puternică pentru a-i suporta absenţa?

Şi, dacă da, ţinea oare Don la ea îndeajuns pentru a reveni să şi-o însuşească?

* * *

După cină, Con îşi împinse scaunul de la masă:

— Mă duc să schimb aşternuturile.

— De ce? ridică Tracy privirea dinspre cotorul de conopidă care zăcea pe farfuria ei, într-o băltoacă de sos cu brânză închegat.

— Păi, socot că băieţaşu aci de faţă va voi să stea lângă copilul lui, aşa că-i mai bine să se culce în camera ta. Tu te poţi duce în cabană.

— Mulţumesc, Con, spuse Don, ridicându-se şi luând farfuria din faţa lui Tracy. Nu e nevoie să schimbi aşternutul lui Tracy, numai pentru mine.

Tracy se ridică şi ea, amintindu-şi de cearşafurile pe

care le folosiseră împreună în noaptea trecută, de mirosul lor, de mirosul lui Don. O durea îngrozitor să ştie că la noapte aveau să stea despărţiţi.

— Nici pe-al lui, pentru mine, spuse ea.

Con ridică din umeri:

— Bine, dar. Eu mă duc acasă. Somn uşor la amândoi.

— Slabe speranţe, murmură Don, întorcându-se s-o privească pe Tracy din celălalt capăt al camerei.

— Slabe, confirmă ea.

Încet, cu grijă, aproape fără zgomot, Don puse jos vraful de farfurii pe care le adusese la chiuvetă.

Cu tot atâta atenţie, Tracy lăsă alături ustensilele pe care le adunase de pe masă.

Se întâlniră în mijlocul bucătăriei, agăţându-se unul de altul.

— Cred că azi nu te-ai dus, ăă, la cumpărături, nu-i aşa? întrebă el.

Tracy clătină din cap, cu faţa îngropată în umărul lui. Îi inspira mirosul, simţea cum i se urca la cap.

— M-am… gândit să mă duc, recunoscu ea. Ştiam că tu trebuia să stai lângă telefon. Tocmai mă convinsesem că o puteam face, când m-a contactat Pete prin radio.

Înălţă capul, râzând uşor:

— Am fost foarte uşurată că n-a mai trebuit s-o fac. Atâta despre sofisticarea îndrăzneaţă pe care credeam că mi-am format-o de-a lungul anilor. Mă jenam doar la gândul de a intra într-o prăvălioară, când comunitatea noastră e atât de mică încât toată lumea ar afla, ăă, ce am cumpărat. Şi, oricum, la noapte n-am putea sta împreună, când Eric e bolnav şi are nevoie de tine lângă el.

Don oftă, sărutând-o din nou.

— Poate că paternitatea nu e tot ceea ce am crezut eu mereu că este. Înainte, niciodată n-am avut mari probleme.

O strânse cu putere.

— Dar vom avea alte ocazii.

Lui Tracy i se păru că vorbise pe un ton întrebător. Îl îmbrăţişă şi ea:

— Da, sigur că vom avea.

Dar când? Şi unde? De cum se vindeca Eric, Don trebuia să-l ducă acasă. Şi odată ce ajungea acolo, ce şanse mai avea relaţia lor de a supravieţui unei asemenea despărţiri?

— Cred, zâmbi el amărât, că ar fi mai bine să spălăm vasele.

Altceva nu prea aveau de făcut, fu şi Tracy de acord.

După ce agăţă la loc prosoapele de bucătărie cu care le şterseseră, spuse:

— Merg să-mi iau câteva lucruri din cameră şi pe urmă ţi-o las la dispoziţie.

Don îşi strecură o mână în părul ei, sărutând-o îndelung şi încet.

— Mda. Bine.

Apoi o sărută scurt şi repede şi o lăsă să plece.

— Nu te deranjează, mai întrebă el, urmând-o în cameră, unde se opri în uşă, că mă culc în patul tău?

Tracy clătină din cap, cu mâinile încleştate peste coate şi privirea aţintită spre ochii lui.

— Nu.

Era insuportabil. Ar fi vrut ca Don să se culce în patul lui – cu ea lângă el. Sau ca ea să doarmă în patul ei – cu el *în* ea.

— Aş vrea să-l putem folosi împreună, continuă el, privind patul, apoi din nou pe Tracy.

Nu se mai mişcă. Privirea lui albastră şi toridă o ţintuia locului.

— Ştiu, şopti.

Îi privi mişcarea gâtului, când înghiţi. În tăcerea din cameră, îi auzea respiraţia.

— O… o vrei şi tu? întrebă el, iar vulnerabilitatea, nesiguranţa din expresia lui o înduioşară complet.

În viaţa mea nu mi-a mai fost atât de frică, spusese el, în noaptea trecută. De cât curaj avusese nevoie pentru a recunoaşte faţă de ea o asemenea incertitudine, atât de profundă? Şi, în pofida celor pe care le trăiseră împreună, putea să vadă că încă îl mai rodea. Era oare un rezultat al

infidelităţii fostei sale soţii? Se simţea incapabil pentru că nu reuşise s-o păstreze? În esenţă, o întreba pe Tracy dacă în noaptea trecută se „produsese” destul de bine ca să-l mai dorească din nou.

— Da, spuse ea, şi eu o doresc.

În adâncul ei, palpita o senzaţie dureroasă, devenind mai puternică în momentul când se gândi la incredibila lui performanţă. Continuă să-l privească. Durerea din suflet pulsa, răspândind dogoare, ameninţându-i rezistenţa genunchilor. Respiraţia îi era tot mai întretăiată, insuficientă, pe când îşi spunea cât de mult dorea tot ceea ce putea el să-i dăruiască.

Don făcu un pas spre ea, cu chipul dintr-odată alarmat şi crispat.

— Eşti sigură că n-au fost decât trei… între noi şi abstinenţă?

Înghiţi un nod, îi răspunse:

— Numai trei. Şi s-au dus toate.

— Nu iei anticoncepţionale?

Ştia că nu avea de ce să-i răspundă. Mai făcu un pas. Pumnii i se încleştaseră lângă trup.

— Crezi că eşti într-o… perioadă sigură a ciclului?

Tracy clătină din cap:

— În cea mai… proastă perioadă cu putinţă.

Don gemu.

Îl atinse pe tendoanele încordate ale antebraţului:

— Îmi pare rău.

El îşi răsuci mâna şi degetele li se înlănţuiră, în timp ce, punându-i un braţ pe talie, o trase spre el.

— Şi mie, şopti, iar Tracy simţi cât de mult regreta într-adevăr. Ceea ce o făcea să-i pară şi mai rău.

— Cred că e mai bine să plec, spuse ea, fără a schiţa nicio mişcare.

— Şi eu cred, încuviinţă el, fără a-i da drumul.

După un timp, adăugă:

— Doar un sărut. Un sărut nu face niciun rău.

Tracy îl privi. Cu siguranţă, avea dreptate; nu era nimic rău într-un sărut de noapte bună.

Capitolul unsprezece

— Un sărut ar fi… drăguţ, spuse Tracy.

Don zâmbi, cu buzele la câţiva centimetri de ale ei.

— Drăguţ?

Ea îşi coborî genele, apoi le ridică iar, tremurător, şi-şi umezi buza de jos cu vârful limbii. Îl făcu să geamă, aplecându-se spre ea, şi descoperi că „drăguţ” nu era deloc cuvântul potrivit.

Peste câteva minute, află cât de dureros putea fi un sărut. Ducea la un alt sărut, şi la altul, iar de-acolo se escalada, de la capturarea gurii ei pentru doar încă un sărut, până când Tracy ajunse, cum necum, culcată pe pat cu faţa în sus şi Don deasupra, sugându-i sfârcurile.

Inima lui bătea atât de tare, încât credea că avea să-i sară din piept. Prindea cu gura micile gemete ale lui Tracy, îi simţea vârfurile degetelor afundându-se în muşchii spatelui. Îi apucă un genunchi, cu mâna potrivită în adâncitura gingaşă şi umedă dinapoia lui, ridicându-l şi făcându-şi din el leagăn între coapsele lui Tracy, cu bărbăţia peste feminitatea ei. Sărutările deveneau tot mai aprige, mai insistente, mâinile mai îndrăzneţe, mai disperate în căutările lor. Inimile le bubuiau în piepturi. Respirau şuierător. Pasiunile creşteau năvalnic.

— Don… Don, te rog! gemu ea, zvârcolindu-se dedesubt, iar Don se săltă, cu mâinile mângâindu-i fermecătoarea roşeaţă ce i se întindea peste sâni şi obraji. Ardea sub el ca focul, cu ochii sticloşi şi buzele întredeschise. Înlănţuindu-şi mâinile înapoia capului lui, încercă să-i tragă faţa în jos pentru a-şi uni din nou gurile. Don rezistă, cu braţele tremurătoare, rugându-se să aibă putere, dar aceasta îl părăsea tot mai mult în timp ce iarăşi începea să-i mângâie cu vârful limbii buza de jos, făcând-o să deschidă încet genele ochilor ei căprui, enormi, rugători.

— Iubeşte-mă… îi şopti ea.

— O, Doamne, *fetiţa…* murmură Don răguşit,

coborându-se iarăşi.

— Tată! Tată! Unde eşti? Tată, mă dor urechile!

Cu o sudalmă, Don se răsuci de pe Tracy, ridicându-se în picioare. O privi un moment, îi văzu membrele ce tremurau lasciv, gura umflată de sărutări, ochii imploratori şi tulburi, părul răvăşit.

Şi surâsul.

— Am să mă-ntorc, spuse el, iar Tracy dădu din cap.

Dar, când se întoarse, bineînţeles că n-o mai găsi.

— Eric, îmi pare rău, dar în privinţa asta mama ta are dreptate.

Tracy bănui că ceea ce auzea era reluarea unei discuţii aflată în plină desfăşurare seara, când ea ieşise să se ducă la cabană. Se părea că Eric nu accepta ideea de a pleca acum mai mult decât primise iniţial să nu vină cu Don. Îşi târşâia picioarele, în timp ce veneau amândoi pe cărarea dinspre cabană, unde Don se dusese să-şi pregătească bagajele.

Îl înţelegea perfect. Nici ea nu era mai împăcată cu gândul de a-l vedea pe Don plecând decât în seara trecută, când îşi anunţase hotărârea de a pleca. Dar, din marţea când sosise şi până în această dimineaţă de sâmbătă, Eric se înzdrăvenise complet.

Tracy ştia că trebuia să plece. O ştiuse tot timpul. Numai că asta nu-i uşura cu nimic situaţia.

— Nu sunt deloc dispus să-ţi răsplătesc neascultarea mai mult decât decât ar fi dispusă mama ta să mi-o permită, continuă Don. Recunoaşte, amice, ai încurcat-o în stil mare fugind de-acasă şi n-ai nicio şansă să rămâi aici. Infecţia de la ureche a slăbit destul ca să poţi călători.

Când Tracy ieşi, Eric tocmai urca pe verandă, tropăind nervos. Îi aruncă o privire din care reieşea că, într-un fel sau altul, totul era din vina ei, şi se trânti într-un şezlong din apropierea locului unde-şi lăsase rucsacul verde, desfăcându-şi picioarele de-o parte şi de alta.

— Dar n-am văzut decât o singură balenă, şi era la zece mile distanţă!

— Nasol.

Don era oricum, numai înţelegător nu. Îşi lăsă geanta la baza treptelor şi urcă.

— Şi doar la vreo sută de iarzi de Griffith Point.

Eric se mulţumi să-i arunce o privire plină de ură şi întoarse capul, să privească spre larg, în timp ce Don o cuprindea pe Tracy cu o mână de ceafă.

— Unde-i Con? întrebă el încet.

— Lui Con nu-i place să-şi ia rămas bun.

Degetele lui începură să i se plimbe pe piele. Ochii îi cercetau faţa.

— Nici mie, Tracy. De-asta n-am s-o spun.

Tracy strânse din dinţi, pentru a-şi împiedica tremurul bărbiei, cu gura strânsă, ca să nu-i tremure nici buzele, şi deschise ochii cât mai larg, să nu-i vadă lacrimile pe care şi le înfrunta.

— Perfect, zise ea. Atunci, nici eu n-am s-o spun.

O spusese deja, în inima ei, auzise zăngănitul argintiu al speranţei sparte, simţea împunsăturile cioburilor ascuţite. Părea o cruzime suplimentară şi inutilă, nevoia de a trece din nou prin toate chinurile, în această dimineaţă.

I-ar fi fost mai uşor dacă cerul rămânea înnorat, dacă ar fi continuat ploaia din ultimele două zile. Dacă vremea se potrivea cu starea ei de spirit, poate că n-ar fi durut-o aşa de rău, să-l vadă pe Don cu bagajele făcute, gata s-o părăsească. Soarele îi făcea părul să strălucească, auriu-brunat. Îi transforma ochii în cioburi de cer, îi făcea pielea să arate rumenă ca pâinea coaptă şi-i amintea de senzaţia atingerii ei.

Nu voia să i se reamintească.

De ce nu pleca odată? De ce o silea să treacă prin tortura asta? Dacă ar fi putut să se ascundă undeva, ca să evite durerea de a-l vedea plecând, ar fi făcut-o. Se îndepărtă de el. Don coborî scara, îşi luă geanta şi se răsuci în loc, privind-o.

— Eric, spuse ea, tatăl tău e gata de plecare.

Băiatul îi aruncă lui Don o privire piezişă.

— Mda, mda, îl văd.

Încet, aproape dureros de încet, se ridică în picioare. La fel de încet, se aplecă şi apucă o chingă a rucsacului. O scăpă şi mai încercă odată, cât mai demonstrativ, pufnind de parcă toată beleaua s-ar fi întâmplat din vina altcuiva, iar el nu era decât un spectator nevinovat în capul căruia se spărgeau toate oalele. Săltându-şi raniţa pe umăr, porni încet pe trepte, spre tatăl său.

— Du-te la barcă, îl trimise Don. Vin şi eu, într-un minut.

Sări înapoi pe verandă. Era prea aproape. Tracy îi simţea arşiţa, tensiunea, dorinţa ca ea să-l privească. N-o făcu. Se uită la Eric cum pleca pe cărare, târşâindu-şi fiecare pas de parcă ar fi fost un reproş adresat tatălui său. Semăna cu… Nu mai ştia de cine îi aducea aminte, însă chiar în timp ce se gândea la asta, Eric se întoarse, strigând:

— Hai, grăbeşte-te! Pupă-ţi gagica de rămas bun şi să mergem! Ne-aşteaptă mămica, ce, nu ştii? Poate acum înţelegi şi ce simt *eu*! Mereu mă cheamă acasă tocmai când încep să mă distrez.

Tracy simţi un nod dureros în gât.

— Mai bine du-te, spuse ea. Nu vă aşteaptă o călătorie plăcută.

Don ridică o mână şi-i cuprinse obrazul în căuşul palmei.

— Tracy… aş…

Se întrerupse, cu o înjurătură înceată:

— Trebuie să plec. Trebuie să-l duc acasă. Dar mă voi întoarce, iubito.

Dădu din cap. Nu-l credea. Ştia că era sincer, dar avea să intervină ceva, ceva care să-i împiedice revenirea. În acel moment, îl vedea pentru ultima oară.

— La dracu’, explodă Don, lăsându-şi mâna din nou să lunece spre ceafa ei; o apucă strâns. Tracy, vino cu mine!

— Să vin…

Îl privi cu ochi mari.

— *… cu tine?*

Don încuviinţă. O, Doamne, cât ar mai fi dorit-o! Prin minte, prin inimă, începură să i se învolbureze viziuni, ei doi împreună, zburând pe cerul albastru, spre un viitor care până în acel moment păruse atât de nebulos, atât de amorf, încât niciodată nu reuşise să-l creadă posibil. Cuvintele lui îi dădeau formă, substanţă, îl făceau să fie cum nu se putea mai real.

Undeva, o balenă ieşi la suprafaţă, respiraţia ei explodând în aer. Tracy se retrase de lângă Don.

— Nu… pot face asta, şopti ea. Don, tatăl meu… cum să…

Clătină din cap:

— Nu *pot*.

Don se aplecă şi făcu ceea ce-l îndemnase fiul său: o sărută de rămas bun, apăsat, rapid şi sugestiv. Apoi se întoarse şi porni după Eric, care-şi continua drumul, încet, fără tragere de inimă, un copil chemat acasă înainte de a fi terminat cu joaca şi…

Tracy încremeni, când îi minte îi năvăli o imagine. Scoase un strigăt:

— Don!

Acesyta se răsuci pe călcâie, iar ea coborî în goană treptele, râzând, plângând, strigând.

— Am înţeles! Am găsit! O, te rog, nu pleca! Trebuie să mă ajuţi. Acolo e, undeva printre benzile pe care le-am înregistrat în ziua aia când ne-am scufundat împreună. Era mama lui, care-l chema înapoi. Mai ţii minte? Am auzit-o. Trebuie să fie înregistrată pe o bandă. Dacă o găsim, o amplificăm şi o difuzăm, vom putea fi *noi* aceia care-l cheamă. Îl vom chema, iar el va veni la noi, la fel cum s-a dus la ea! Dar am nevoie de tine, fiindcă i-am promis lui Edie că niciodată n-am să mă scufund singură. Don, te rog, rămâi, fie şi doar încă o zi!

— Tracy, linişteşte-te. Încearcă să vorbeşti cu sens. Ce tot spui? Despre ce…

Mai încet, dar continuând să se împiedice în cuvinte de atâta nerăbdare, Tracy îi povesti cum, văzându-l pe Eric atât de puţin dornic să plece, îşi amintise de puiul de

balenă care plecase ultimul când se întâlniseră cu animalele, sub apă.

— Îl chemase mama lui, ăsta a fost apelul îndepărtat pe care l-am auzit chiar înainte de a pleca. Sunt sigură, Don! îl chema înapoi la ea. Iar el s-a dus, deşi nu-i convenea. S-a comportat la fel ca Eric. Şi apelul acela e cel de care am nevoie. Trebuie să-l izolez pe bandă, să-l filtrez, să-l amplific şi să-l transmit din nou.

Don o apucă de umeri. Ochii îi străluceau.

— Sfinte Sisoe, murmură el încet. Dacă punem banda şi răspunde cineva, înseamnă că am identificat un apel concret, cu un sens anume! Ai dreptate! S-ar putea ca asta să fie. Va trebui să ascultăm benzile până-l găsim, apoi să-l copiem şi…

Se întrerupse, privind-o deznădăjduit, iar Tracy îl observă în apropiere pe Eric, care aproape dansa în loc de emoţie, întrebând:

— Atunci, putem rămâne, tată? Putem, mm? Mm?

— Ăă… nu, fiule, nu putem.

Tonul lui Don era ferm, dar în modul cum îşi lăsă mâinile să cadă de pe umerii lui Tracy se citea toată ezitarea pe care o manifestase Eric cu doar câteva minute în urmă.

— I-am spus mamei tale că, imediat ce eşti în stare să te deplasezi, te aduc acasă.

— Dar ea nu *ştie* că nu mai am ameţeli, protestă Eric.

— N-o fi ştiind, replică Don, dar eu ştiu.

— Dar, tată, vrei şi tu să rămânem! Ştii bine că aşa e.

Don îşi mută privirea de la fiul său la Tracy şi-i strecură o mână sub păr. Era o atitudine posesivă pură.

— O doresc mai mult decât orice pe lume, dar n-o pot face.

Tracy dădu din cap. Înţelegea.

— Poate vrea cineva să ştie şi părerea mea, interveni Con, spre surprinderea lui Tracy, care nu ştiuse că se afla acolo; întorcându-se, o văzu pe bătrână stând la câţiva paşi distanţă, cu privirea spre cer şi o expresie benign-inocentă. Cred că un copil care a avut accese de ameţeală

trebuie să stea cel puţin câteva zile – un weekend, poate – pe apă, înainte de a risca cineva să-l urce într-o maşină sau într-un avion, ca să-i controleze echilibrul. Cel puţin, în barcă, dacă-i vine să verse, o poate face peste bord, fără să murdărească nimica. Sigur, asta nu-i dec-l o părere. S-ar putea să nu facă nici cât o ceapă degerată.

Don se repezi la ea şi o strânse în braţe, o sărută pe obraji, apoi o ridică, învârtind-o greoi în cerc:

— Connie, iubito, eşti genială, ştiai?

— Lasă-mă jos, prostălău mare ce eşti!

Don nu făcu decât să râdă, sărutând-o din nou.

— De comă, şopti uluit Eric, în timp ce o orcă urma caiacul lui Tracy în golf. Absolut de comă.

Tracy se urcă pe ponton, din ambarcaţiunea uşoară, pe când Don şi Eric, într-un caiac cu două locuri, descriau o curbă largă pentru a nu tulbura animalul. Don îşi desprinse privirea de la chipul captivat al lui Tracy, uitându-se peste umăr, la fiul său. Eric nu se oprise din filmat de când apăruse prima oară balena, între cele două bărci.

— Cum o s-o ţină aici? întrebă el, iar Don spuse că, din câte presupunea, Tracy nici nu se gândea s-o ţină cu forţa. Atunci, de ce-a adus-o acasă, punându-i banda aia?

— Cred că numai pentru a-şi dovedi sieşi că o poate face.

Dar văzu că Tracy avea alte intenţii. Lăsând caiacul legat de un capăt, îi făcu semn lui Don să rămână pe loc. O luă la fugă spre casă, de unde reveni în câteva secund, cu flautul lucindu-i argintiu în mână.

Apoi, chemându-l cu un gest, murmură:

— Ridică transmiţătorul, te rog. Închide-l.

Don, dând din labele înotătoare până lângă capătul caiacului ei, s conformă, în timp ce Tracy se oprea pe marginea debarcaderului, ridicând flautul şi începând să cânte.

Balena se întoarse pe o parte, privind-o cu un ochi, apoi se răsuci pe partea cealaltă, pentru a o privi din nou.

Potrivindu-şi mai bine gura pe muştiuc, Tracy continuă să sufle încet în flaut, emiţând valuri muzicale, când orice-i trecea prin minte, acorduri lente, melodii repezi, imnuri religioase şi colinde de Crăciun.

Când ajunse la *„Jingle Bells”*, balena orca îşi desfăcu enormele aripi ale cozii şi se ridică din apă cât era de lungă. Eric scoase o exclamaţie de încântare, după care hohoti de râs, când balena se răsturnă pe spate, cu un plescăit exuberant.

Înainte ca Tracy să-şi fi terminat de şters faţa, orca se scufundă şi dispăru. Rămase cu privirea peste apă, spre locul unde stătuse, întrebându-se dacă nu cumva întregul episod fusese doar un vis.

Tricoul ud şi privirea fixă a lui Don aţintită asupra lui, în timp ce debarca din caiac, o anunţară că se întâmplase în realitate. O cuprinse în braţe, râzând, strigând, felicitând-o, dansând cu ea în jurul pontonului, iar cu ocazia uneia dintre piruete Tracy îl văzu pe Eric, care continua să filmeze înnebunit, cu obiectivul spre ea şi tatăl lui. Zâmbetul lui părea să îmbrăţişeze tot globul.

— Îţi mulţumesc că aţi rămas, spuse ea, luni în zorii zilei. Îţi mulţumesc pentru ajutor. Îţi mulţumesc pentru…

Privi spre noptieră, unde zăceau câteva pacheţele de staniol goale.

— Pentru că ai fost atât de jenant de sincer când Con a întrebat dacă n-am vrea să ne cumpere ceva din Port McNeill, în timp ce-şi făcea târguielile de sâmbătă.

Don îi acoperi gura cu a lui, râzând în timp ce o săruta şi continuând să râdă şi când îşi retrase capul.

— Pentru asta nu trebuie să-mi mulţumeşti, iubito. M-a răsplătit expresia de pe faţa ei.

Tracy zâmbi.

— A fost un moment de neuitat, nu-i aşa? Dar favoritul meu a fost momentul când a spus: „Sigur, băieţică”, după care, uitându-se la *mine*, a întrebat: „Ce mărime?”

— Mda, da ce zici de mutra pe care ai făcut-o când

m-ai întrebat: „Sunt de mai multe mărimi?”

Îşi ascunse faţa la pieptul lui:

— Păi, vreau să zic, sunt elastice, nu?

— Cu atât mai bine, murmură Don. Şi, ştii, am avut şi alte compensaţii pentru că am rămas. De mai multe ori, dacă ţin bine minte, inclusiv azi dimineaţă.

— Iar acum, din moment ce *este* dimineaţă, spuse Tracy, îndepărtându-se de el, pentru a se da jos din pat, vreau să mă duc în camera mea înainte de a se trezi fiul tău.

— Te-ar deranja să afle?

Tracy căzu pe gânduri, în timp ce-şi trăgea fermoarul pantalonilor scurţi.

— Da, spuse ea, îmbrăcându-se cu o cămaşă groasă.

— Dacă am locui împreună, ar şti. Îşi petrece majoritatea weekend-urilor cu mine, Tracy.

— Dar nu locuim împreună.

— Am putea, dacă ai veni cu mine acasă.

Se întoarse spre el, împingându-şi degetele prin păr.

— Nu pot face asta. Ştii bine că nu se poate. Nu-mi pot părăsi familia.

Don se ridică şi-şi vârî picioarele în pantaloni, trăgându-şi-i apoi peste şoldurile înguste.

— Da, aşa se pare.

Tracy ieşi. Prea tulburată ca să intre în casă, se duse în grădina bonsai. *Să locuim împreună.* Părea a fi cel mai ferm angajament pe care era dispus Don să şi-l ia. *Vino cu mine acasă,* îi propusese. Cu doar două zile în urmă, văzuse acele cuvinte ca dând formă şi substanţă unui viitor nedesluşit.

Acum, însă, nu. *Vino acasă cu mine* şi *locuieşte cu mine* nu erau sinonime cu *mărită-te cu mine*. De acord, nu trecuse decât o săptămână. O ştia. Dar ceea ce nu ştia era dacă în acel viitor nebulos Don avea să rostească vreodată cuvintele cu pricina. Nu folosise niciodată cuvântul *iubire*. Dar nici ea nu-l pronunţase. Şi totuşi, cum ar fi putut părăsi tot ceea ce era sigur, tot ce avea garantat, chiar şi anumitele necesităţi ale tatălui şi surorii ei, pentru a

satisface nevoile lui Don, când încă nici nu-i era clar în ce puteau consta.

Peste zece minute, Don o găsi.

— Fetiţo, iartă-mă, spuse el, luând-o în braţe, strâns. Ştiu că sunt nedrept cu tine, forţând-o mâna aşa. Relaţia noastră e prea nouă, dar totuşi, la anumite niveluri, am senzaţia că durează de cincisprezece ani.

Îşi introduse mâinile în părul ei, pentru a-i ridica faţa spre el, rugând-o din ochi să-l înţeleagă.

— Îmi ies din minţi de frustrare, când mă gândesc la tine imobilizată aici, sufocată. Îmi fac griji că te vei lega de pământ ca arborii ăştia piperniciţi ai voştri. Vreau să te văd crescând, lărgindu-ţi orizonturile, făcând tot ceea ce ai visat vreodată să faci, bucurându-te de toate succesele care ţi se cuvin.

— Şi mie îmi pare rău, răspunse ea, apucându-l de încheieturile mâinilor. Îmi pare rău că nu pot fi ceea ce vrei, că nu pot face ce vrei tu. Asta doresc şi eu, Don, să fiu cu tine, dar familia mea are nevoie de mine. Salariul meu de profesoară ţine toată casa. Dacă li-l iau, totul se va prăbuşi.

— Acceptă subvenţia, şi problema se va rezolva.

— Nu accept nicio subvenţie. Recunoaşte, Don, nu te poţi întoarce la fundaţie, să recomanzi finanţarea, fără să le spui despre tata, iar eu nu te pot lăsa să le spui. Mai ales acum. Susţii că doreşti să am succese. Le am. Mi-a reuşit cel mai important scop. Am dovedit teoria tatii, fără nicio umbră de îndoială. L-am salvat de dezonoare şi nu voi lăsa nimic să-l împiedice să primească tot creditul.

— Bine, ştiu toate astea, îşi răvăşi el părul cu o mână, în timp ce se răsucea în altă parte; bătu cu pumnul în creasta acoperită de muşchi a zidului. Dar ai putea să ceri un preţ pentru imaginile filmate, să ştii. Ai putea, în sfârşit, să pleci în turneu cu toată tărăşenia.

Tracy se apropie de el, îl cuprinse cu braţele şi-şi lipi obrazul de spatele lui.

— Asta tot ar însemna să-l părăsesc pe tata.

— Ţi-ar fi mai uşor să mă părăseşti pe mine?

Ar fi vrut să-i atragă atenţia că el era cel care o părăsea, dar înţelesese ce voia să spună.

— Nu, răspunse ea. Nu mi-e mai uşor. Dar… nu-l pot părăsi, şi nici pe Edie. Don, te rog, mai acordă-mi câtva timp. Lasă-mă să rezolv cu ei în felul meu, în timpul de care am eu nevoie.

— În regulă, se întoarse el, cuprinzând-o strâns în braţe. Dar nu-ţi face iluzii, Tracy, că tot împreună vom fi. Într-un fel sau altul.

Privindu-l în ochi, îi era aproape uşor să-l creadă. Dar, peste două ore, când văzu siajul şalupei sale de închiriat lăţindu-se şi ajungând până la mal, dintr-odată i se păru că era imposibil.

Capitolul doisprezece

A doua zi, în timp ce-şi descărca echipamentul, Tracy ridică privirea, auzind zgomotul unor motoare diesel puternice, pentru a vedea un vas de croazieră lung de treisprezece metri apropiindu-se de cheu. Cel dintâi i se imprimă în conştiinţă numele navei – *„April Dreaming”* – scris sub forma unei panglici elegante pe puntea de comandă. Clipi din ochi, se uită, apoi mai clipi odată, înainte de a-şi ridica privirea spre fostul ei cumnat şi, lângă el, sora ei, râzând amândoi.

— Edie? întrebă ea cu voce slabă, prinzând automat coarda aruncată de Harry, care stătea la prova.

Ce căuta Edie pe vasul tatălui fostului ei soţ? În ajun, când vorbise cu sora ei, aceasta nu făcuse nicio referire la Rom şi nici nu menţionase că avea să vină acasă, sau că-i aducea pe Wanda şi Harry într-o vizită. Oricât de dragi îi erau vechii lor prieteni, Tracy nu avea chef s-o facă pe gazda.

În timp ce Tom cârmea, aducând pupa spre ponton, din cabină ieşi tatăl ei, cu o expresie nedumerită, urmat de Wanda, care o îmbrăţişă cu putere imediat ce Tracy ajunse la bord.

Profesorul luă mâna fiicei sale mai mici, în timp ce

aceasta cobora scara spre punte.

— Agnes? întrebă el, cu un glas plângăreţ. Cine-s oamenii ăştia?

— O, Trace, te rog, bucură-te pentru mine, îi spuse mai târziu Edie; cele două surori stăteau în grădina bonsai, aşezate pe banca de sub copac. Au trecut doar câteva zile şi nu ştim dacă o să meargă sau nu, dar vrem amândoi să încercăm. Foarte tare o dorim, amândoi.

— Cum v-aţi împăcat?

Edie coborî privirea, spre degetele înlănţuite.

— Cum să spun… ne-am… ciocnit piept în piept şi… am intrat în vorbă. Şi cam de-acolo a pornit.

— L-ai iertat? întrebă cu blândeţe Tracy. Infidelitatera era o faptă pe care ea nu credea că ar fi putut-o ierta vreodată, dar… Dacă echivala cu diferenţa dintre o viaţă ce-l includea pe Don şi una fără el… atunci, poate.

— Cred că aş putea, răspunse Edie. Mă străduiesc. Am vorbit despre acea perioadă din viaţa noastră. Mult. A făcut o greşeală. Ştie şi-i pare rău. Dar şi eu am făcut unele greşeli. L-am neglijat, când căsătoria noastră era nouă şi vulnerabilă. Sigur, am făcut-o cu cele mai bune intenţii şi m-am justificat spunând că mama şi tata aveau nevoie de mine. Dar ceea ce am uitat era că şi Tom avea nevoie de mine. Şi n-am s-o mai uit.

Apoi, apucând strâns mâinile lui Tracy, adăugă:

— Ar dori să-şi petreacă restul verii aici, cu mine, dacă n-ai nimic împotrivă.

— Sigur că n-am nimic împotrivă. Dar nici nu ai nevoie de permisiunea mea. E şi casa ta, Edie. Şi mă bucur pentru voi, îşi îmbrăţişă ea sora. Sper ca tu şi Tom să ajungeţi la un rezultat. Întotdeauna l-am plăcut, să ştii, chiar şi când nu-mi plăceau lucrurile pe care le făcea, modul în care sufereai din cauza lui.

— Ştiu. Şi eu l-am iubit întotdeauna, chiar şi atunci când mă durea aşa de tare, încât nu puteam rămâne cu mintea întreagă decât spunându-mi că-l uram. Şi el mă mai

iubeşte. Spune că n-a încetat niciodată, nici chiar când…

Lăsă fraza neterminată.

Când trăia cu Stephanie, completă tăcută Tracy în locul ei. Privind în ochii lui Edie, văzu acolo toate speranţele, visele şi credinţa în viitor pe care şi le-ar fi dorit vreodată o femeie.

— Îmi pare bine pentru voi, spuse ea, îmbrăţişând-o din nou. Crede-mă că aşa e. Mi-am făcut atâtea griji, în ultimii trei ani.

— Atunci, chiar nu te deranjează? Ţi-ar prinde bine încă un scufundător brevetat, nu? Ca să nu mai vorbim de tâmplărie?

Tom se pricepea la amândouă.

— Sigur că da, se îndepărtă ea puţin. Dar… N-am… nu avem destui bani ca să-l înscriem iar pe statul de plată. Sper că ştie.

Edie ridică din umeri:

— A vândut câteva cântece, de astă primăvară încoace, aşa că în sectorul ăla perspectivele arată bine. Dacă iese figura, Tracy, între Tom şi mine, speră să stea aici şi la iarnă şi să mă ajute cu îngrijirea tatii. Abia aşteaptă să înceapă unele dintre lucrările de întreţinere ale clădirii, care o depăşesc pe Con. Îşi dă seama cât de rău s-a deteriorat, în lipsa lui.

— Edie, ar fi excelent, dar cum spuneam, nu-l putem plăti. Ar fi dispus să stea, fără a avea o slujbă propriu-zisă?

Tâmplăria fusese ocupaţia iniţială a lui Tom pe Blackfish Island, de care se achitase onorabil, dar după divorţ şi plecarea lui, nu se mai lucrase nimic în acel sens.

— Ăă, Tracy, continuă Edie, încruntându-se, Don Jacobs n-a spus, ăă, nimic, cât timp a fost aici?

Tracy o privi atentă:

— Despre ce?

— Păi, îşi muşcă Edie buza, despre o subvenţie, eventual, de la Meteor Foundation?

Imediat, Tracy înţelese totul.

— Tu? întrebă ea. Tu ai trimis cererea de finanţare, pe numele tatii?

Sărind în picioare, Edie exclamă ascuţit:

— Am *primit-o?* După ce-am făcut-o, mi-a fost frică să-ţi spun. Nu voiam să-ţi trezesc speranţe, dar îmi venea rău când te vedeam cum munceai pe brânci de una singură, fiindcă n-aveam bani să angajăm nişte oameni ca lumea. O, Tracy, o imploră ea, spune-mi că am primit-o, sau că avem şanse s-o primim. De-asta a venit, nu-i aşa, ca să ne verifice?

Pentru prima oară în viaţa ei, Tracy ştiu ce însemna să vadă roşu înaintea ochilor.

— Da, am primit-o, spuse ea, printre dinţi; când se ridică, picioarele îi tremurau de furie. *Ne*-au aprobat-o. Iar *eu*, am refuzat-o!

— Ai *refuzat-o?* Ce-şti nebună?

— Nu, fir-ar să fie, dar cred că tu eşti! Nu-ţi dai seama ce-ai făcut, Edie? Nu eşti conştientă cât ai riscat? continuă ea, cu vocea tot mai ridicată, înşirând toate posibilităţile de care se păzise atât de mult timp, şi în primul rând pierderea de credibilitate a tatălui lor. Credeam că şi pe tine te interesa asta! Credeam că amândouă cooperam ca să-l apărăm pe tata! Cum i-ai putut face aşa ceva?

— Lui? întrebă Edie, enervându-se şi ea. Nu cumva *ţie*, vrei să spui? Anii *tăi* de muncă vrei să-i protejezi, Tracy, nu pe-ai tatii. Crezi că l-ar mai afecta acum, orice s-ar putea spune despre el? N-ar mai conta nici cât o para chioară! Habar n-are ce vorbeşte lumea, ce crede lumea, şi nici dacă ar şti, tot nu i-ar păsa! Nu i-a păsat niciodată. Numai ţie, numai tu te jenai de cei care-l luau în râs, ţie ţi-era ruşine când îi respingeau teoriile. Ei, crezi poate că încercai să-l aperi de toate astea, dar eu încercam să te apăr pe tine, pentru că te iubesc. Ţi-ai irosit atâta timp din viaţă ocupându-te de alţii, încât m-am gândit că era timpul să facă cineva ceva şi pentru tine, dar dacă nu vrei, dacă nu-mi eşti recunoscătoare, dacă ai *refuzat-o*, strigă ea, scandalizată, atunci am să-i iau pe tata şi pe soţul meu şi n-o să te mai deranjăm!

Se răsuci pe călcâie şi ieşi din grădină în fugă, spre

braţele fostului ei soţ, care venea să vadă ce era cu atâtea ţipete. Tom o strânse la piept, aruncând o privire furioasă spre Tracy. Dar, înainte de a apuca s-o conducă de-acolo, Edie se smulse şi iarăşi se întoarse spre sora ei.

— Ştii de cei vrei să publici descoperirile tatii sub numele lui, Tracy? Adevăratul motiv, nu cel pe care tot timpul ţi l-ai spus, ţie şi celorlalţi? Fiindcă tremuri de spaimă că dacă încerci să publici ceva sub propria ta semnătură, nimeni nu-ţi va acorda nici cea mai mică atenţie.

Tracy se afla în acelaşi loc, când Edie reveni, cu coada între picioare. Se aşeză lângă ea şi întinse nesigură o mână. Tracy i-o luă, agăţându-se de ea ca de un colac de salvare.

— Iartă-mă, spuse Edie, cu voce mică. O, Doamne, Tracy, îmi pare atât de rău. Vei putea să mă ierţi?

— Sigur. Dar ceea ce ai spus e adevărat.

— Ba nu. Ba nu, eram doar furioasă şi jignită că nu mă lăudai pentru că făcusem o treabă care mie mi se părea deşteaptă foc. Şi, cred, pe undeva prin mintea mea bântuia ideea că dacă aveam destui bani, poate s-ar fi întors şi Tom, fie şi numai ca să lucreze pentru noi, iar atunci poate aveam şansa să mă împac cu el.

Tracy o privi lung, în întunericul înserării.

— Te-ai gândit la asta, în decembrie trecut?

— Mă gândesc la asta din ziua când ne-am despărţit. Nu întâmplător am dat acum nas în nas. Am… aranjat eu. Cu ajutorul Wandei. Trace, crede-mă, n-am vrut să-ţi fac niciun rău, dar cred că niciodată n-am înţeles cu adevărat cât de mult ţineai să termini opera tatii. Nici măcar de ce o doreai. De-asta am vorbit cu atâta răutate. Ştiu că ai făcut mult mai mult decât atât.

— Nu, Edie. Ai spus ceea ce ai spus fiindcă e adevărat. O ştim amândouă. Tu ai înţeles înaintea mea, dar mă bucur că m-ai ajutat şi pe mine să înţeleg. Mi-a dat mult de gândit.

După ce sora ei plecă din nou, Tracy rămase pe

bancă. Don spusese că se temea să n-o vadă pipernicindu-se, legată de pământ ca un copăcel bonsai.

Şi tocmai asta era în pericol să facă. Don avea dreptate. Cu banii din subvenţie, putea să scape. Şi Edie avea dreptate, pentru tatăl lor nu conta cu nimic ce spunea lumea. Şi nu avea nicio nevoie de Tracy. Dacă pleca, n-avea să-i simtă lipsa, n-avea să observe că nu mai era. Oricum era la universitate toată iarna, fără nici cel mai mic efect în viaţa lui.

Nici Edie nu avea nevoie de ea.

Adevărul era că ea avea nevoie de ei. Nicăieri nu se simţise mai în siguranţă decât în mica ei sferă proprie, unde ştia că era importantă. Îi era frică de schimbare. Se temea să rişte. Nu era sora cea mare şi curajoasă, care ţinea familia unită. Era o laşă care-i ţinea în jurul ei pe cei dragi ca pe o pavăză împotriva unei lumi ce-o putea respinge.

Intră şi privi în camera tatălui ei. Dormea culcat pe o parte, cu chipul relaxat şi o mână îndoită sub obraz, ca un copil. Se aplecă să-l sărute.

— Cu bine, tăticule. Ar fi trebuit să ţi-o spun demult, nu-i apa, când mi-ai spus-o şi tu mine, uitând cine sunt.

Ciocăni uşor la uşa surorii sale, ca să nu deranjeze, în caz că dormeau. Edie veni la uşă, deschizând-o larg. Stătuse în pat, singură.

— Intră, spuse ea, după care răspunse la întrebarea pe care Tracy n-o formulase. Tom doarme la bordul vasului. Încă n-am progresat atât de mult. Ţi-am spus, o luăm cu binişorul.

Tracy dădu din cap, apoi gesticulă spre scrin:

— În lipsa mea, s-ar putea să constataţi că ai nevoie de unele… anumite lucruri, pe care le ţineai sub lenjeria intimă. Le-am văzut când te ajutam să-ţi faci bagajele şi le-am şterpelit într-o noapte, când era Don aici.

Ochii lui Edie se dilatară enorm, albaştri ca de porţelan.

— I-auzi! exclamă ea. Măi măi m… În lipsa ta? Unde te duci?

— La San Diego. Mâine dimineaţă la prima oră.

— Şi ce-ai de gând să faci acolo?

Tracy ridică din umeri:

— Nu ştiu. Cred c-am să pornesc în turneu cu toată tărăşenia.

Drumul era lung – trei săptămâni – iar cel mai greu tronson fu pe departe cel din cabinetul lui Don, sub soarele cald al Californiei care intra printre stinghiile jaluzelelor, aşternând dungi de aur topit peste părul lui şi lăsând restul în culoarea bronzului brunat.

— Luaţi la… începu el, ridicând privirea; păli vizibil. Tracy!

Într-o clipă fu în picioare, ocoli biroul şi întinse braţele spre ea, făcând-o să se retragă, cu fotoliul printre vizitatori între ei.

— Nu, spuse Tracy. Nu de-asta am venit aici. Cred că secretara ta a anunţat-o pe domnişoara Anderson.

— Mă scuzaţi, răspunse el, cu durerea vizibilă în ochi; glasul îi deveni rece ca gheaţa. Nu sunteţi Tracy. Sigur că acum văd. Domnişoara Anderson, aşa e? Presupun că ea sunteţi.

Tracy înghiţi un nod. Fusese o idee prostească, ticluită la disperare.

— Don, iartă-mă. A trebuit să procedez aşa. Trebuia să te văd, dar numai… în calitate oficială.

Don nu spuse nimic, aşa că, în cele din urmă, îl întrebă:

— Pot continua?

Dădu din cap. Tracy îşi deschise geanta încăpătoare şi scoase un plic mare, cafeniu.

— L-am adus ca să-l citeşti. Sper că-mi vei acorda tot atâta timp ca fictivei domnişoare Anderson, dacă s-ar afla cu adevărat aici, şi vei trata textul cu aceeaşi consideraţie. Preferi să aştept afară?

Don luă plicul şi reveni la birou.

— Stai jos, îi aruncă el o privire. Domnişoară Anderson.

Tracy îl privi cum mai rămase câteva momente în picioare, înainte de a se aşeza şi el. Purta un costum gri subţire, cu cămaşă verde pal şi cravată bleumarin cu dungi Bordeaux subţiri. Cu o tresărire, în timp ce se aşeza, îşi dădu seama că atunci îl vedea pentru prima oară în altfel de haine decât cele sport.

Luă loc în fotoliul pentru vizitatori, iar Don ridică scurt privirea dinspre portofoliu. Ochii lui îi studiară rochia de culoare galbenă deschisă, se opriră un moment asupra genunchilor, a gambelor, a picioarelor încălţate în escarpini crem. Tracy presupuse că atunci o vedea pentru prima oară în rochie.

Reveni cu privirea la text.

Tracy aşteptă.

Jos, pe stradă, vuiau maşinile. Undeva urla o sirenă. Ceva duduia liniştit în apropiere. Din locul unde stătea, vedea o parte din displayul computerului de pe biroul lui Don. Răspândea o lumină albastră. Mici puncte argintii se roteau pe ecran. Le fixă cu privirea până simţi că ameţea. O muscă bâzâia ciocnindu-se de geam şi până la urmă scăpă printre două vergele ale jaluzelelor. Ateriză pe spătarul unei canapele verzi, în cealaltă parte a încăperii.

Tracy îşi lăsă privirea să se oprească spre capul aplecat al lui Don, fascinată de două smocuri de păr care-i stăteau drept în sus, pe creştet, fluturând în adierea uşoară a instalaţiei de aer condiţionat de deasupra biroului. Îi privi mâinile, una rezemată pe mapa de birou, cealaltă ţinând marginea unei pagini. O depuse peste cele citite. Timp de cinci, şase minute, se uită în altă parte, iar când reveni spre el, îl văzu întorcând ultima filă. Luă teancul, îl bătu cu capetele pe birou ca să alinieze foile şi le introduse înapoi în plic. Apoi o privi.

Ochii lui nu-i spuneau nimic.

— Mă voi îngriji ca materialul să fie adus la cunoştinţa celorlalţi membri ai consiliului, domnişoară Anderson. Aveţi şi casete video, cred?

Scoase două din geantă şi le puse pe colţul biroului. Apoi, se ridică.

— Vă mulţumesc, domnule Jacobs.

I se păru că vedea un zâmbet ezitându-i la colţurile gurii, dar fâşia de lumină a soarelui care-i cădea oblic pe faţă o împiedica să fie sigură. Putea să fi fost şi o grimasă de durere.

— Unde veţi locui?

Îi spuse numele hotelului.

— Va lua cineva legătura cu dumneavoastră, mai spus Don, iar Tracy dădu din cap, închise geanta şi plecă.

Se înapoie la hotel, unde rămase privind pe fereastră grădina de pe un acoperiş de dedesubt, un elegant complex comercial, cu multe etaje, din cvartalul învecinat, traficul care forfotea la colţul străzii.

Trecuseră trei ore încheiate, când sosi în sfârşit.

Ştiu că era el. Nu avea nicio îndoială şi îi deschise, dând uşa de perete.

O prinse în braţe, în timp ce închidea uşa cu piciorul, apoi rămase nemişcat, ţinând-o astfel, cu un braţ împrejurul spatelui ei şi mâna cealaltă la ceafă, într-o atitudine posesivă. Inima îi bătea atât de tare, încât i-o simţea prin coaste. Peste mult, mult timp, îi înclină faţa în sus, privind-o.

— Mi-a fost dor de tine, spuse el. Ţi-am telefonat… de-atâtea ori, încât le-am pierdut numărul. Iar sora ta îmi răspundea mereu că erai plecată. Nu voia să-mi spună unde. Nici când aveai să te întorci. Nimic nu accepta să-mi spună, şi nici Con – crezusem că mi-era prietenă, dar nici măcar n-a vrut să stea de vorbă cu mine! Credeam că înnebunesc de îngrijorare. O, fetiţo, niciodată n-ai să ştii cât mi-ai lipsit.

— Ba voi şti, răspunse ea, plimbându-şi degetele prin părul lui. O ştiu de pe-acum. La fel de mult cât mi-ai lipsit şi tu mie.

— Vreau să te sărut, Trace, continuă Don, fără să se mai satur privind-o.

Tracy îşi coborî genele, despărţi uşor buzele şi aşteptă. Peste o secundă, îşi lăsă ochii să se deschidă din nou, tremurător.

— Păi… de ce nu începi?

Don râse:

— Dacă încep, n-o să mai scoatem nicio vorbă. Şi zău că avem de evorbit.

— Ştiu, confirmă ea, fâlfâind din gene cu neruşinare. Mai încolo…

— Sunt foarte, foarte mândru de tine, spuse Don mai târziu – mult mai târziu. Filmele tale arată extraordinar de profesioniste.

— E şi cazul. Au fost montate de una dintre cele mai bune firme de post-procesare din Los Angeles. Numai la ele am lucrat, în ultimele trei săptămâni. Mi-ar fi plăcut că angajez un comentator profesionist, dar montajul ne-a înghiţit toţi banii, nu numai pe ai familiei, ci şi pe ai lui Harry şi Wanda. Au încredere în mine. O consideră o investiţie.

— Cred că încrederea lor e justificată, îşi plimbă el un deget în lungul nasului ei şi peste gură, pentru a-i ciocăni uşurel bărbia. Iar comentariul ţi-a ieşit perfect. Ceilalţi directori care au citit cererea de subvenţie scrisă de sora ta, în numele tău, şi au văzut imaginile, au fost impresionaţi, Tracy. Asta nu înseamnă că ai câştigat, dar în situaţia existntă, după ce B.I.O. Research a refuzat cealaltă subvenţie, înseamnă că au rămas fonduri nealocate.

— Nu contează, Don. Ar fi frumos s-o primesc. Ar… ne-ar rezolva unele probleme, de-asta am lăsat-o pe Edie să trimită petiţia. Dar am angajat şi o agentă, iar ea negociază în prezent cu o casă de producţie care realizează şi vinde filme documentare. Îi interesează multe din celelalte secvenţe pe care le-am acumulat de-a lungul anilor. Câştigurile pe ele, şi din onorariile conferinţelor pe care sper să le primesc, vor finanţa destul de bine staţiunea B.I.O. Research. Şi mai există şi alte foruri finanţatoare.

Don se răsuci în partea opusă.

— Vrei să spui că nu ai nevoie de mine.

Ridicându-se, Tracy îşi coborî picioarele peste

marginea saltelei şi întinse mâna să ia ceva pe ea. Cea mai apropiată era cămaşa lui. O îmbrăcă.

— Exact. N-am nevoie de tine ca mijloc de a obţine fonduri pentru B.I.O. Research. Dar am nevoie din atât de multe alte puncte de vedere, încât nici nu pot să le număr. Te iubesc, Don. Vreau să fim împreună. Să trăim împreună, dacă o mai doreşti şi tu.

Don se ridică să-şi ia pe el chiloţii. Privind-o din cealaltă parte a patului, întrebă, foarte încet:

— Ce-ai spus?

Fără a se mai osteni cu jocul de a repeta toate frazele, Tracy îi dădu răspunsul pe care ştia că dorea să-l audă:

— Că te iubesc.

Când Don ocoli patul spre ea, ridică o mână.

— E-n regulă. Nu trebuie să mi-o spui şi tu. Pentru moment, mi-e de-ajuns că mă doreşti, zâmbi ea. Îmi place să mă ştiu dorită de tine. Dacă mai ţii minte, de mult am început să mă străduiesc în sensul ăsta. Poate că, într-o bună zi, vei fi şi tu în stare să spui că mă iubeşti, dar numai când ai să fii gata.

— Când am să fiu… de unde-ai scos-o că n-aş fi gata?

— Pentru că e prea devreme, Don, prea devreme ca să-ţi iei un asemenea angajament. O ştiu şi o accept. Chiar şi când încercai să mă convingi să vin aici şi să locuiesc cu tine, n-ai declarat că mă iubeai, şi mă bucur că n-ai făcut-o. Altfel, cred că nu te-aş mai fi putut refuza. Şi ar fi fost o greşeală – din partea mea – să te urmez atunci. Mai întâi, a trebuit să mă lămuresc cu mine însămi, să descopăr ce anume mă reţinea să iau ceea ce-mi doream de la viaţă.

Pe Don îl dureau umerii de încordare, în timp ce o asculta explicându-i lucrurile pe care ajunsese să le înţeleagă despre ea însăşi, cu ajutorul surorii sale. Ar fi vrut să-i spună că Edie se înşelase, dar cum ar fi putut, când şi el ştia că avea dreptate? Însă cât de mult trebuia s-o fi durut pe Tracy acele lucruri. Ar fi fost bine să se afle acolo, lângă ea, s-o ajute să treacă peste nişte obstacole emoţionale atât de grele. Ar fi trebuit, şi nu fusese.

Se întoarse cu spatele la ea, spre fereastra înaltă şi îngustă, cu vedere peste grădina de pe acoperiş. Îşi căuta cuvintele, ştia că orice-ar fi spus era nepotrivit pentru a exprima tot ceea ce simţea, dar trebuia să încerce. Îi datora atâta lucru.

— Am vrut să ţi-o spun, începu el. Voiam, şi în acelaşi timp, nu voiam.

Apoi se răsuci, lăsând perdelele subţiri să cadă la loc în spatele lui.

— Odată, continuă, i-am spus unei femei că o iubeam, deşi nu era adevărat. Am trăit cu minciuna asta destul timp ca să încep să cred că era adevărul, la fel cum crezusem şi minciuna ei, când mi-a spus că mă iubea. De data asta, trebuia să fiu sigur. De mine însumi, da, dar şi de tine. A devenit mai important pentru mine faptul că *tu* mi te arătai dispusă să-ţi iei un angajament – faţă de mine, faţă de relaţia noastră – înainte ca eu să-ţi arăt cât de… vulnerabil mă simţeam. Ţi-am spus că voiam să-ţi fiu alături, dar dacă e s-o spunem pe-a dreaptă, nu era adevărat, aşa-i? Şi tu erai la fel de speriată, la fel de vulnerabilă, şi am plecat fără să ştiu ce simţeam pentru tine.

Îi cercetă faţa, sperând să vadă vreun semn că îi dădea dreptate, că înţelegea, dar nu găsi decât acea inteligenţă calmă pe care ajunsese s-o prevadă din partea ei, aşteptarea liniştită ce părea, în chip paradoxal, să nu aştepte nimic.

— Şi eu te iubesc, Tracy, spuse cu glas răguşit, făcând un pas spre ea. Cred că m-am îndrăgostit de tine acum şase ani, dar atunci n-am recunoscut-o. Eram intrigat de noua ta maturitate, fascinat de arderea ta, de entuziasmul şi pasiunea ta pentru idealul în care credeai. Însă abia când am ajuns pe Blackfish Island, luna trecută, am fost sigur că doream ca toată acea pasiune a ta să-mi fie adresată mie, la cel mai personal şi mai intens nivel. Când am simţit-o, când te-am ţinut în braţe şi am observat cum îmi răspundeai la sărut, atunci în prima zi, şi mai târziu, când am făcut dragoste cu tine, am ştiut că te

iubeam cum nu sperasem niciodată să iubesc o femeie. Şi totuşi, nu mă simţeam în siguranţă, aşa că m-am folosit de dorinţa ta de a-ţi îngriji familia ca de o scuză ca să plec fără a-ţi spune ce simţeam, de teamă că aveai să respingi ceea ce-ţi ofeream, la fel cum te respinsesem şi eu, cândva.

Tracy înaintă lunecând prin cameră, până când trupurile aproape li se atinseră.

— Ai spus că niciodată nu aveam de ce să-mi mai fac asemenea griji din cauza ta. Nici nu nu trebuie să te temi, din partea mea. Te doresc. Nu doresc niciun alt bărbat. Nu voi avea niciun altul. Sau tu, sau niciunul.

Don îşi strecură degetele sub pieptarul cămăşii ei şi o desfăcu, privind cum sfârcurile i se întăreau uşor, parcă anticipând ceea ce urma. Îi uscau gura şi-i făceau palmele să se umezească.

— Stai cu mine, spuse, capturându-i privirea cu a lui. Fii soţia mea.

Tracy îl privi lung; gura ei se întredeschise într-un cuvânt mut. Genele coborâră, pentru a-i ascunde ochii dintr-odată aprinşi, apoi se ridicară iarăşi, dezvăluind griji, îndoieli, pe care Don nu dorea să le aibă.

— Nu crezi că e prea curând ca oricare dintre noi să-şi ia un asemenea angajament? întrebă ea.

Stătu un moment pe gânduri.

— Ba da, răspunse apoi, sincer. Dar tu?

Tracy dădu din cap, iar Don văzu aceeaşi văpaie aprinzându-i-se din nou în ochi, văzu surâsul care-i arcuia buzele pline şi roşii, numai bune de sărutat.

— Mult prea curând, spuse ea, clătinându-se spre pieptul lui.

O prinse şi o ridică în braţe, până când picioarele ei îi încolăciră talia.

— Dar ne vom opri numai din cauza asta? o întrebă, pornind spre marginea patului, unde se aşeză cu ea în poală.

— Niciodată! se aruncă Tracy înapoi, în cercul braţelor lui care o ţineau pe loc, cu părul răsfirându-i-se în spate; râse voioasă, plină de certitudini, putere şintuziasm.

Nu vom lăsa nimic să ne oprească!

După care, îndreptându-se la loc, se îndesă peste umerii lui, mişcarea răsturnându-l pe Don cu spatele pe saltea şi Tracy deasupra. Întinsă peste el, cu părul revărsat în jurul feţei ei şi a lui, şopti:

— A sosit momentul să capăt şi eu masajul ăla complet?

Sosise.